

КЕЙ ХУПЪР

**ОТКРАДНАТИ
СЕНКИ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

КЕЙ ХУПЪР ОТКРАДНАТИ СЕНКИ

Превод: Таня Танева-Гарабедян

chitanka.info

Какво би се случило ако можете да влезете в съзнанието на маниак, който планира жестоки престъпления?

Какво би се случило, ако виждате ужасеното лице на жертвата, но не можете да спрете убиеца?

Каси Нийл е млада жена със способности на медиум, която помага на полицията в Лос Анджелис при издирването на серийни убийци. Докато не допуска фатална грешка и се усамотява в градчето Райънс Блъф с надеждата, че спокойния живот ще заглуши неканените гласове.

Но и там Каси не може да избяга от необикновената си дарба. Тя е сигурна, че в градчето дебне убиец.

Шерифът отказва да ѝ повярва, докато не откриват труп точно на предреченото от нея място. Каси отчаяно се опитва да свали маската на престъпника по единствения начин, който знае: като влезе в извратеното му съзнание. Всяка нейна стъпка е съпроводена от страх и несигурност. Ако усети присъствието ѝ в себе си, убиецът няма да ѝ позволи да намери обратния път към живота и любовта...

Добрите учители на този свят са малко.

*Тази книга е посветена на
Мери Ан Хед,
Джейн Бигърстаф
и Бети Хю —
с благодарност и признателност,
че превърнаха училището в интересно място
за племенницата ми Бет.*

ПРОЛОГ

*Лос Анджелис
16 август 1998 г.*

— Говори ми, Каси.

Тя седеше, напълно неподвижна, на стола с права облегалка, с приведена глава и прикрито от косата лице. Помръдваха само ръцете ѝ, тънките ѝ пръсти леко опипваха очертанията на червените хартиени листенца на изящната ръчно изработена роза в скута ѝ.

— Мисля... че се движи — прошепна жената.

— Накъде се движи? Какво виждаш, Каси? — Гласът на детектив Лоугън бе равен и безкрайно търпелив, без следа от безпокойството и тревогата, оросили лицето му с пот и надничаци от очите му.

— Не... не съм сигурна.

От мястото си на няколко метра встрани партньорът му заговори тихо:

— Защо е толкова неуверена с този?

— Защото я плаши до смърт — отвърна също толкова тихо Лоугън. — По дяволите, и мен ме плаши до смърт! — Повиши глас: — Каси? Концентрирай се, мила. Какво вижда той?

— Тъмнина. Просто е тъмно.

— Добре. Какво си мисли?

Пое си едва дъх и тънките ѝ пръсти потрепериха, опипвайки хартиената роза.

— Не... не искам да... Толкова е студено в съзнанието му! И има толкова много... сенки. Толкова много уродливи сенки! Моля ви, не ме карайте да навлизам по-дълбоко. Не ме принуждавайте да ги докосвам.

Вече мрачното лице на Лоугън помръкна още повече при страха и погнусата в гласа ѝ и сега бе негов ред да си поеме дълбоко въздух. Когато заговори, прозвуча спокойно и уверено:

— Каси, чуй ме. Налага се да навлезеш по-дълбоко. Трябва — заради онова момиченце. Разбираш ли ме?

— Да — отвърна отчаяно, — разбирам. — Последва миг толкова пълна тишина, че чуваха лекото шумолене на хартиената роза, която тя попипваше.

— Къде е той, Каси? Какво си мисли?

— В безопасност е и го знае. — Главата ѝ се наклони на една страна, сякаш се вслушваше в далечен глас. — Ченгетата никога няма да го намерят сега. Копелета! Тъпи копелета! Остави им всички онези следи, а те изобщо не ги забелязаха.

Лоугън не си позволи да се разсее от обезпокоителните сведения.

— Престани да го слушаш, Каси. Виж какво прави, къде е.

— Ще... вземе момичето. Ще го отведе на тайното си местенце. Вече е готов за нея. Готов е да...

— Къде е? Какво има около него, Каси?

Тъмно... е. Тя... вързал я е. Вързал я е... на задната седалка на някаква кола. В един гараж. Качва се в колата, пали двигателя. Излиза на заден ход. О! Чувам я как плаче...

Не слушай, Каси! — настоя Лоугън. — Остани с него. Кажи ми къде отива.

Не зная. — Гласът ѝ бе тъжен. Толкова е тъмно, че не виждам извън обсега на фаровете.

Гледай, Каси! Търси някакви ориентири. По какъв път се движи?

Асфалтов... Две платна. Има пощенски кутии, движим се покрай пощенски кутии.

Добре, Каси, браво! — Погледна встрани към партньора си, който се намръщи безпомощно, после върна вниманието си към тъмнокосата приведена глава. — Продължавай да търсиш. Продължавай да наблюдаваш! Трябва да ни кажеш къде отива.

За няколко мига се чуваше само дишането ѝ, учестено и повърхностно. После жената рязко каза:

— Завива. На уличната табела пише... *андовър*.

Партньорът на Лоугън се отмести няколко крачки встрани и заговори тихо по мобилния си телефон.

— Продължавай да наблюдаваш, Каси. Какво виждаш? Говори ми!

— Толкова е тъмно!

— Зная. Но продължавай да гледаш.

— Той си мисли... ужасни неща.

— Не го слушай. Не навлизай твърде дълбоко.

Тя повдигна глава за пръв път, откакто бяха започнали, и Лоугън потръпна. Очите ѝ бяха затворени. Никога преди не бе срещал толкова бледо лице. Не и на жив човек. А тази бледа кожа бе опъната върху костите.

— Каси? Каси, къде си?

— Дълбоко. — Гласът ѝ прозвуча различно, далечно и почти кухо, като от бездънен кладенец.

— Каси, чуй ме. Трябва да се отдръпнеш. Само наблюдавай какво вижда той.

— Като червеи — прошепна тя, — хранещи се от прогнила плът. Прогнила душа...

— Каси, отдръпни се! Веднага се отдръпни! Чуваш ли ме?

Изтекоха няколко секунди, докато тя отвърне:

— Да. Добре. — Вече видимо трепереше и Лоугън знаеше, че ако я докосне, кожата и ще е студена.

— Какво виждаш? Какво вижда той?

— Пътя. Вече няма пощенски кутии. Само криволичещ път. Става напрегнат. Почти е стигнал до тайното си убежище.

— Наблюдавай, Каси. Продължавай да наблюдаваш. — Изминаха няколко мига и тогава изви намръщено вежди. — Каси?

Тя поклати глава.

Лоугън бързо се отдръпна и заговори тихо на партньора си:

— Открихте ли нещо за *андовър*, Пол?

— Има шест вариации на имена на улици с *андовър* в рамките на двеста мили. Боб, не можем дори да стигнем до всяка от тях, камо ли да ги покрием ефективно. Трябва да ни подаде още нещо.

— Не зная дали ще може.

— Трябва да опита!

Лоугън се върна при Каси:

— Какво виждаш, Каси? Каж ми.

С полусънен тон тя отвърна:

— Езерото. Видях как фаровете осветяват водата. Неговото... тайно убежище е близо до езерото. Смята да изхвърли тялото ѝ в него, когато приключи. Може би.

Лоугън бързо погледна към партньора си, но Пол вече говореше по мобилния си телефон.

— Какво друго, Каси? Какво друго можеш да ми съобщиш?

— Става по-трудно... — Гласът ѝ бе несигурен и отново трепереше. — По-трудно да остана с него. Толкова съм уморена!

— Зная, Каси. Но се налага да продължиш. Трябва да ни свързваш с него.

Както винаги, тя реагира на гласа и настойчивостта му, събирайки оскъдния си резерв от сили, за да поддържа контакта, който я отблъскваше и ужасяваше.

— Чувам го. Момиченцето. Плаче. Толкова е изплашено!

— Не слушай нея, Каси. Само него!

— Добре. — Направи пауза. — Завива Пътят започна да криволичи. Черен път. От време на време виждам езерото зад дърветата.

— А къща?

— Минаваме покрай... алеи, струва ми се. Наоколо има къщи. Къщи край езерото.

Лоугън отстъпи встрани при жеста на Пол.

— Какво?

— Съществува само една улица „Андовър“ в близост до езеро. До езерото Темпъл. Боб, това е само на петнайсет мили оттук.

— Нищо чудно, че го улавя така добре — промърмори Лоугън. — Никога не е навлиerala толкова дълбоко, не и в това копеле. Тръгнаха ли екипите?

— Всички са на път. Освен това проверяваме списъка на собствениците на имоти край езерото. Разбрах, че това е от онези места, където хората кръщават домовете си, поставят им знаци и така нататък. Ако имаме истински късмет...

— Дръж ме в течение! — отвърна Лоугън и се обърна към Каси.

— Езерото Темпъл^[1] — сънено изрече тя отново. — Името му харесва. Смята го за подходящо.

— Не се вслушвай в мислите му, Каси. Само наблюдавай. Каж ми какво прави и къде отива.

Петминутната тишина му се стори цяла вечност, после тя внезапно проговори:

— Завиваме. Мисля, че по някаква алея.

— Виждаш ли пощенски кутии?

— Не. Не. Съжалявам.

— Продължавай да се вглеждаш.

— Алеята е стръмна и дълга. Криволичи надолу към езерото. Виждам... Струва ми се, че отпред се издига къща. От време на време фаровете и осветяват...

— Продължавай да гледаш, Каси. Когато видиш къщата, потърси знак. Тя си има име.

— Ето... ето я. — Заговори по-бързо: — Има надпис близо до вратата. Гласи... Кът за отдих.

Лоугън премигна, после хвърли поглед към Пол, който измърмори:

— Типично.

Каси каза:

— Чакай... подминаваме я. О! О, разбирам. Има... хангар за лодки. Мисля, че е хангар за лодки. Виждам...

— Какво, Каси? Какво виждаш?

— Това е... ветропоказател горе. На покрива. Виждам как се движи от бриза. Чувам го... как скърца.

— Чуваш го? Каси, спрял ли е колата?

Изглеждаше стресната:

— О! О, да, спрял е. Изгасил е фаровете. Виждам очертанията на хангара и мрака в него. Но... той познава пътя си. Извежда я от колата. Носи я към постройката. Толкова е мъничка! Почти не тежи. О-о-о...

— Каси...

— Толкова е изплашена...

— Каси, чуй ме. Можеш да й помогнеш само като внимаваш за действията му и следиш накъде отива. — Погледна към партньора си. — Къде са те, по дяволите?

— Почти стигнаха. Пет минути.

— Мамка му, тя не разполага с пет минути!

— Движат се с пълна скорост, Боб.

Каси дишаше учестено:

— Нещо не е наред.

Лоугън се взря в нея:

— Какво?

— Не зная. Чувствата му... към тази жертва са различни. Някаква потайност и почти... забавление. Смята да поднесе нещо ново на ченгетата. Той... О! О, боже! Има нож... Иска просто да я

разпори... — Гласът ѝ бе пропит от скръб и ужас. — Иска да... иска да... вкуси...

— Каси, чуй ме. Измъкни се. Измъкни се веднага!

Партньорът на Лоугън се втурна напред:

— Боб, ако остане с него, може да ни помогне.

Лоугън поклати глава, без да сваля очи от Каси:

— Ако остане с него и той убие момичето, това може да я завлече толкова дълбоко, да я доведе до лудост. Ще загубим и двете. Каси? Каси, излизай! Веднага! Чу ли? — Посегна и изскубна хартиената роза от пръстите ѝ.

Пое си разтреперано дъх, после бавно отвори очи. Бяха толкова бледосиви, като сенки върху лед, заобиколени от поразително мастиленочерни мигли. Под тях личаха тъмни кръгове от изтощение, а гласът ѝ трепереше от напрежение, когато попита:

— Боб? Защо ме накара...

Лоугън наля горещо кафе от термоса и ѝ подаде чашата:

— Изпий това.

— Но...

— Помогна ни с всичко възможно, Каси. Останалото зависи от моите хора.

Тя отпи от топлата напитка, впила очи в розата, която той все още държеше.

— Кажим им да побързат — прошепна.

Но изминаха почти десет дълги минути, преди да им докладват, и Пол я изгледа навъсено.

— Хангарът е бил празен. Пропуснала си разклонението на алеята. Единият клон е водел към хангара, а другият — към заливче на по-малко от петдесетина метра, където е била завързана моторница с кабина. Изчезнал е, докато я намерим. Момиченцето било още топло.

Лоугън бързо хвана чашата изпаднала измежду пръстите на Каси, и изрече гневно:

— Млъкни, Пол! Каси напрани каквото можа...

— Каквото можа? Та тя оплеска на нещата, Боб! Нямамо е никакъв ветропоказател на покрива на хангара, а флагче, развяващо се над лодката. Това е видяла да се движи от вятъра. А скърцането, което е чула, е било от лодката във водата. Не можеше ли да ги различи?

— Беше тъмно — прошепна Каси. Очите ѝ плувнаха в сълзи, но те не закапаха. Треперещите ѝ ръце се въртяха, вплетени в скута ѝ, и тя дишаше, сякаш се бореше с премазваща дробовите ѝ тежест.

— Пет минути — обади се Пол. — Загубихме пет минути да вървим в грешната посока — и заради това момиченцето е мъртво. Какво да съобщя на родителите му — че прочутата ни ясновидка е прецакала нещата?

— Пол, затвори проклетата се уста! — Лоугън върна поглед към Каси. — Не си виновна ти. — Гласът му бе уверен.

Но очите му ѝ казваха нещо друго.

Тя сведе поглед и се взря в хартиената роза, чието изящно съвършенство се подчертаваше от явната сила на ръката на полицая. Такава красота да е творение на чудовище!

Болезнен страх сви стомаха ѝ, пропълзя към съзнанието ѝ и тя проговори забързано:

— Не мога да правя това повече. Не мога.

— Каси...

— Не мога. Не мога. Не мога. — Приличаше на предпазваща се от непоносимото мантра, която си шепти отново и отново, затворила очи, за да не вижда фарса на хартиеното цвете, което вече се бе заселило в кошмарите ѝ.

[1] Temple (англ.) — храм. — Б. пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

*Райънс Блъф, Северна Каролина
16 февруари 1999 г.*

В сравнение с други градове този нямаше с какво особено да се похвали. Беше почти еднакъв на дължина и ширина, с повече площ, отколкото сгради. Наоколо бяха разпръснати църкви, паркинги и малки магазини, които не се наричаха бутици, но продаваха толкова скъпо обикновените си рокли, че да ги възприемеш точно като такива. Имаше и главна улица със затревен градски площад, достатъчно банки, та човек да се чуди откъде идват всички тези богатства, и толкова стара дрогерия, че все още разполагаше със сифон за сода.

Разбира се, на главната улица можеше да се видят и компютърен магазин, а също и две видеотеки и магазин за сателитни чинии, а само на две мили от центъра се намираше киносалон — последна дума на техниката.

Така че Райънс Блъф очакваше новото хилядолетие с високо вдигнато чело.

Освен това той бе в основни линии малко южно градче, затова политиката му до голяма степен бе консервативна — задължително посещение на църква в неделя, не можеше да си купиш алкохол току-така, а до предишната година бяха преизбирали един и същи шериф от 1970 насам.

През 1998 постът бе зает от неговия син.

Затова градчето бе напълно предсказуемо. Промените се налагаха с такова нежелание, с каквото в рая пускат грешници.

Така би казал Бен Райън. В това вярваше, след като цял живот познаваше това място, а зад гърба му стояха поколения семейна история. Този град и жителите му никога не можеха да го изненадат. Така смяташе.

— Съдия? Имате посетителка.

Бен се намръщи на интеркома:

— Коя е, Джанис?

— Казва, че името ѝ е Каси Нийл. Няма уговорен час, но пита дали можете да отделите няколко минути. Твърди, че е важно.

Усърдната му секретарка не се поддаваше лесно на убежденията на хора без уговорени срещи, затова Бен бе изненадан да чуе едва ли не нотка на молба в гласа ѝ. Заинтригуван, той изрече:

— Покани я да влезе.

Все още прехвърляше записки и не вдигна глава веднага след като вратата се отвори. Но още преди Джанис да обяви: „Госпожица Нийл, съдия“, почувства промяната в стаята. Като че ли бе освободен поток от електричество, който караше кожата му да настръхне и раздвижваше косъмчетата по тялото му. Вдигна очи и се изправи в същия миг, забелязвайки смутеното изражение на Джанис, докато се взираше в посетителката на вратата.

И тримата бяха смутени.

Новодошлата бе под огромно напрежение. Това бе първото му впечатление. Беше свикнал да претегля хората, а младата жена изглеждаше, сякаш носи прекалено тежко за нея бреме.

Беше средна на ръст, но прекалено слаба, липсваха ѝ около осем килограма — факт, който личеше въпреки широкия пуловер, който беше облякла. Би била красива, ако лицето ѝ не бе така изпито. Главата ѝ бе леко приведена, като че ли вниманието ѝ бе съсредоточено изцяло върху пода, стигащата до раменете права черна коса падаше напред, сякаш за да прикрие лицето ѝ, а дългите кичури почти засенчваха очите ѝ.

После го погледна през тези кичури — бърз, изненадан поглед, стрелващ се предпазливо нагоре — и той затаи дъх. Очите ѝ бяха удивителни — големи, с тъмни мигли и с толкова блед и прозрачен оттенък на сивото, че изглеждаха хипнотизиращи и изплашени.

Бен бе виждал страдание и преди, но струящото от очите на тази жена му бе непознато.

Осъзна, че заобикаля бюрото си и тръгва към нея.

— Госпожице Нийл, аз съм Бен Райън. — Обичайният му тон бе толкова смекчен, че неприсъщата нежност го сепна.

Сепна го и нещо друго. Бен бе адвокат от Юга, някога и съдия, и от години бе въввлечен в политиката на местно и щатско ниво. Да се ръкува с непознати за него бе толкова естествено, колкото дишането, и

автоматично подаваше ръка по време на запознанство. И все пак тази жена не само успя да избегне ръкостискането с него, а го направи така спокойно, с толкова съвършена, привична преценка на движенията, че избягването на физическия контакт не биеше на очи и не създаде неловкост. Не остана с увиснала във въздуха ръка и не почувства обида.

Тя просто избегна жеста, като бързо мина към стола за посетители и се огледа небрежно из кабинета му.

— Съдия Райън. — Гласът ѝ бе нисък и красиво модулиран, а акцентът ѝ не бе от Каролина. — Благодаря, че ме приехте.

Когато му отпрати с несигурност още един от онези предпазливи, стрелкащи погледи, той разбра, че вероятно е очаквала да е по-възрастен и да прилича повече... на съдия.

— За мен е удоволствие. — Посочи към стола, канейки се да седне, после се обърна към прага с повдигната вежда: — Благодаря ти, Джанис.

Секретарката най-сетне отмести поглед от посетителката и все още леко намръщена, излезе от кабинета и затвори вратата.

Бен се върна до стола си и седна.

— Тук се държим доста неофициално — каза ѝ той. — Аз съм Бен. — Гласът му, забеляза с известна изненада, все още бе мек.

Лека усмивка озари устните ѝ.

— Аз съм Каси. — Още един бърз поглед към лицето му и след това се взря в ръцете си, склучени в скута ѝ. Каквото и да бе дошла да му каже, явно не ѝ бе лесно.

— Какво мога да сторя за вас, Каси?

Тя си пое дъх и продължи да се взира в ръцете си.

— Както съобщих на секретарката ви, нова съм в Райънс Блъф. Живея тук от по-малко от шест месеца. Но дори и това е достатъчно дълго, за да добия представа кой е уважавана личност в града. В кого биха се... вслушали, дори и да твърди нещо невероятно.

— Поласкан съм — отвърна той, много заинтригуван, но с намерение да я остави да стигне до въпроса, когато сама реши.

Жената поклати глава.

— Направих проучване. Вие сте потомък на Райънови, които са основали този град. Напуснали сте го само за да учите в колежа и в правния факултет, след което сте се върнали да практикувате тук.

Станали сте съдия в областния съд, будещ доста възхищение и уважение, и то в млада възраст, но сте предпочели да се оттеглите само след няколко години, защото истинското ви призвание е било да сте прокурор. Избрали са ви за областен прокурор на община Сейлъм и сте добре запознат с общинските дела, както и с местната и щатската политика. Вашата... подкрепа ще има голяма тежест.

— Подкрепата ми в какво?

Отговори му със свой делови въпрос:

— Вярвате ли в паранормалното?

Това бе неочаквано и за момент го сепна.

— Паранормалното? Имате предвид призраци? Летящи чинии? Екстрасенси?

— Особено екстрасензорните възприятия. Телепатията. Предчувствията. — Гласът ѝ остана спокоен, но позата ѝ бе малко поскована и свитите ѝ пръсти се движеха нервно. Стрелна го с още един поглед — толкова мимолетен, че зърна само за миг тези светли очи.

Бен сви рамене.

— Теоретично винаги съм смятал, че са глупости. Всъщност не съм попадал на нещо, което да ме убеди в обратното. — Това бе доста циничното схващане, присъщо на много полицейски служители, но не го изрече.

Тя не изглеждаше обезкуражена.

— Готов ли сте да допуснете възможността? Да се освободите от предубежденията?

— Надявам се, че винаги съм готов да го направя. — Бен би могъл да ѝ признае, че самият той се поддаваше на предчувствията, на интуиция, която трудно можеше да обясни рационално, но не каза нищо, защото не се доверяваше особено на тези качества. По образование и склонности бе човек на разума.

Все още напълно делово, Каси изрече:

— Ще бъде извършено убийство.

Отново го бе изненадала — този път неприятно.

— Разбирам. И го знаете, защото сте ясновидка?

Намръщи се, усетила недоверието и подозренията в гласа на прокурора.

— Да.

— Виждате в бъдещето?

— Не. Но... се вмъкнах в съзнанието на мъжа, който възнамерява да го извърши.

— Дори и да предположим, че вярвам на това, намеренията невинаги прерастват в действия.

— Този път ще прераснат. Той ще извърши убийство.

Бен потри врата си, докато се взираше в нея. Може би беше луда, а може би не.

— Добре. Кой ще бъде убит?

— Не зная. Зърнах лицето й, когато той я гледаше, но не я познавам.

— Когато той я е гледал? — намръщи се Бен.

Тя се поколеба, а слабото й лице се скова. После изрече:

— Бях... в ума му само за няколко секунди. Виждах с неговите очи, чувах мислите му. Следил я е и е решил да я убие. Скоро.

— Кой е той?

— Не зная.

— Чакайте малко. Твърдите, че сте били в главата на този човек, но си нямате понятие кой е?

— Не. — Отговори търпеливо, сякаш на често задаван въпрос. — Самоличността не е съзнателна мисъл през повечето време. Той знае кой е, затова не си мислеше за това. Не видях никаква част от него — нито ръцете, нито облекло или пък отражението му в огледало. Не зная кой е. Не зная как изглежда.

— Но знаете, че ще убие някого. Жена.

— Да.

Бен си пое въздух:

— Защо не отидохте при шерифа?

— Ходих, миналата седмица. Не ми повярва.

— И затова дойдохте при мен.

— Да.

Бен взе една химикалка и я завъртя между пръстите си.

— Какво очаквате да направя по въпроса?

— Да ми повярвате — отвърна протичко тя. За пръв път го погледна директно.

Имаше чувството, че се е протегнала над бюрото и е поставила ръка върху неговата. Топла ръка.

Пое си въздух, задържайки погледа й със своя.

— И допускате, че съм в състояние да го направя? Може ли да ми кажете нещо, което да предотврати това убийство?

— Не. Още... не. — Поклати глава, без да мигне. — Но може да видя още. А може би не. Фактът, че се свързах с него, без да държа нещо, което е докосвал, без да го познавам, е необичаен. Трябва... интензитетът на мислите и плановете му, нетърпението му да са стигнали до мен. Може и несъзнателно да съм пипнала нещо, което е докосвал и той. Или пък да е бил близо физически и така да съм била в състояние да открадна сенките... — Млъкна внезапно и отново сведе поглед. Липсваше му онази топла ръка. Нова изненада.

— Да откраднете сенките?

— Така го наричам, когато успявам да се промъкна в съзнанието на някой убиец и да уловя откъслечни мисли и планове. Умовете им са мрачни... изпълнени със сенки. — Сега пръстите ѝ наистина се движеха, а нервната енергичност ярко контрастираше със спокойното лице и гласа.

— Правили сте го и преди?

Тя кимна.

— Сътрудничили ли сте на полицията?

— В Лос Анджелис. Някои от тамошните полицаи са доста непредубедени и търсят помощта на ясновидци — особено когато тези ясновидци никога не целят реклама.

Бен се облегна в стола си я заизучава. Преценяваше я.

— Лос Анджелис. И какво ви принуди да прекосите страната и да дойдете при нас?

Помисли си, че насоченият ѝ нагоре поглед отново бе малко предпазлив. Това го накара да застане нащрек.

— Наследство — отвърна с готовност. — Леля ми почина миналата година и ми остави къща в Райънс Блъф.

— Коя беше леля ви? — намръщи се Бен.

— Александра Мелтън.

Беше стреснат и знаеше, че е проличало.

— Госпожица Мелтън бе сравнително добре позната... особа в Райънс Блъф.

— А също и в нашето семейство.

— Разправяха, че е скъсала с роднините си.

— Беше по-голямата сестра на майка ми. Преди години се скараха, когато бях още дете. Никой не ми е казвал защо. Не я видях повече. Когато ме уведомиха миналата година, че ми е оставила къща и някаква земя в Северна Каролина, бе голяма изненада.

— И решихте да се преместите на три хиляди мили.

Тя се поколеба:

— Не зная дали е за постоянно. Бях уморена от града и исках да прекарам известно време на място, където има истинска зима.

— Къщата на Мелтън е доста изолирана.

— Да, но нямам нищо против. Беше много спокойно.

— Досега.

— Досега.

В следващия миг Бен каза:

— Дайте ми името и телефона на някого в Лос Анджелис, с когото мога да говоря. Някой, с когото сте работили.

Посочи името на детектив Робърт Лоугън и номера му и Бен си записа информацията.

— Това означава ли, че искате да ми повярвате? — попита Каси.

— Означава... че съм заинтригуван. Означава, че ще направя всичко по силите си, за да бъда непредубеден. — Поклати глава. — Няма да ви лъжа, Каси. Трудно ми е да приема твърдението ви, че можете да се вмъквате в главите на убийци.

— Разбирам. На повечето хора им е трудно.

Бен ограда името и номера, които бе записал в бележника пред себе си.

— Междувременно можете ли да ми съобщите още нещо за този бъдещ престъпник?

Отново му отправи онзи директен поглед, наподобяващ топло докосване:

— Мога да ви уверя, че не е убивал досега, поне не човешко същество.

— Възможно ли е да е убил нещо друго?

— Вероятно. Има ли необясними убийства или изчезване на животни наоколо?

— Да разбирам напоследък, нали? Не, доколкото ми е известно.

— Може да е било наскоро. Но е по-вероятно да е извършил нещо такова като дете.

— Ако го е направил, значи му се е разминало.

— Сигурно. Такива неща често минават незабелязано, когато ги вършат малки момчета. Освен ако не е изключително често или особено жестоко явление. Малко хора осъзнават, че това е един от ранните признаци на склонност към убийства.

— Особено сред серийните убийци. Също и — ако не ме лъже паметта — неестествено продължителни полюции и подпалвачество.

Каси кимна:

— Да не сте завършили някой от курсовете на ФБР за служители на реда?

— Да, скоро след като се залових с тази работа. А вие?

Тя леко се усмихна:

— Не. Само... понаучих нещичко с времето. Смятам, че ми помогна поне малко да разбере клиничните термини и обяснения.

— За чудовищата?

Отново кимна.

— Съжалявам — отвърна Бен.

Очите ѝ леко се разшириха, после младата жена сведе очи:

— Няма нищо. Вече ви отнех достатъчно време. Още веднъж ви благодаря, че ме приехте. И че не бяхте предубеден.

И двамата се изправиха, но лек жест на Каси задържа Бен откъм неговата страна на бюрото. Все пак още не бе съвсем готов да я пусне.

— Чакайте. — Гледаше я съсредоточено. — Името ви галено от Касандра ли е?

— Да.

— Опитвала се е да ги предупреди — изрече меко той, — но никой не ѝ е вярвал.

— Майка ми бе ясновидка. Знаела е, че и аз ще бъда. Понякога си мисля, че ме е кръстила така просто за да се увери, че ще вървя през живота, подготвена за съмнения и презрение. С нещо, което ще нося винаги със себе си и което ще ми го напомня.

— Съжалявам — изрече отново той.

— Недейте. Всеки носи кръста си. — Сви рамене и понечи да се извърне, после спря, когато Бен заговори отново.

— Другата Касандра е била наясно, че не може да промени бъдещето. Знаела е, че няма да ѝ повярват. Това я е унищожило. Не позволявайте да унищожи и вас, Каси.

Без да го поглежда, тя каза:

— Знаела е и още нещо. Съдбата си. И не е можела да я избегне.

— А вие?

— Дали зная съдбата си? Да.

— Смятах, че не сте в състояние да предричате бъдещето.

— Само моето. Само собствената си съдба.

Почувства лек хлад:

— Това е нещо, от което искате да избягате ли?

Каси отиде до вратата и отново спря — този път с ръка на дръжката. Погледна назад към него:

— Да. Но не мога. Бягах повече от три хиляди мили, но не беше достатъчно.

— Каси...

Но тя бе изчезнала, плъзвайки се през вратата и затваряйки я тихо зад себе си.

Останал отново сам, Бен седна на стола и за момент се взря разсеяно надолу в името и номера, които бе записал в бележника си. После позвъни на секретарката си:

— Джанис, искам да направя спешно проучване. Но първо трябва да разговарям с един полицай от Лос Анджелис.

* * *

Ходи като курва.

А с тези къси поли е още по-лошо, като полюшва задника си.

Отвратително.

Виж я само — флиртува с него. Отмята косата си и мига с очи.

Курва.

Ах ти, курво, смятах те за различна!

Още една евтина курва. Нищо не струваш дори.

Нищо.

* * *

Мат Дънбар произхождаше от семейство на хора на закона, сред чиито представители имаше един тексаски рейнджър, кръстосвал Запада през 1840 г., и се гордееше, че е негов наследник. А също и с това как изглежда в безупречната си шерифска униформа. Тренираше ревностно в гимнастическата си стая в мазето шест дни от седмицата, за да се увери напълно, че над колана му не виси никаква излишна тлъстинка.

В никакъв случай нямаше да се превърне в познатата карикатура на дебел, отпуснат южняшки шериф. Дори бе положил известни усилия да се избави от акцента си, въпреки че резултатите, трябваше да си признае, бяха по-слаби от планираното.

Веднъж една любовница бе отбелязала, че говорът му бил провлачен — като котка, протягаща се на припек.

Харесваше това сравнение.

Може и да провлачваше малко, когато казваше на Беки Смит, че следващия път не бива да паркира точно пред противопожарния кран, дори и *наистина* да възнамерява само да отскочи до кафенето.

Нещо липсваше на строгото официално предупреждение.

— О, съжалявам, шерифе — усмихна му се широко момичето и с леко флиртуващ жест отметна лъскавата си кестенява коса зад рамото. — Но отсъствах само няколко минути, честна дума. Ще я преместя веднага.

Понечи да й каже, че не е нужно да се мести чак толкова бързо, но после видя джипа на Бен Райън да спира зад неговата патрулка, затова докосна вежливо шапката си и се отдалечи да посрещне приятеля си от детинство, от време на време партньор на покер и понякога — голям досадник.

Днес Бен имаше вид точно на последното.

— Мат, кога си разговарял с Каси Нийл? — попита той, като излезе от джипа.

Шерифът се облегна на капака на колата и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Дойде в кабинета ми в края на миналата седмица. Четвъртък, мисля. Да не би да е идвала и при теб с онази невероятна история?

— Толкова ли си сигурен, че е невероятна?

— О, за бога, Бен...

— Виж, и аз се съмнявах. Но направи ли си труда да я провериш? Защото аз го сторих.

— И?

— И детективът от Лос Анджелис, с когото разговарях, твърди, че днес половин дузина серийни убийци са зад решетките благодарение на Каси Нийл. А това е само в неговата юрисдикция.

Мат присви очи:

— Тогава защо никога не съм чувал за нея?

— Имало е много малко информация в пресата — поклати глава Бен — и нищо в национален мащаб. Явно тя така е искала, което считам за точка в нейна полза. Полицаят ми каза, че началниците му са били доволни, че е настояла полицията да обере лаврите и да не я замесва. Естествено не изгаряли от желание да признаят, че са използвали човешки вариант на кристална сфера, за да заловят лошите.

Мат изсумтя и погледна разсеяно към спокойния център на Райънс Блъф във вторник следобед.

— Просто не вярвам в тези ясновидски глупости, Бен. Доколкото зная, ти — също.

— Не съм сигурен. Но смятам, че трябва да обърнем внимание на думите на жената.

— Просто за всеки случай?

— За всеки случай.

След миг Мат сви рамене:

— Добре. Кажете какво да направя за така нареченото предупреждение. Тя твърди, че някой ще умре. И този някой е жена, само че не знае коя. Известно ѝ е единствено, че вероятно е тъмнокоса, може би между двайсет и трийсет и пет, средна на ръст и телосложение вероятно. Което свежда възможните жертви до — о! — четвърт от женското население на района, плюс-минус няколко стотици. А услужливата ни ясновидка знае още по-малко за бъдещия убиец. Нищо, освен че е мъж. Като елиминираме теб и мен и всеки над шейсетте, по принципа на логиката остават — колко? — няколкостотин възможни заподозрени в рамките на града. И какво да правя с това, Бен?

— Не зная. Но все трябва да успеем да сторим нещо.

— Какво? Да паникьосаме населението, като обявим, че една от жените я дебнат, а тя не знае?

— Не, разбира се, че не.

Мат въздъхна:

— Инстинктът ми подсказва да назначим някой да наглежда Каси Нийл, и то отблизо. Нищо чудно и да има основателна причина да е толкова сигурна, че ще бъде извършено убийство.

Бен го зяпна смаяно:

— Сигурно се шегуваш. Бих се изненадал, ако тежи и четирийсет и пет килограма.

— Да не би да е задължително убийците да са мускулести? Не ставай смешен, Бен.

— Просто исках да кажа, че е твърде... крехка... за подобно нещо.

Шерифът повдигна вежда:

— Крехка?

— Не започвай. — Бен усещаше, че лицето му пламва, също толкова ясно чувстваше неприсъщата за себе си доверчивост, както и приятелят му, но не желаше да я разглежда в момента.

Мат се ухили:

— Добре, добре. Просто не съм те чувал да употребяваш тази дума преди.

— Не обръщай внимание на думите ми. Какво ще правим по въпроса, Мат?

— Ще чакаме. Не можем да сторим друго. Ако нашата крехка ясновидка ни предостави други полезни сведения — чудесно. Ако ли пък не — предполагам, че ще бездействаме и ще чакаме да се появи труп.

ВТОРА ГЛАВА

18 февруари 1999 г.

— Извърши го.

Бен се изправи на лакът и светна лампата до леглото си. Часовникът му показваше пет и половина сутринта.

Господи, още бе тъмно! Стисна слушалката между ухото и рамото си:

— Кой какво е извършил? И знаеш ли кое време е?

— Уби я — отвърна меко и непоколебимо Каси Нийл.

Бен се разбуди окончателно. Отметна завивките настрана и седна на ръба на леглото.

— Сигурна ли си?

— Да. — Пое си въздух. — Стана преди няколко часа. Никой не бе в състояние да помогне, затова изчаках, колкото можах, преди да ти се обадя.

Бен се запита какво ли е да лежиш буден и сам в продължение на дълги, мрачни часове през нощта, обгърнат от ужас. Професионалистът в него отблъсна мисълта за това и той каза:

— Трябваше да ми се обадиш веднага. Уликите...

— Няма да се променят с изминаването на няколко часа. И без това не е оставил много. — Каси звучеше безкрайно уморена. — Но си прав, трябваше да се обадя незабавно. Съжалявам.

Бен си пое въздух:

— Знаеш ли къде е?

— Да, така мисля. Има един изоставен стар хамбар в северния край на града, на около пет мили.

— Зная го. Някога беше обор.

— Тя е... той я остави в гората зад хамбара. Не я уби там, но там я остави и мисля... мисля, че ще я откриете лесно. Не зарови тялото, нито се опита да го прикрие по някакъв начин. Всъщност... нагласи я някак си.

— Нагласил я е?

— Сложи я да седне, облегната на едно дърво. Много внимаваше да постигне желанния ефект. Трябва да символизира нещо. — При последните думи гласът на Каси заглъхна и тя въздъхна. — Нямам идея какво. Съжалявам. Уморена съм.

Бен се поколеба и после каза:

— Ще ида да погледна.

— Преди да се обадиш на шерифа ли? — В тона ѝ се долавяше горчиво разбиране.

Не му се щеше да си признае, че не желае да изглежда като още по-наивен глупак, ако тревогата се окажеше фалшива. Затова отвърна:

— Вероятно по-късно ще искам да разговарям с теб.

— Ще бъда тук. — Каси тихо затвори.

* * *

Зората тъкмо обагреше небето, когато Бен паркира джипа си край стария обор на Питмън. Завъртя фенерчето, което си бе донесъл, за да освети пътя си около хамбара, и пое през назъбения отвор в останките на оградата към гората зад постройката.

Беше тихо. Твърде тихо.

Не се наложи да върви дълго из гората, преди да спре и да задвижи бавно фенерчето в полукръг. Дърветата бяха голи, тъй като бе февруари, а ниската растителност — оскъдна, затова виждаше добре.

Когато светлината попадна върху нея, Бен в миг рязко си пое дъх.

Точно както Каси бе описала, жертвата седеше, облегната на едно дърво, с лице към хамбара, на видно място. Очите ѝ бяха отворени, а главата — наклонена на една страна, с леко отворени устни, сякаш любезно изслушваше събеседника си. Ръцете ѝ лежаха, скръстени в скута, с дланите нагоре. Беше напълно облечена.

Познаваше я. Беки Смит, момиче, което едва ли имаше двайсет и работеше — бе работило — в дрогерията, докато учеше в местния колеж. Искаше да стане учителка.

Гърлото ѝ бе прерязано от ухо до ухо.

* * *

— По дяволите, Бен, нямаш ли разум? — Шерифът беше бесен и си личеше.

— Като че ли ти не би постъпил точно по същия начин! — Поклати глава. — Колкото и убедително да звучеше, не вярвах наистина, че ще открия нещо. Е, приближих се на около шест метра от тялото. Беше вече късно, когато осъзнах, че това е място на престъплението. Но нито съм я докосвал, нито съм размествал нещо.

— Защо не ми се обади, преди да дойдеш тук, дявол да го вземе?

Бен погледна край шерифа към задната част на хамбара, където повече от дузина полицаи, които Мат бе довел, внимателно преравяха земята. Слънцето вече се бе вдигнало, а тялото на Беки бе откарано.

Скоро нямаше да забрави гледката как закопчават трупа ѝ в черния чувал.

— Бен?

— Вече сме го обсъждали, Мат. Не исках да приличам на магаре, ако те докарам дотук безпричинно.

— И затова дойде сам. Невъоръжен. Ами ако копелето не си бе довършило работата? Господи, още не бе напълно изстинало!

— Искан ми се да го бях заварил тук. Не съм някое двайсетгодишно момиче.

— Но може и да е имал пистолет. Помисли ли за това?

Обикновено Бен не би позволил на приятеля си да му се кара, и то на висок глас, на сравнително публично място, но познаваше Мат достатъчно добре, за да разпознае кога е силно разтърсен.

Последното убийство в община Сейлъм, като се изключеше настоящото, бе извършено преди десет години, когато Томас Бърд се бе прибрал по-рано от работа и бе заварил друг да топли леглото му. И то с госпожа Бърд. Случаят бе напълно разбираемо престъпление от страст.

Сегашното злодеяние обаче бе всичко друго, но не и разбираемо.

— Мат, може ли да оставим настрана безразсъдните ми действия, ако обичаш, и да продължим?

Устата на приятеля му се сви, но той кимна.

— Добре. Та след като си избран от добрите жители на община Сейлъм, за да залавяш престъпници, а аз да ги разследвам, бих казал, че ни чака работа.

— Да. — Мат изви глава, за да погледне към дейността, кипяща зад хамбара, и се намръщи. — И първото нещо, което искам да сторя, е да говоря с Каси Нийл.

Бен се поколеба, после отвърна:

— Най-напред с хората ти трябва да приключите тук. Защо аз да не отида да взема госпожица Нийл и да я докарам в участъка? Много ми е интересно какво ще каже.

Мат се обърна навъсено към приятеля си:

— Не е твоя работа да разследваш престъпления, Бен. Задълженията ти започват, след като хвана копелето.

— Но се улесняват значително, ако се включа по-рано — и ти го знаеш.

— Вероятно. Но може в този случай въвличането ти да е и лоша идея. Не си съвсем безпристрастен, нали?

— Какво държиш да кажеш с това, по дяволите?

— Явно имаш слабост към твоята крехка, така наречена ясновидка. Няма да позволя да ми пречиш.

На Бен му бе нужно известно време, за да проумее:

— О, ясно! Смяташ, че Каси Нийл е убила Беки Смит.

— А ти явно — не.

— Сигурен съм, че не е. — Бен бе доста изненадан от собствените си думи.

Но Мат като че ли ги очакваше.

— Аха. И си сигурен, защото...

— Казах ти: няма видима склонност към убийство. Още повече — за подобно на това. Хайде, Мат. Нужна е особена бруталност, за да прережеш гърлото на една жена от ухо до ухо. Недей да твърдиш, че си забелязал подобна черта у Каси.

— Първото, което човек научава като ченге, е, че най-очевидното обяснение е вероятно правилното. Каси Нийл описа сцената на местопрестъплението много добре. Смятам, че е така, защото я е видяла.

— Съгласен съм. Но не мисля, че е била тук.

— Стига с тези ясновидски глупости! Как не!

— Мат, опитай се да не бъдеш предубеден. — Бен още веднъж погледна покрай шерифа към униформените хора, търсеци улики, после тихо добави: — Нали знаеш онези предчувствия, които ме спохождаха в детството ни?

— Да.

— Е, и сега имам такова. Имам предчувствието, че това е само началото. — Върна погледа си върху лицето на приятеля си. — А ясновидските глупости може да са единствената ни следа.

* * *

Старото имение на Мелтън се състоеше от къща във викториански стил и различни допълнителни постройките, разположени на двацет акра, на повече от десет мили от града. Александра Мелтън го бе купила през 1976 при пристигането си в Райънс Блъф от Западния бряг, явно с много пари, които да харчи само за себе си.

Тя бе доста странна особа. Обичаше да се облича в дънки и тениски, често комбинирани с необикновени шапки или развяващи се копринени шалове. Все още красива до самата си смърт, причинена от пневмония, прехвърлила шейсетте миналата година, имаше черна коса, с един-единствен тънък сребрист кичур над лявото слепоочие, а фигурата ѝ бе така поразителна, че привличаше възхитени погледи всеки път, когато ходеше в града. А това се случваше рядко. Веднъж месечно за покупки, не по-често.

Странното бе, че Алекс Мелтън бе правила впечатление на сърдечна и общителна жена с жив, непосредствен маниер и голямо сърце. И все пак от самото начало бе дала да се разбере, че не желае и не се нуждае от гости и че няма намерение да се замесва в делата на общността.

Или пък в сърдечни дела очевидно. Бен бе чувал историите. Понеже бе така красива, не един мъж бе правил опити през годините, но е бивал твърдо — макар и любезно — отблъснат. Твърдеше се, че и една-две жени се били опитали, но получили същия решителен отказ.

Явно въпросът не бе в наклонностите на Алекс Мелтън, а в пълното им отсъствие.

Бен размишляваше за всичко това, докато джипът криволичеше по дългия пращен път към къщата, която сега принадлежеше на племенницата на Алекс. Беше казала, че няма нищо против изолираността. Било спокойно, поне до момента.

Освен това бе споделила, че *бягала* три хиляди мили, за да избегне съдбата си, но напразно.

Бен не знаеше дали вярва, че Каси Нийл е видяла собствената си орис, но бе убеден, че бяга от нещо. Още едно от предчувствията му нашепваше, че за него би било важно да разбере от какво.

Паркира джипа на кръглата алея пред къщата и слезе от него. За миг просто изучаваше къщата, забелязвайки, че постепенно ремонтират фасадата. Нови капандури, нова боя на парапетите на обикалящата я веранда, а предположи, че и входната врата с овални стъклописи също бе лакирана. Сградата и преди не бе изглеждала зле, но ремонтът определено я бе освежил.

Бен почука на вратата и Каси отвори, хванала четка в едната си ръка.

— Здравей! — поздрави той. — Бих казал „Добро утро“, но не е такава.

— Не, не е. Влез. — Отстъпи назад и отвори вратата по-широко.

Също както и в кабинета му, тя му отправяше директно само кратки погледи. Но тъй като този път косата ѝ бе вързана и не прикриваше лицето ѝ и бе облечена в дънки и тясна ватирана блуза, можеше да я разгледа много по-добре.

Не бе просто крехка. Беше почти призрачна.

— Кафето е горещо. Би ли желал? — Дори и да осъзнаваше изпитателния му поглед, не изглеждаше притеснена от него.

— Да, ако обичаш. — Последва я през просторната дневна с оскъдна мебелировка, където тя боядисваше малка масичка върху постлани вестници в средата на стаята, и влязоха в кухнята.

Каси изми четката си в мивката, после и ръцете си и наля кафе за двамата.

— Черно, нали?

— Да. Пак ли ясновидски способности?

— Не, просто отгатнах. — Подаде му чашата, без да докосва пръстите му, после отнесе своята до надрасканата стара дървена маса в

средата на стаята. — Имаш ли нещо против да седнем тук? Трябва да се разсеят изпаренията от боята в другото помещение.

— Няма проблем. — Присъедини се към нея, сядайки на стола от другата страна на масата. — Винаги съм харесвал тази стая. — Беше топла и ведра, слънчева, с множество прозорци и боядисана в жълто.

— Значи си познавал леля ми?

— Бегло. Идвал съм тук няколко пъти. — Усмихна се. — Искях да спечеля гласа ѝ, защото беше интересна жена.

Каси отпи от кафето си, впила поглед в чашата си.

— И аз така съм чувала. Тук са запазени опаковани много нейни вещи. Все някога ще трябва да ги прегледам. Изглежда, водела е дневник, освен цялата си кореспонденция. Може би най-накрая и аз ще я опозная. Но не бързам. Имам толкова много друга работа.

Бен таеше предчувствието, че е отложила преглеждането на вещите на леля си не защото е заета с друго, а просто защото още не е готова да се отвори дори към личността и спомените на една мъртва жена. Доколкото разбра от детектива в Лос Анджелис, Каси не бе просто наранена, когато се бе оттеглила тук преди шест месеца. Детектив Лоугън смяташе, че е била на косъм от пълен физически, емоционален и умствен срив в резултат на твърде многото преживени кошмари.

Прие обяснението ѝ, поне за момента, и изрече само:

— Ремонтираш къщата?

— Не, само малко я осъвременявам. — Погледът ѝ пробяга по лицето му, после отново се сведе. — Обичам да работя с ръцете си и с дърво.

— Да докосваш красиви предмети, защото не можеш да докосваш хора?

Тази забележка привлече погледа ѝ към лицето му и този път той го задържа. Под светлите ѝ очи имаше кръгове от изтощение, но не бе в състояние да прочете нищо в тях, и въпреки това усещаше така ясно топлината, сякаш бе посегнала и бе поставила ръка върху неговата. Чувството бе лишавашо от контрол, но Бен знаеше, че бе желал да го изпита отново.

— Съвсем просто е — отвърна тя.

— Нима? Избягваш физически контакт с хората по принцип или само с мен?

Каси поклати глава:

— Неудобно ми е. Телепатичните ми способности се проявяват при докосване. Много ми е трудно да блокирам мислите и емоциите на хората, когато съм в досег с тях. — Раменете ѝ се повдигнаха и спуснаха.

— Значи просто избягваш докосването.

Тя върна поглед към чашата си:

— В човешкия мозък съществуват неща, които не бива да бъдат виждани и докосвани, неща, които сами рядко признаваме пред себе си. Фантазии, пориви, гняв, омраза, първични инстинкти. Обикновено са заровени дълбоко и там им е мястото. В най-тъмните кътчета на съзнанието ни.

— Онези, в които ти проникваш с поглед.

Отново сви рамене.

— Видяла съм достатъчно. Твърде много. Опитвам се да не надничам.

— Освен когато ти се натрапят убийци?

— Опитах се да го блокирам, повярвай ми. Не желяех да зная какво щеше да направи, какво направи.

— Но ако имаше дори малък шанс да го спреш...

— Но не успях, нали? Отидох при шерифа. Дойдох при теб. Дори отворих ума си и пропълзях до... най-мрачните му кътчета. И това не го спря. Никога не ги спира.

— Детектив Лоугън ми каза друго.

Каси поклати глава:

— Впоследствие ги залавят. Може би мога да помогна в това, може би не. Но хората все пак умират. И с нищичко не съм в състояние да го променя. — Гласът ѝ бе мек.

— И затова избяга тук, така ли? Тук, в тази изолирана къща близо до малко градче, където се надяваше да намериш спокойствие.

— Нямам ли право на спокойствие? Както и всички други?

— Да, но не можеш да пренебрегнеш онова, което виждаш, както и аз, ако забележа някой намушкан на ъгъла на улицата. Ще трябва да помогна с каквото мога. Ти — също.

Каси си пое въздух:

— Прекарах десет години в полагане на усилия да помогна. Уморена съм. Просто искам да ме оставят на мира.

— Смяташ ли, че той ще те остави?

Тя запази мълчание.

— Каси?

— Не — прошепна.

На Бен му се щеше да го погледне отново, но очите ѝ бяха впити в чашата с кафе.

— Тогава съдействай ни. Беки Смит бе едва двайсетгодишна. Студентка, която обичаше децата и мечтаеше да стане учителка. Заслужаваше този шанс. Помогни ни да заловим копелето, което ѝ го отне.

— Не знаеш за какво молиш.

— Имам някаква представа. Зная, че ще ти струва много. Но се нуждаем от помощта ти. Трябва да направим всичко необходимо, за да го пипнем, преди да се измъкне. Или преди да убие отново.

Най-сетне погледът ѝ се вдигна, за да срещне неговия, а от дълбините на очите ѝ надничаше нещо, което го накара да потрепери. Нещо свито и болезнено.

— Добре — отвърна тихо. — Ще си взема якето.

* * *

— Е? — Шерифът бе почти открито враждебен. — Да го чуем.

Бяха в кабинета на Мат, седнали един до друг на столовете за посетители пред старото бюро, принадлежало на баща му, и Мат вече бе в отвратително настроение, защото хората му не бяха открили на местопрестъплението абсолютно никакви полезни улики.

А той не вярваше на ясновидските глупости, просто *не вярваше*.

— Не съм в състояние да ви съобщя много повече от вече казаното — започна Каси. — Убиецът е мъж...

— Как може да си толкова сигурна? — попита Бен. Каза, че самоличността не е съзнателна мисъл. А полът?

— Понякога. Но в този случай... — Избегна погледа му, забивайки своя в ръцете, скръстени в скута ѝ. — Когато я гледаше... и планираше какво ще ѝ направи... той съзнаваше... ерекцията си.

Шерифът леко се изчерви и се скова в стола си, но гласът му бе рязък, когато я репликира:

— Това не е било сексуално посегателство.

— Винаги са такива.

— Тази жена не бе докосната в сексуален смисъл — настоя той.

— Предварителните доклади съобщават, че не е била открита семенна течност никъде по тялото ѝ. За бога, тя беше все още с гащи!

— Това няма значение. Беше в състояние на сексуална възбуда, когато я дебнеше, и достигна освобождение, когато я уби.

— Боже мой, била си в ума му по време на всичко това? — възкликна, стъписан, Бен.

— Да. Когато тръгна след нея в началото и после отново, когато я върза и бе... бе готов да я нарани. Този път бях у него за няколко минути. Не отне много време и точно когато я убиваше... успях да се измъкна.

Бен се питаше какво ли е да наблюдаваш — а може би дори да изпиташ лично! — оргазмът на един луд убиец и прецени, че това е несъмнено спомен, който Каси с удоволствие би изтрила. За пръв път започна наистина да разбира какво се крие зад тези изплашени очи.

Истински чудовища.

Шерифът си мислеше друго.

— Значи я върза?

— Не с въжета — обясни Каси. — С колан, струва ми се. За китките. Не върза глезените ѝ. Той... той я накара да седи с разтворени крака.

Защо? — попита Бен.

— Някак си... беше част от постановката. Част от онова, което държеше да види. Присмиваше ѝ се. Продължаваше да пъха ножа между краката ѝ и да заплашва, че ще го забие в нея. Искаше тя да се страхува. И тя се страхуваше. Беше ужасена.

— Знаете го, защото сте го видели? — обади се Мат.

— Да.

— През неговия поглед?

— Да, шерифе.

Взираше се право в очите ѝ, присвил подозрително своите:

— Трудно ми е да разбере подобно нещо, госпожице Нийл. Твърдите, че не познавате убиеца. Тогава как сте в състояние да виждате през неговия поглед? Да знаете какво чувства? Винаги ли

улавяте мислите и намеренията на непознати? Както повредената пломба улавя разсеяни радиосигнали?

Тя поклати глава и обясни, както много пъти преди това:

— Може би съм докоснала нещо, което е пипнал. Най-вероятно е така.

— Какво нещо сте докоснали?

— Например... врата, през която току-що е минал. Нещо от рафтовете в някой магазин. Седалка в театъра, на която е седял предишната вечер. Или пък съм се сблъскала с него в бакалията. Нищо чудно очите ни да са се срещнали за момент на улицата. Но...

— Очите? — прекъсна я Бен. — Нещо толкова... безлично?

Каси леко обърна глава към него, но погледът ѝ остана прикован в ръцете.

— Въпрос... на връзка. Никога не съм била способна да... да разчета нечии мисли без някаква връзка. Почти винаги е физическо докосване — или на човека, или на вещь, с която е бил в досег наскоро: предмет, част от облеклото.

— Но среща на очите? — повтори Бен. — Двама непознати на два различни ъгъла на улицата — реално ли е да е толкова мимолетно и просто?

— Бен, може ли? — намеси се шерифът.

— Въпросът е важен, Мат. Ако за осъществяването на тази връзка ѝ е бил нужен само поглед...

Полицаят го прекъсна кисело:

— Зная много добре какво значи, Бен. Град, пълен със заподозрени. Ако допуснем, разбира се, че вярвам в тези глупости. Досега не съм чул сериозен довод да го направя.

— Каси знаеше, че някой ще бъде убит — отвърна Бен. — Каза ни го преди няколко дни. Тази сутрин ми се обади и ми съобщи, че се е случило и къде е станало.

— Да, и си наясно какво смятам по въпроса. Вероятно е знаела, защото е била там. Може би е била запозната с подробностите, защото е убила Беки Смит.

Каси за пръв път вдигна очи.

— Не. Не съм я убила. Дори не я познавах. — После челото ѝ се смръщи. — Но всъщност и той не я познаваше.

— Какво? — Бен се наведе напред. — Не я е познавал?

Извърна глава и го погледна:

— Не. Дебнеше я. Знаеше коя е. Смяташе, че знае и... каква е.

— Какво имаш предвид с това *каква е*?

— Някак си... не бе такава, за каквато я считаше. Беше разочарован от нея. Може би заради нещо, което е казала или сторила. Беше ѝ ядосан. Вбесен. И все пак... нямах чувството за близко познанство. А не предполагам, че и тя го е познавала в истинския смисъл на думата, преди да я сграбчи.

— Не е знаела кой е?

Каси поклати глава:

— Не съм сигурна, но мисля, че не. Може и да го е познала като човек, когото е виждала в града, може би дори редовно, но не останах с впечатлението, че действително ѝ е близък. Разбира се, не е изключено и да се е дегизирал някак, макар че не ми се струва вероятно, ако е знаел, че ще я убие. Що се отнася до нея, тя го умоляваше да не я наранява, но така и не изрече името му. Ако го знаеше, ако го бе познала, вероятно щеше да го назове.

— И звуци ли чувате? — попита шерифът.

Бен нетърпеливо изруга, но погледът на Каси се върна към него и устата ѝ се изви в лека усмивка, лишена от истинско забавление:

— Понякога е същото, като да включиш телевизора.

— Включете го сега! — подкани я той. — Да видим какво прави копелето в момента.

— Де да беше толкова лесно!

Столът му ядосано изскърца, когато се облегна назад.

— Да, така и очаквах. Не е съвсем като да включиш телевизора значи.

Явно Каси се бе натъквала на подобно отношение и преди.

— Съжалявам, шерифе. Ще ми се да можех просто да натисна копчето или да кажа вълшебната думичка и да се вмъкна в главата на чудовището, за да ви дам нужните отговори. — Пое си въздух. — Ако извърши ново убийство, вероятно ще се свържа пак. Убийци като този обикновено стават все по-настойчиви и възбудени, когато у тях започне да се надига страстта да убиват. Тези силни емоции се предават лесно. Сега... сега вероятно е в период на затишие. Много спокоен, може би уморен. Умът му е тих, задоволен. Не излъчва нищо. А без физическа връзка не съм в състояние да го достигна.

Бен хвърли поглед към Мат, но не каза нищо.

Последва миг тишина, после шерифът продължи мрачно:

— *Период на затишие* е фраза, която употребяват учените бихейвиористи в Куантико. Госпожице Нийл, да не се опитвате да ни убедите, че си имаме сериен убиец? На базата на едно убийство?

Каси видимо се поколеба:

— Не мога да го твърдя със сигурност. Зная само, у този човек има нещо ненормално. Нещо в начина му на мислене. А за него жертвата бе непозната или нещо такова. Убийците почти винаги са подтиквани от ярост, омраза, ревност, алчност, дори страх. Такива като него, които използват нож, се обливат в кръв... подобно нещо може да бъде сторено само в екстремно емоционално състояние. Трудно е да изпитваш подобни чувства към напълно непознат човек, чийто жизнен път никога не се е пресичал с твоя. Сериените убийци... си имат свои налудничави причини за убийство. И почти винаги избират непознати.

— Изглежда, доста сте сведуща по темата — вметна шерифът.

— Прекарах доста време в компанията на много добри ченгета. Научих толкова, колкото ми бе нужно, за да се опитам да им помогна. Толкова, че отдавна се простих със здравия сън. — Гласът ѝ бе делови, лишен от самосъжаление.

— Чудовища — промърмори Бен.

Погледна го.

— Като дете майка ми ми казваше, че ако светна лампата, ще видя, че в гардероба или под леглото ми не се крие никакво чудовище. Тогаваше винаги права. Вече съм възрастна и чудовищата в живота ми не са под леглото, а в собственото ми съзнание, откъдето не мога да ги прогоня със светлината на лампата.

Шерифът остана равнодушен при думите ѝ.

— Ходили ли сте при психоаналитик, госпожице Нийл?

— И то при доста. — Гласът ѝ бе сух и лишен от емоции — като неговия. — Шерифе, не е проблем да ви дам множество препоръки. Потвърждение от много полицаи на Западния бряг, всичките така твърдоглави и рационални като вас. Те ще ви кажат, че също са хранили съмнения в началото. И също предложиха да поговоря с някого за тези... гласове и картини в главата си. Но ще ви уверят, че времето и опитът ги убедиха, че понякога невинаги, но понякога — успяха да им помогна в залавянето на убийците. — Пое си въздух,

впила светлите си очи в него. — Независимо какво вярвате или не по отношение на способностите ми, шериф Дънбар, за едно си заслужава да сте съвсем сигурен: мразя ги. Не съм ги искала и не бих ги пожелала и на врага си. Не е приятно да ви изтръгнат от съня посред нощ и в ушите ви да отекват писъците на умираща жена, а миризмата на кръвта ѝ да е толкова реална, че очаквате да сте потънали в нея. Не е приятно да седя срещу бюрата на такива упорити и подозрителни хора като вас и да говоря спокойно за жестоки престъпления и чудовища, които не могат да бъдат прогонени от дневната светлина или разума. Няма как да си представите колко мъчително и обезсърчаващо е за мен да бъда принудена да сринва всички укрепления, които съм градила цял живот, и да се промъкна в ума на нечовешко същество. Затова стига, шерифе! Не съм убила онази бедна жена и тъй като това е истина, никога няма да откриете и най-малката улика срещу мен. А сега ще ви дам препоръките, които споменах: ако щете ги проверете, ако щете — не. Ако искате съдействието ми, ще сторя всичко, за да ви помогна. Ако ли не, ще се върна в спокойния си дом и живот. И следващия път, когато се събудя от писъците на жертва на покушение, ще запуша с възглавницата ушите си и ще се опитам по всякакъв начин да не обръщам внимание.

Бен погледна към Мат, но не каза нищо. Каси явно бе най-добрият защитник на самата себе си — поне що се отнасяше до ясновидските ѝ способности — и ако някога щеше да се стигне до разбирателство между нея и скептичния шериф, то трябваше да бъде извоювано от тях самите.

Нямаше да е лесно.

— Не вярвам в ясновидци, госпожице Нийл — заяви Мат. — И на вас не вярвам.

— Това е ваше право, шерифе. — Гледаше го право в очите, а гласът ѝ бе хладен, издаващ внезапно стоманен характер. — Съдия Райън ме помоли за помощ и се съгласих. Но няма да се правя на циркаджия заради вас, особено след като помощта ми е нежелана. Ако ме смятате за убийца, затворете ме. Когато се появи следващият труп, ще притежавам желязно алиби. Освен ако *наистина* не вярвате, че е възможно да се минава през стени и решетки.

Той пренебрегна забележката ѝ:

— Предполагам, че нямате алиби за снощи?

— Същото като вашето. Бях си у дома, в леглото. Разбира се — сама.

— Какво имате предвид? — наежи се Мат.

— Че вие не сте били сам.

Бен не бе изненадан, но запази мълчание.

— Добра догадка, госпожице Нийл — отвърна полицаят.

— Не е догадка. Дори не се налага да се мъча, за да ви разчета, шерифе. Вие сте отворена книга. Дамата е червенокоса. Мисля, че името ѝ е... Аби. Аби Монтгомъри.

— За бога, Мат! — възкликна Бен. — Ако Гари научи, ще те погне с пушката. Тя все още му е жена.

— Разделени са — отвърна рязко приятелят му.

— Не и в неговото съзнание.

Мат се вторачи в Каси:

— Сигурно сте ни видели заедно.

— И двамата сте много предпазливи — отговори тя. — Нищо не издавате на обществени места. Както каза съдия Райън, съпругът ѝ не е приел раздялата. Има избухлив характер. Затова и бракът им се е разпаднал. — Намръщи се леко. — Внимавайте, шерифе. Внимавайте много.

— Иначе?

— Иначе няма да успеете да я заведете в Париж следващото лято, както възнамерявате.

ТРЕТА ГЛАВА

— Мамка му! — Мат явно бе стъписан. — Няма откъде да знаете това. Не съм казал дори на Аби. Никой не знае.

— *Вие* знаете.

Последва дълга, напрегната тишина, после Каси поклати глава:

— Обикновено не го правя — да нахълтвам в личния живот на хората. Съжалявам. Но вие ме предизвикахте, шерифе.

Тогава Бен се обади:

— Защото се държеше като задник ли?

Каси леко се усмихна, но не го погледна.

— Не. Това само ме улесни в разчитането. Вие сте като отворена книга. Мислите на висок глас.

Бен трябваше да се засмее, а след миг дори и Мат се усмихна.

— Е, престанете да се вслушвате, ако обичате.

— Не се опитам да се вслушвам много подробно — успокой го тя. — И ще се опитам да не го правя повече. Просто ме вбесихте.

Мат кимна бавно:

— Добре, признавам, че този трик е доста убедителен. И ако препоръките ви се потвърдят, това ще е още една точка във ваша полза. Но все още не съм уверен, госпожице Нийл.

— Моля ви само да не бъдете предубеден. — Погледна към Бен, после добави: — И да ми дадете шанс. Може би съм в състояние да ви помогна, може би — не. Но ще се опитам, ако го желаете.

— Можете ли да се вмъкнете в мислите на този тип директно? Казахте, че изисквало връзка, която очевидно вече съществува.

— Ако седеше съвсем до мен, вероятно бих могла. Но ми е трудно да се придвижвам на голямо разстояние и да се опитам да навляза в мозъка му, когато не зная кой е или къде е. Нужна ми е някаква негова вещ, нещо, което е докосвал. Нещо, което мога да пипна.

— Какво ще кажете... за нещо, което Беки е носела? Той я е докосвал.

Бен видя как лицето ѝ се напрегна, но очите ѝ останаха спокойни.

— Установихме... че това е опасно за мен — да докосвам принадлежностите на жертвата, особено облекло, носено по време... по време на убийството. Свързвам се с най-силните, последни чувства, пропили се в дрехите. Мигът на най-силен ужас. Обикновено това е мигът на смъртта.

— Какво се случи, когато опита? — попита Бен.

Тя отвърна с делови тон:

— Беше като пропадане в дълбок черен кладенец. Нямах силата да се измъкна. Ако никой не присъстваше, за да прекъсне физическата връзка, не мисля, че щях да успея. В действителност прекарах една седмица в кома. И след това... сякаш всички ясновидски пътечки в мозъка ми бяха прерязани и изпепелени. Едва след шест месеца възвърнах способностите си. — Направи пауза, после добави, почти замечтано: — Беше толкова тихо! За пръв път разбрах как нормалните хора усещат нещата.

След кратко мълчание Мат отрони:

— Значи ви е нужно нещо, принадлежало на убиеца. Нещо, което е докосвал, но не е било засегнато от смъртта ѝ.

Тя кимна:

— Монетата става.

Мат се вцепени и стрелна с поглед Бен, който веднага му отговори:

— Не съм ѝ казвал.

— Прекъснах връзката, преди тя да умре — обясни Каси, — но се възстанови слабо малко по-късно, когато я отнесе в гората и я полагаше в онази поза. Затова знаех къде да я намерите. И видях, че поставя монетата в ръката ѝ.

— Какво смяташ, че означава? — попита я Бен.

— Мисля, че символизира стойността ѝ в неговите очи. Беше сребърен долар, нали?

— Да — потвърди Мат. — Без отпечатъци.

— Да, много внимаваше да не остави улики, затова самата монета вероятно няма да ви отведе до него. — Каси се намръщи и погледна към Бен. — Стойността ѝ в неговите очи. Позата, в която я

сложи, монетата, начинът, по който я заплашваше, преди да я убие — смяташе я за курва.

— Не беше такава — възпротиви се Мат незабавно. — Беше просто дете.

Очите на Каси се впиха в шерифа и тя заговори меко:

— За него нямаше значение каква е в действителност. В неговата представа бе курва. Ако държите да го намерите, налага се да разберете начина му на мислене.

— Да, зная — въздъхна тежко Мат. — Но не е нужно да го харесвам.

— Не е много забавно да се опитваш да мислиш като луд, нали?

Погледна към нея:

— Изразихте се ясно.

Каси не настоя повече.

— У вас ли е монетата?

— Може би идеята не е чак толкова добра — намеси се Бен. — Имам предвид — днес. Каза, че си буювала по-голямата част от нощта, трябва да си уморена. — Не добави, че видимо изглежда изтощена.

— Бих желала да опитам, съдия.

— Предпочитам да ме наричаш Бен.

Погледна го и кимна, но заговори на шерифа:

— Бих искала да опитам, ако монетата е у вас.

Мат отвори средното чекмедже на бюрото си и извади малка прозрачна найлонова торбичка с надпис „Веществени доказателства“. Побутна я през бюрото към Каси.

Не я докосна веднага, вместо това стрелна още един бърз поглед към Бен.

— Ще ми е нужно *спасително* въже.

— Какво?

— Спасително въже. Някой... който да ме напътства с думи. Да поддържа концентрацията ми. Да не ми позволява да навлизам твърде дълбоко.

— Какво ще стане, ако го сториш?

Каси се усмихна леко:

— Няма да се върна.

Бен погледна Мат, който повдигна безмълвно вежда, после върна очи към нея:

— Добре, какво трябва да правя?

Каси посегна към торбичката:

— Просто продължавай да ми говориш. Ако установя връзка, не ме пускай.

Доверието ѝ го притесняваше, но той кимна.

Видяла или усетила безпокойството му, тя изрече успокоително:

Този път ще поддържам връзката колкото може по-повърхностно, само колкото да видя дали ще успее да науча нещо. Ако тази монета не му е принадлежала или не е била негова собственост от известно време, нищо чудно да не разбере много.

Бен я наблюдаваше, докато отваряше торбичката и после плъзна монетата в дланта си.

Главата ѝ се приведе, а очите ѝ се затвориха, когато започна да я върти между пръстите си. Така би постъпил човек, когато се опитва да познае някаква вещ само чрез докосване, опипвайки формата и материята.

— Каси? — обади се Бен, когато сметна, че тишината е траяла твърде дълго.

Лицето ѝ се извърна леко към него в явен и мигновен отговор на гласа му. Беше дори още по-бледа от преди, толкова бледа, че той се стресна.

Но гласът ѝ бе спокоен, когато бавно изрече:

— Негова е била. Част е от... колекция. Има и още. Подредени в редичка. Доларът си е имал място, но сега то е празно. Били са... комплект. Остават му още монети от петдесет, двайсет и пет, десет и пет цента и един пенс.

— Възнамерява ли да ги използва всичките? — попита Бен.

— Не зная. — Намръщи се. — Трудно ми е да се докосна до ума му. Уморен е, изцеден. Гледа монетите, но не зная какво мисли или чувства.

Тогава заговори Мат, а гласът му бе нисък и изпълнен с очарованата подозрителност на човек, неволно впечатлен от представлението, но все още търсец магьосника зад завесата:

— Може ли да види какво има около него?

— Каси? Можеш ли да видиш какво има край него? Можеш ли да опишеш къде е?

— Не. Тъмно е. Обича мрака. Главата не го боли толкова в тъмнината.

— Стая ли е?

— Да, струва ми се. Но... не виждам никакви мебели. Само монетите, разположени в редица, и черното кадифе под тях. Цялото му внимание е съсредоточено върху тях. Като че ли е... хипнотизиран. Почти изпаднал в транс.

Каси разтърси глава и внезапно отвори очи.

— Това е. Само това успях да видя. — Пъхна монетата обратно в торбичката и я побутна по бюрото към Мат. — Налага се да опитам отново след ден-два. В момента той е толкова... далечен. Прекалено изтощен.

Мат хвърли поглед към бележките, които си бе водил.

— Част от колекция. Смятате ли, че колекционира монети?

— Възможно е. Разположените пред него определено му бяха скъпи, сигурна съм. — Звучеше уморено.

— Добре ли си? — попита я Бен.

— Ще се оправя.

— Но добре ли си в момента?

Погледна го и той почувства разликата. Топлотата на този директен поглед бе намалела в сравнение с преди, сякаш някаква пещ в нея бе изразходвала твърде много гориво и сега пламтеше опасно слабо.

— Изтощително е. Но ще се оправя. — На Мат каза: — Съжалявам, че не можах да ви бъда по-полезна този път.

Шерифът с мрачно лице вдигна очи от бележника си:

— Можете ли да ми кажете още нещо за него? Каквото и да е?

— Само онова, което споделих с вас и със съдията — с вас и с Бен. Не вярвам да е убивал преди, но смятам, че ще го направи отново. Вече притежава вкус към това. И му харесва. — Направи пауза. — В ума му, в начина му на мислене се усеща някаква младост. Бих предположила, че е между дваисет и трийсетгодишен. — Каси сви рамене. — А ето какво би казал и някой психолог за профила му. Бял мъж между дваисет и четири и трийсет и две. Навярно ерген и по всяка вероятност — необвързан с жена. Може би е бил малтретиран в

миналото и несъмнено е имал поне един доминиращ родител — вероятно майка му. Сексуални проблеми, възможно е да е импотентен. Открил е начин да постига сексуално облекчение и това е важно за него. Ритуалът е подействал. Начинът, по който бе разположена монетата в ръката ѝ — това са неща, които ще откриете и на следващото местопрестъпление. В този смисъл профилът му е оформен.

— Ами оръжието? — попита Мат. — Не намерихме ножа. Ще го използва ли отново?

— Това е догадка... но не съм убедена, че за него е толкова важен начинът, по който умират, колкото как ги откриват. Следващия път може да не използва същото средство. — Махна уморено с ръка. — Но не съм сигурна.

— Хайде! — подкани я Бен, изправяйки се. — Трябва да те откарам вкъщи. — Налагаше се да се бори с инстинктивното желание да посегне и да ѝ предложи ръка.

Каси стана:

— Ще почакам отвън. Шерифът иска да говори с теб.

— Престанете да правите това! — намеси се Мат и също се надигна.

— Съжалявам, отново мислехте на глас. — Усмихна му се леко, после напусна кабинета, затваряйки тихо вратата след себе си.

— Е? — запита Бен.

Мат поклати глава:

— Все още не съм сигурен дали вярвам в това.

— Разчита те като отворена книга.

— Да, да. И една мнима гадателка може да разчете пълен непознат доста добре само по езика на тялото. Това е умение, Бен, и то не паранормално.

— Езикът на тялото ти ли ѝ разказа за Аби Монтгомъри? На мен въобще не ми го е доверил. А и внимавай с това, чу ли?

Мат пренебрегна предупреждението му:

— Нямам си понятие как е разбрала за Аби, но все още не съм убеден. Разследването на убийството върви по правилата. Повечето жертви познават убийците си, затова трябва да се проверят семейството и приятелите. Колеги, съученици. Обичайната процедура. Ще търсим свидетели, които може да са видели Беки да разговаря с

някого през последните един-два дни. Ще проучим далечното и близкото ѝ минало за връзки и мотиви. Но няма да допускаме, че си имаме сериен убиец на базата на едно престъпление.

— Не мога да те наставлям как да си вършиш работата.

— Защо да спиращ сега? — изръмжа Мат.

Бен се усмихна, но вместо да отвърне, попита:

— Какво си доверил на Ерик? — Ерик Стивънс бе издателят на местния вестник.

— Основните факти. Че Беки бе убита. Ако имаме изобщо късмет, новината за това как е открита няма да се разпространи. Нито пък за монетата. Със сигурност не очаквам убиец имитатор, особено наоколо, но колкото по-малко знае обществеността, толкова по-малко вероятно е да възникне паника.

— А може би трябва да се паникьосат — предположи мрачно Бен. — Мат, ако наистина имаме сериен убиец...

— Ако е така, ще обявя полицейски час и ще наредя момичетата да бъдат ескортирани от семействата си или да се движат постоянно по двойки. Не се боя да ги подплаша, Бен. Просто няма да го сторя ненужно.

— Да се надяваме, че няма да ти се наложи — отвърна приятелят му.

* * *

— Здравейте!

Каси, която се бе облегнала на декоративен стълб на лампа на тротоара пред полицейското управление, с лице, извърнато нагоре към февруарското слънце, се огледа при поздрава и примигна, за да фокусира. Видя, че я изучава една усмихната жена, вероятно с няколко години по-възрастна от нея самата, много привлекателна синеока блондинка.

— Здравейте!

— Извинете ме, нямах намерение да ви безпокоя, но ми напомняте някого. Александра Мелтън. Роднини ли сте?

— Тя бе моя леля. Аз съм Каси Нийл. — Гласът ѝ бе приятелски, но задържа ръце на стълба зад гърба си.

— О, това обяснява приликата. Аз съм Джил Къркууд. Приятно ми е да се запознаем. Познавах леля ви, макар и не много добре. Собственичка съм на магазина за ръкоделия отсреща, а тя го посещаваше от време на време.

— Сигурно ви е харесвала — коментира Каси.

— Защото е идвала в магазина ли?

— Не — усмихна се. — Защото не се занимаваше с ръкоделия.

Джил Къркууд премигна:

— Но тя купуваше разни неща. Консумативи и всякакви комплекти.

— Зная. Открих ги в къщата ѝ, в един сандък в килера. Доколкото мога да преценя, дори не ги е отваряла.

След миг жената се разсмя:

— Да ме вземат мътните! Предполагах, че домът ѝ трябва да е вече пълен с такива неща, въпреки че никога не е носила да ми покаже нещо изработено, както правят повечето ми клиентки.

— Както казах, трябва да ви е харесвала.

— Аз лично я харесвах. Беше...

— Странна?

— Различна. — Джил се усмихна. — Веднъж ми подсказа къде мога да намеря пръстен, който бях загубила. Каза, че имала нюх за такива неща. И беше права — оказа се точно там, където тя твърдеше.

Евентуалният отговор на Каси бе изпреварен от появата на Бен, който се присъедини към тях на тротоара.

— Здравей, Джил! — поздрави той.

— Бен, познаваш ли...

— Да, с Каси се познаваме. Всъщност смятам да я откарам до дома ѝ.

— О! Е, тогава няма да ви задържам. — Усмихна се на младата жена. — Приятно ми бе да се запознаем. Елате в магазина някой път... ако се интересувате от ръкоделия повече, отколкото госпожица Мелтън.

— И аз се радвам, че се запознахме — отвърна Каси с усмивка, без да се ангажира повече.

— Чао, Бен.

Каси вървеше малко пред него към джипа. Не изрече нищо, докато се качваха и тръгнаха по главната улица. После заговори меко:

— Ако беше излязъл от кабинета на шерифа няколко минути по-късно, може и да имах нова приятелка.

— Какво?

— Джил Къркууд. Хареса ми.

— Да, приятна жена е — стрелна я с поглед той.

— Хъм. Но тя не ме харесва вече.

— Защо?

— Заради теб. Някои бивши любовници не могат да освободят партньора. Тя не може. Другите жени представляват заплаха, дори и да е неоснователна.

Бен замълча за момент.

— Сега съм наясно как се е почувствал Мат. Малко е притеснително да си отворена книга.

— Не си — отвърна Каси. — Но Джил Къркууд е. Чувствата ѝ бяха силни. Трудно можеш да ги пренебрегнеш. Беше дори невъзможно.

Той отново се поколеба, преди да заговори:

— Можеш ли да четеш и моите мисли?

Каси поклати глава, после го изгледа любопитно:

— Не е като с други, при които дори не е нужно да се опитвам.

— Би ли успяла, ако ме докоснеш? — Веднага усети тя се напрегна и почти се сви в себе си.

— Вероятно. Обикновено мога. Рядко, много рядко се срещат хора, които не са ясновидци, способни да защитават мислите и чувствата си, а още повече пък толкова добре, че да устоят на физически контакт. На повечето никога не им се е налагало да се учат, затова и не са го сторили.

Бен подаде ръка с обърната длан:

— Би ли желала да ме изпробваш?

Погледна ръката му, после срещна очите му.

— Ако не възразяваш, предпочитам да не го правя.

Гласът ѝ бе непоколебим.

Той върна ръката си върху волана.

— Ще се опитам да не го приемам лично.

— Недей, моля те. Забеляза още от началото, че избягвам да докосвам хората. Всички хора. За мен така е... по-просто. Така мислите им не се промъкват през стените ми толкова безпрепятствено.

Представи си усещането да си в голяма стая, пълна с хора, и всички да говорят.

— Шумът може да е непоносим — съгласи се той.

— Не само шумът от мислите им. Изострените им чувства. Мрачните проблясъци на фантазиите им. Тайните, които не признават и пред себе си. — Сви рамене. — Просто е много по-безболезнено и не смущаващо, ако се защитя, доколкото е възможно. Това означава и да се старая да поддържам стените, и... да избягвам докосването.

— Няма нищо, Каси. Наистина не го приех лично.

— Добре.

Настъпи тишина и никой не я наруши, докато Бен не зави по дългата алея към имението на Мелтън.

— Време е да започна да приемам тази къща като твой дом, а не на Александра.

— Все още не го усещам свой.

— Каза, че си тук едва от няколко месеца?

— От края на август.

Погледна я:

— През декември имахме обилен снеговалеж. Тук навярно е било самотно.

— Има самота и... *самота*. Повярвай, тишината и спокойствието бяха прекрасни. Тъкмо от уединение се нуждаех. — Докато той спираше до пътеката, тя добави:

— Не е нужно да слизаш.

Въпреки това Бен го направи и след това ѝ отвори вратата на джипа.

— Получих добро възпитание. Винаги е редно да изпратиш дамата до вратата ѝ.

Каси не се възпротиви. Когато стигнаха верандата, зарови из джоба на якето си за ключовете.

— Предполагам, че не бе необходимо да заключвам вратата, но навиците трудно се заличават.

— Заключвай я. — Бен се намръщи. — И ако нямаш алармена инсталация или голямо куче, снабди се и с двете. И то скоро. Преди седмица бих казал, че едва ли има някакво значение, но след случилото се с Беки и онова, което разказа за убиеца, този град вече не е безопасен.

— Това те притеснява наистина.

— Разбира се.

— Не, имах предвид, че *действително* го приемаш лично. Защо? Защото семейството ти го е основало ли?

— Може би. А и съм обществена личност, силно ангажиран за сигурността на хората в община Сейлъм. — Знаеше, че звучи преднамерено небрежно и че наистина приема заплахата много лично, но тъй като нямаше готов отговор и не бе свикнал да обяснява чувствата си пред някого, не изпитваше желание да говори за това.

Каси отключи вратата.

— Разбираемо е. След ден-два отново ще опитам с монетата. Междувременно, ако уловя още нещо за убиеца, ще се обадя на теб и шериф Дънбар.

— Непременно.

Влезе в къщата и се обърна към него:

— Благодаря, че ме докара.

— Моля. Каси...

— Да?

Бен се чу да изрича:

— С Джил скъсахме миналото лято. Доста отдавна.

— Разбирам. — Нито гласът, нито лицето й издаваха друго освен любезен интерес.

— Просто държах да знаеш. Всичко приключи преди месеци.

— Добре — отвърна тя.

Тъй като не виждаше елегантен изход от ситуацията, просто каза *довиждане* и се върна при джипа.

Искаше му се да може да повярва, че Каси го изпраща с поглед, но бе напълно убеден, че не е така.

— Магаре! — промърмори, докато палеше колата.

19 февруари 1999 г.

Мат Дънбар изгаряше от желание да хвърли нещо в кабинета си, но се задоволи да гледа начумерено Кейн Мънро, който имаше нещастieto да изпълнява длъжността съдебен лекар на община Сейлъм.

— Значи с други думи — казваше шерифът — не можеш да ми съобщиш нищо повече от онова, което вече зная.

Доктор Мънро не бе съгласен да търпи подобно отношение от човек, когото е изродил със собствените си ръце.

— Мери си приказките, Матю! Проявих любезността да дойда дотук, за да ти дам сведенията, вместо да те повикам в болницата, така че очаквам малко уважение насреща.

Мат въздъхна и се облегна в стола си.

— Добре. Съжалявам, докторе. Малко съм напрегнат.

Донякъде омилоствивен, лекарят продължи:

— Разбирам. Няма красиви убийства, но това бе особено грозно. Особено жестоко. Първо е прерязал артерията и я е оставил да кърви, преди да си довърши работата.

— Знаеш ли какъв нож е използвал?

— Остър. — Доктор Мънро се намръщи. — Със сравнително късо острие. Би могло да е джобно ножче.

— Страхотно! Направо страхотно! Предполагам, че по-голямата част от мъжкото население над дванайсет годишна възраст има поне едно такова.

— Сигурно си прав. Съжалявам, Мат, ще ми се да ти бях по-полезен. Ако желаш да повикаш експерт по съдебна медицина от Шарлът, няма да ти се разсърдя. Но от семейството на момичето се обадиха вече два пъти и питат кога ще им се разреши да я погребат.

Шерифът се поколеба:

— Не се засягай, докторе, но съм длъжен да зная истината. Смяташ ли, че експертът би открил нещо, което може да си пропуснал?

Мънро сви замислено устни за момент, но после полата глава:

— Не. Огледахме тялото с лупа, Мат. Изпратихме проби от кръвта ѝ за токсикологично изследване, но бих се изненадал, ако се окажат положителни. Никакъв алкохол, никакви наркотици. И все пак смея да твърдя, че изобщо не е имала шанс да се бори — или е била твърде изплашена, за да го стори. Сигурен съм, че не се е борила с него. Под ноктите ѝ няма следи от кожа или тъкани, няма отбранителни рани. Седяла е с ръце, вързани зад гърба, вероятно с колан, както ти казах, а той прерязал гърлото ѝ и тя е умряла.

— Но не в гората.

— Не, там нямаше достатъчно кръв.

— Имаш ли представа къде тогава?

— Не. Проверихте ли къщата ѝ?

— Разбира се. Родителите ѝ не са чули и звук, а кучето, старо и глухо, изобщо не е излаяло. Не намерихме следи от влизане с взлом, но семейството твърди, че дъщеря им спяла на отворен прозорец дори и през зимата.

— Значи си мислиш, че просто е влязъл през прозореца и я е убедил да се облече и да тръгне с него?

Мат се намръщи:

— Вероятно. Но тази възможност не ми допада особено. Предполагаш, че смъртта е настъпила около два часа сутринта в четвъртък?

— Там някъде.

— Тогава съществува вероятност да я е чакал пред дома ѝ, когато се е връщала късно в сряда през нощта, и да я е хванал, преди тя да успее да отключи входната врата. Леглото ѝ не е било оправено, майка ѝ твърди, че често го оставяла в този вид, така че няма начин да узнаем дали действително се е прибрала и си е легнала.

— С кого е излизала?

— С група приятели. Всички са си тръгнали от онзи клуб край магистралата точно след полунощ и се отправили към домовете си с отделни коли. Беки е била сама, когато е потеглила със своята.

— Запазих дрехите ѝ като веществени доказателства, разбира се — в случай че искаш приятелите ѝ да хвърлят поглед и да кажат дали е била облечена така, когато е била с тях.

Мат направи гримаса:

— Да, добре. Но няма да е убедително, защото може да е станала от леглото и да е облякла същите дрехи, с които е била по-рано.

Доктор Мънро се изправи:

— Е, какво да съобщя на родителите ѝ?

Шерифът изтласка предупреждението на ясновидката от съзнанието си.

— Нека уредят погребението.

— Добре. Ще ти изпратя доклада си утре. Накарай някое от момчетата ти да дойде и да вземе дрехите ѝ и остатъците от треви и листа, които открихме по тялото.

Мат понечи да напомни на лекаря, че полицейският участък се състои от приблизително четирийсет процента *момичета*, но реши да пропусне забележката си.

— Ще изпратя някого днес следобед.

— Става.

Шерифът се усамоти в кабинета с мислите си, а те не бяха никак приятни.

* * *

Тя не трябваше да го прави.

Кучка!

Защо трябваше да го прави?

Главата ме боли.

Все още съм уморен и главата ме боли. Но не мога да позволя да ѝ се размине. Трябва да си плати. Всички трябва да си платят.

Никога повече няма да ми се присмиват.

* * *

Почукването на входната ѝ врата в петък следобед не изненада Каси. Очакваше го. Рано или късно.

Отиде до вратата и я отвори.

— Здравей! — поздрави тя Бен.

Носеше плик от кафява хартия, а лицето му тънеше мрачни бръчки.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. — Лениво се запита кого ли е накарал да направи проучването. Вероятно Джанис. Беше ѝ се сторила доста изпълнителна.

Три дни. Не беше зле.

По-голямата част от мебелировката бе отново в дневната, тъй като беше приключила с пребоядисването и лакирането, затова го отведе там. Остави му целия диван, настанявайки се в креслото до него.

— Седни.

Не се подчини на поканата. Вместо това отвори плика, извади лист хартия и ѝ го подаде.

— Би ли ми обяснила това?

Беше копие от вестникарска статия, направено от микрофилм. Можеше да се види неособено добра нейна снимка на доста по-млада възраст. Изглеждаше изплашена. И заглавията. Големи заглавия:

СЕРИЕН УБИЕЦ НАБЕЛЯЗВА ЯСНОВИДКА

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Джанис ли ти намери това? — попита Каси.

— Да.

— Малко ѝ плащаш. Тази статия бе погребана. Журналистите така и не я изровиха. — Каси остави листа хартия на масичката за кафе и го побутна към него, после се разположи удобно в креслото, сядайки на една страна, с подгънати крака. Той най-сетне седна на дивана, така че погледите им отново бяха на едно ниво.

Посегна към листа и го взе.

— Според този материал — започна той — преди малко повече от десет години майка ти е сътрудничила на полицията в издирването на един убиец. Но преди да им помогне да го открият, той я е намерил и я е убил.

Каси си пое въздух и изрече безизразно:

— Не просто я уби. Накълца я. Беше сама у дома, тъй като аз бях на училищна екскурзия. Нямамо е кой... да чуе. Убивал я е бавно. Не ме пуснаха да вляза в къщата, но узнах, че всичко е било потънало в кръв. — Придържаше се към същата безстрастност, защото просто нямаше друг начин да си припомни или да говори за такъв кошмар.

Бен, изглежда, го разбра.

— И е трябвало да се справиш с това сама? Нямаше ли някакви други роднини там? Статията споменава, че баща ти е загинал при катастрофа няколко години по-рано.

— Единствената ми родственица бе леля Алекс, а тя така и не отговори на телеграмата за смъртта на мама. — Каси сви рамене. — Бях на осемнайсет, пълнолетна.

Погрижих се за онова, което бе нужно. И продължих нататък. Застраховката бе достатъчна, за да инвестирам да си осигуря приличен доход, докато завърша колеж. Бяха необходими още две години, но накрая къщата бе продадена.

— И всичките ти корени бяха заличени.

— Те изчезнаха в нощта, когато мама бе убита.

Бен си пое въздух:

— Тази статия изобщо не споменава, че и ти си ясновидка.

— Не, полицията беше достатъчно любезна... и разумна, за да запази тайната. Потърсиха помощта ми.

— Искаш да кажеш, че са те помолили за съдействие в откриването на човека, убил майка ти?

— Да.

— Боже мой! Съгласи ли се?

— Да.

— Трябва да е било изключително болезнено за теб.

Каси се поколеба:

— Спомняш ли си, когато разказвах на теб и шерифа какво се случи, когато докоснах дрехите на жертва на убийство, за да се опитам да се свържа с убиеца?

— Изпаднала си в кома. Едва не те е убило.

— Докоснах дрехите на мама.

— Господи! — промърмори Бен. — Каси...

— Поставиха ми охрана в болницата, а после и месеци след като излязох оттам. Бояха се, че убиецът ще успее да ме набележи, както бе сторил с майка ми... посредством медиумната връзка, която бях установила за съвсем кратко, когато докоснах дрехите ѝ. Но или не е била много силна, или просто не е бил заинтересован, защото през всичките онези месеци изобщо не ме преследваше. Докато най-сетне възвърнах способностите си, той бе убил още половин дузина хора, затова се наложи да опитам отново, трябваше да рискувам... да привлека вниманието му върху себе си.

Какво стана?

— Заловиха го. — Гласът ѝ бе делови. — Екзекутираха го преди около три години.

— Но ти привлече ли вниманието му, преди да го хванат?

— Тогава бях доста по-млада — отвърна тя. — Неопитна. Не знаех как да поддържам връзката повърхностна, да навлизам в нечие съзнание, без да разкривам присъствието си.

— Привлече ли вниманието му?

— Да. — Намръщи се леко.

— Какво стана?

— Нищо, Бен. Издебна ме, а полицията го чакаше.

— Използвали са те като примамка.

Каси поклати глава:

— Не бе планирано така. Докоснах съзнанието му твърде дълбоко, осъзнах го и съобщих на полицията, че вероятно ще ме набележи. Те ме защитиха... и го заловиха. Край на историята.

Бен се наведе напред, опрял лакти на коленете си, и се взря в нея.

— Край на историята — друг път! Защо, по дяволите, не предупреди Мат и мен, че навлизането ти в съзнанието на маниак може да привлече вниманието му и да се превърнеш в мишена? Не смяташ ли, че сме длъжни да знаем подобно нещо?

— Шериф Дънбар не вярва, че съм в състояние да се докосна до съзнанието на един маниак — напомни му сухо тя. — Ако допуснем, че изобщо съществува маниак, а не просто обикновен импулсивен убиец, в което вярва той. Да вярва каквото иска! Ти също храниш своите съмнения както за способностите ми, така и дали ще има друго убийство. — Раменете ѝ се повдигнаха и спуснаха за кратко. — Освен това научих доста за десет години. Отдавна-отдавна не съм изложена на риск в това отношение. Сега съм наясно какво правя.

— Но все още съществува вероятност да привлечеш вниманието му.

— Много малка вероятност.

— И живееш чак тук сама, без едно резе на входната врата! Господи, Каси, ако ни бе казала, можеше поне да предприемем мерки да те държим в безопасност. Алармена инсталация, куче или пистолет.

— Не зная как да боравя с него. И не желая да зная. А може и да си забелязал, че съм добре.

— Сега — да. Но какво ще стане, ако отново се свържеш с този тип?

— Ще се погрижа да не разбере за присъствието ми.

— Ами ако сгрешиш? Ако усети, че можеш да наблюдаваш всичко, което прави, докато извършва убийство?

— Няма.

— Но ако стане?

Каси си пое въздух.

— Бен, отдавна се примирих с тази заплаха. Налагаше се. Това е необходим риск. Остава само да внимавам — и се научих да го правя.

— Това не ми харесва, Каси.

— Не е нужно да ти харесва. Рискът си е мой. — Внимаваше гласът ѝ да е спокоен и уверен.

— Зная, по дяволите!

Отново ги заблудих. Каси се питаше още колко ще успее да го прави, да залъгва околните да вярват, че поемането на риска да покани психопат в мозъка си, в душата си не я плаши до смърт.

Вероятно още малко.

Опитвайки се да отвлече вниманието му, тя хвърли поглед към плика, който бе оставил на масичката за кафе.

— Какво друго има вътре?

— Не много. Откъслечна биографична информация, училищни данни — такива неща. Според официалното ти досие живяла си тих, обикновен живот.

„Удивително — помисли си Каси — каква малка част от човешкия живот могат да разкрият официалните досиета и колко много остава скрито!“

— Предполагам, че шериф Дънбар вече е проверил препоръките ми?

— Да.

— И все още не вярва, че съм способна на онова, което твърдя.

— Твърдоглав е. Това е най-големият му недостатък.

— Повечето ченгета считат това качество за задължително. — Усмихна се и видя, че Бен упорито я гледа. Беше смуцаващо. Трябваше да изглежда като съдия, по дяволите, строг и с посребрени коси! Вместо това би се изненадала, ако е навършил четирийсет. Нямаше нито един бял косъм сред тъмните си коси, а в движенията и поведението му се долавяха младежка енергия и сила. А освен това притежаваше топлота и толкова силна състрадателност, че усещаше как я обгръща.

Рядко качество. Толкова рядко, особено сред мъжете — тази способност и желание да усетиш болката на друго човешко същество. Бен бе в състояние да го прави, въпреки че се съмняваше да се радва на това си умение.

Защото то щеше да го разкъса.

— Каси?

Премигна, после отново се усмихна.

— Тъкмо си мислех, че се надявам шериф Дънбар да е прав. Ще ми се смъртта на това бедно момиче да е изолиран случай и открит бързо убиеца й.

— Но не вярваш, че ще стане така.

— Не, боя се, че няма.

— Аз — също. — Вдигна плика, прибра копието на статията в него и се изправи. — След час имам среща, затова най-добре да тръгвам.

Каси го изпрати до входната врата.

— Предполагам, че ще съобщиш на Дънбар какво си открил за майка ми.

— Ако не желаеш — няма. Но смятам, че трябва да знае.

Отвори му врата.

— Добре. Кажи му каквото искаш.

Бен се поколеба:

— Знаеш ли, има нещо, за което предполагам, че не си се сетила.

— О? И какво е?

— Сега не си в Лос Анджелис, защитена дори и само от огромния брой непознати около теб. Това е малко градче, Каси. Не чак толкова малко, че всички да се познават, но достатъчно малко. И хората си говорят. Посещенията ти в кабинета на Мат и в моя са забелязани и ще бъдат забелязвани. После ще се разнесе мълвата за способностите ти. Така че дори и да успееш да не разтревожиш убиеца, когато си в ума му, съществува вероятност рано или късно все пак да научи коя си и няма да си безплътен глас в мозъка му. Ще бъдеш личност от плът и кръв, с адрес в телефонния указател, но без резе на входната врата.

След миг Каси отвърна:

— Ще го имам предвид.

— И нищо не се е променило.

— Не. Нищо не се е променило. — *Трябва да сторя това. Трябва.*

Ръката му се повдигна леко, сякаш щеше да я докосне, но после се отпусна, когато тя видимо се напрягна.

— Довиждане, Каси.

— Чао, Бен.

Този път бе сигурен, че стои на отворената врата и го наблюдава как потегля.

Но това не му помогна да се почувства добре.

Никак не му помогна.

* * *

— Може би наистина е ясновидка. — Аби Монтгомъри оправи възглавниците зад себе си и седна, дръпвайки разсеяно чаршафа върху голите си гърди.

Мат Дънбар седна в края на леглото, за да обуе чорапите и обувките си.

— Не вярвам в тези глупости.

— Тогава откъде е знаела за нас?

— Просто е отгатнала. Хей, може би те е видяла да се промъкваш тук онзи ден? Но не е чела мислите ми.

Аби познаваше упоритостта на любовника си. Обикновено тя я забавляваше, също както я забавляваше и мъжкарското му перчене от време на време. Но си даваше сметка, че въпреки това има щедро сърце и добра душа, както казват — мек като памук. Днес обаче напомнянето за твърдоглавието му я обезпокои.

— Мат, ако тя успее да помогне в откриването на убиеца на Беки...

— Не зная дали може. Ченгетата в Лос Анджелис я описаха в ярка светлина, но когато ги притиснах, детективът, с когото говорех, най-сетне призна, че няколко пъти ги е пращала в задънени улици и това забавяне им е излизало скъпо.

— Повечето традиционни разследвания правят същото, нали? Искам да кажа, че винаги проучвате поне няколко възможности, които накрая не излизат сполучливи.

— Да. Но е много по-лесно да обясниш защо си поел следа, ако имаш нещо солидно, което да посочиш. Всичко, което един така наречен ясновидец ти съобщава, е неясно като мъгла и нетрайно като нея. — Поклати глава. — Не, просто не вярвам, Аби. Трябва да ни е видяла заедно и така е научила онова, което знаеше.

— На публично място? Та ние едва се поглеждаме, когато сме сред хора. И никой не ме е видял да се промъквам тук, за да се срещна с теб, Мат. Винаги внимавам, убедил си се.

Погледна я бързо, долавяйки лекото трепване.

— Мила, да не би Гари да те тормози отново? Защото без проблем мога да издействам ограничителна заповед срещу него, знаеш го.

Тя поклати глава:

— Не, не се е мяркал напоследък. Освен това не искам да правя нищо, с което да го дразня, поне докато не приключи процедурата по развода.

— Остава само месец, Аби. — Мат се усмихна. — И щом приключи, ще ми е приятно да мога да те изведе на обществено място.

Тя се наведе към него и обви ръце около врата му.

— Ще бъде много хубаво. Само... да почакаме и да видим, става ли, Мат? Не зная как Гари ще реагира, когато приключи.

Устните му се свиха, но ръцете му бяха нежни, докато галеха нейните.

— Търпелив съм, доколкото мога, Аби, но в никакъв случай не съм съгласен да задържам живота ни на спирачка за неопределено време само за да не гръмнат бушоните на Гари. Мога да се справя с него.

— Не е за неопределено време. Държа само да избегна проблемите, ако изобщо е възможно.

— Това няма да е проблем. Само ще го сритам по задника.

Аби се усмихна:

— Хайде да почакаме и да видим. Още един месец. Не е толкова дълго, нали?

— Зависи какво очакваш. — Целуна я, без да бърза, после я положи назад върху възглавниците и се наведе над нея. — Чаках те толкова дълго.

— Имаш ме. Всичко останало е само формалност.

Отметна кичур яркочервена коса от лицето ѝ:

— Освен това искам Гари да се махне от живота ти, без повече извинения за обаждане или тропане по вратата ти. Искам да имам правото да го пратя по дяволите.

— При възможност би го направил, независимо дали имаш правото или не — отвърна сухо тя.

— Вярно е. — Мат отново я целуна.

— Само потърпи още малко.

— Добре, добре. — Изправи се. — Трябва да се върна участъка.

— Мат... — Аби се поколеба. — Ясновидката...

— Така наречената ясновидка.

— Чувал ли си някога слуховете за леля й? За госпожица Мелтън?

— Какво за нея?

— Ами че познаваше за някои неща. Неща, които не би могла да знае.

Мат се взираше в нея с извити вежди:

— Чувал съм да говорят. Е, и какво? Беше затворена, саможива, рядко идваше в града, а когато го правеше, почти не говореше с хората и обикновено бе облечена странно за жена на нейната възраст. Нямаше начин да не започнат да я обсъждат. Но това нищо не значи, Аби.

Тя се усмихна:

— Вероятно не. Но... ако Каси Нийл може да ти помогне, позволи й. Не пренебрегвай онова, което е в състояние да ти каже.

— Обикновено не ми даваш съвети как да си гледам работата — отбеляза сухо той.

— И сега не го правя. Но съм наясно колко упорит може да си. Решил си, че е измамница, нали?

— Може би.

— Признай си, Мат. Изобщо нямаше да й обърнеш внимание, ако Бен не бе настоял. Известно ти е, че той не е лековерен глупак.

— Не, но не разсъждава с главата си. Не и що се отнася до Каси Нийл. Един бог знае какво вижда у нея, но със сигурност е привлякла вниманието му.

Аби отвори уста, после я затвори, и поклати глава. След тази кратка пауза каза само:

— Просто не позволявай на някакво си предубеждение да ти бъде спънка.

— Не, няма. — Наведе се и я целуна за последен път, после леко се засмя, тръгвайки към вратата. — Нямах представа, че вярваш в такива неща.

Когато остана сама в спалнята, взирайки се във вратата, Аби промърмори:

— О, вярвам в това, Мат, вярвам.

* * *

Айви Джеймисън имаше лош ден. Всъщност — лоша седмица.

В понеделник се сблъска с неприятното задължение да заведе старата котка на майка си на ветеринар, за да я приспят. В сряда бе пристигнало съобщението от Данъчното управление на Северна Каролина, твърдящо, че дължи данъци. Вчера трябваше да се занимава с един телевизионен техник, който явно не различаваше задника си от дупка в земята, а днес в този приятен, топъл февруарски петъчен следобед й разправяха, че десетгодишната й кола едва се държи на колелата, така да се каже.

— Нова трансмисия — изрече Дейл Нютън, проверявайки в бележника си. — Спирачките са скапани. Шарнир. Предната лява гума е износена...

— Достатъчно. — Изглежда го ядосано. — Колко?

Механикът запристъпя притеснено.

— Още не съм пресметнал стойността, госпожо Джеймисън. Помолихте ме да я проверя и да видя дали се нуждае от някакъв ремонт. Нуждае се. Има и още...

Махна му с ръка да спре:

— Само пресметнете стойността и ми се: обадете. Но имайте предвид, Дейл Нютън, че покойният ми съпруг ви даде назаем пари, за да отворите този сервиз преди петнайсет години. Надявам се това да бъде отчетено. Очаквам някаква отстъпка за една бедна вдовица.

— Да, госпожо. — Нютън се усмихна леко. — Ще приготвя сметката до няколко часа.

— Непременно.

— Мога да ви дам друг автомобил назаем, госпожо Джеймисън...

— Не. Мразя да карам непозната кола. Ще пресека улицата до „Шелбис“ и ще си повикам такси.

— И аз имам телефон, госпожо Джеймисън.

— Зная. Но нямате кафе. Приятен ден, господин Нютън!

— Госпожо. — Нютън я наблюдаваше как се отдалечава с изправен гръб и се питаше — не за пръв път — дали старият Кенет Джеймисън бе починал вследствие на боледуване, или просто от изтощение.

Айви напусна сервиза на Нютън на ъгъла на главната улица и „Първа“, повървя една пресечка в посока центъра на града и после пресече платното към ресторанта на Шелби — забележителност в Райънс Блъф, която някога представляваше чудесен образец на стила *арт деко*, модернизиран последно през шейсетте. На няколко пъти бе преобразяван и следите от различни собственици го правеха малко крещящ. Ресторантът все още имаше плот от „Формика“, с въртящи се столове пред него, и се гордееше с прозрачните си найлонови покривки върху ленените.

Айви често посещаваше това място и също толкова прилично го критикуваше като някогашна забележителност, която е преживяла и по-добри дни, но още предлагаше хубава, обикновена храна и горещо кафе чак до полунощ — седем дни в седмицата.

— Кафето е доста силно, Стюърт — заяви Айви на младия мъж на бара.

— Да, госпожо Джеймисън. Ще направя ново.

— Добре. И сложи щипка сол, за да убие горчивината.

— Да, госпожо.

* * *

Когато Каси отвори при второто почукване на входната си врата в късния петъчен следобед, бе изненадана да види напълно непознат млад мъж, облечен в тъмен спортен костюм с името „Дан“, изписано на единия джоб, и „Сейф Нет Секюрити“ — на другия. Държеше бележник и заговори любезно:

— Госпожица Нийл? Аз съм Дан Краудър, „Сейф Нет Секюрити“. С партньора ми дойдохме да поставим охранителната ви инсталация.

— Охранителната ми инсталация?

— Да, госпожо. Изпраца ни съдия Райън.

Определено не си бе губил времето.

Дан се усмихна успокояващо:

— Каза да му се обадите, ако се съмнявате в нещо, госпожице Нийл.

Каси не се свърза с Бен, а с охранителната фирма. Както очакваше, думите бяха потвърдени.

Помисли си дали да не отпрати Дан и колегата му, но в края на краищата ги пусна вътре, за да започнат работата си, защото Бен бе прав за едно нещо. В малкия град бе само въпрос на време неподходящият човек да научи за способностите ѝ.

* * *

— Бен?

На влизане в сградата в съседство с кабинета му той спря и се извърна. Видя Джил Къркууд да се приближава към него. Нямахше начин да не си спомни твърдението на Каси, че не бе приела раздялата им, но въпреки това успя да се усмихне и да я поздрави със същата непринуденост, която поддържаше, откакто бяха я скъсали.

Откакто *той* бе скъсал с нея.

— Здравей, Джил! Какво има?

— Знае ли се вече кой е убил Беки Смит?

Не се изненада особено, че го попита. В краткия промеждутък, докато извърви двете пресечки от кабинета в центъра, където бе имал среща по-рано, вече го бяха спирали три пъти разтревожени граждани, задаващи притеснено същия въпрос. И все пак не бе присъщо на Джил да проявява интерес към дадено престъпление, дори да е особено жестоко.

— Нищо ново, доколкото ми е известно — отговори ѝ той. — Мат и хората му работят по случая.

— Той знае ли, че Беки смяташе, че я следят?

— Смятала е... Откъде знаеш?

— Тя ми го съобщи. Дойде в магазина миналата седмица. Мисля, че беше в сряда. Разприказвахме се и спомена, че мярнала някого, който я наблюдавал. Позасмя се, подметна, че имала таен обожател,

който не желаел да си покаже лицето. Не се безпокоеше, затова не му обърна внимание.

Значи наистина я бе наблюдавал преди. Още едно попадение в десетката за Каси.

— Най-добре да кажеш на Мат за това, Джил. Мисля, че не знае, освен ако някой друг не го е осведомил през последните един-два дни.

— Добре, ще ида при него. — Усмихна се. — Приятно ми бе да се запозная с Каси Нийл. Харесвах леля й.

— Да, и аз също.

— Отскоро е в града, нали?

— Каси ли? От около шест месеца, струва ми се.

— О, просто не помнех да съм я срещала до вчера.

— Не съм изненадан. Изглежда толкова затворена, колкото бе и госпожица Мелтън.

— Изглежда? Не я ли познаваш много добре?

— Запознахме се във вторник. — Усети пристъп на раздразнение от това, че го разпитва, а не му вярва, но успя да прикрие реакцията си.

Джил се позасмя с веселата усмивка и привидното спокойствие на човек, осъзнал, че е преминал границата.

— Съжалявам, нямах намерение да любопитствам.

Явно маската на безразличие не бе толкова добра, колкото бе предполагал.

— Не ставай смешна — отвърна той. — Виж, защо не идеш да съобщиш на Мат каквото знаеш? Необходимо му е. Колкото по-рано тикнем това копеле зад решетките, толкова по-добре за всички в града.

— Добре. Довиждане, Бен.

— Довиждане. — За миг, докато тя се обръщаше, му хрумна да я предупреди да внимава, но отхвърли импулса като ненужен. Какво би могъл да каже в края на краищата? „Пази се от непознати, които те следят“?

Тя бе умна жена и след като знаеше, че Беки е била следена, със сигурност щеше да внимава и да вземе предпазни мерки, ако заподозреше, че я застрашава същата опасност.

Затова Бен я изпрати с поглед и не каза нищо.

* * *

*Присмиват ми се.
Чувам ги.
Гледат ме.
Следят ме с очи.
Трябва да ги спра.
Трябва да ги накарам да си платят.
Главата ме боли.
Ще им покажа аз.
Краката ме болят. Трябва да понамаля темпото... Трябва...
Виж я тази. Толкова е надута. Толкова сигурна, че е най-
хубавата. Заслужава... заслужава... заслужава...
Така ме боли глава.
Питам се дали знаят...
Кръвта мирише като монетите.*

ПЕТА ГЛАВА

21 февруари 1999 г.

Когато Каси чу писъка, той прозвуча толкова силно в главата ѝ, че изпусна чашата, която държеше, и закри уши с ръце.

— Не! — прошепна безпомощно.

Очите ѝ се затвориха неволно и зад клепачите проблеснаха спирали от ярки цветове, редуващи се с черно. Втори писък я накара да се дръпне конвулсивно и гърлото я заболя.

— Не, моля те... моля те, не ме наранявай...

Изведнъж се пренесе някъде другаде, превърна се в друга личност. Чувстваше болезненото стягане на нещо около китките си, острие в гърба си и студена твърдина под себе си. Не виждаше, беше черно, но после торбата бе издърпана от главата ѝ.

— *Моля те, не ме наранявай... моля те, моля те, не ме наранявай... моля те, недей...*

Маската, която той носеше, бе отвратителна. Героят вероятно беше от някой скорошен филм на ужасите, лицето му бе човешко, но така грозно изкривено, че уплахата и ужасът ѝ се засилиха неимоверно.

— *Моля те, не ме наранявай! О, боже, моля те, недей! Няма да кажа на никого, обещавам! Кълна се! Само ме пусни, моля те!*

За един безкраен миг Каси бе парализирана, напълно впримчена във вихрушката от чувствата на жената. Обхванаха я шок, див ужас, отчаяние и ледената сигурност, че скоро ще умре по страшен начин. През замъглените от сълзи очи на жертвата видя призрачната маска да се извисява над нея, видя касапския нож в ръката му, покрита с ръкавица, а гърлото я болеше от затрудненото поемане на въздух, стенанията и дрезгавите писъци.

— *Никога вече няма да ми се присмиваш!* — *извика грубо той, ръката му се вдигна, а ножът светеше матово.*

— *Не! О, господи...*

Докато ръката му се спускаше надолу в зловен полукръг, Каси отчаяно се отскубна от обречената жена. Но не бе достатъчно бърза, за да се спаси напълно. Усети първоначалната пареща болка от пронизващия гърдите ѝ нож и ѝ причерня.

* * *

— Бен?

— Мат? Какво има?

— Ела в града, в къщата на Айви Джеймисън.

Бен премести телефона в другата си ръка и погледна часовника си.

— Сега ли? Неделя следобед е, тя ще е...

— Мъртва е, Бен.

Той дори не попита как е станало. Тонът на шерифа му каза всичко, което му бе необходимо да знае.

— Тръгвам — отвърна.

Десет минути по-късно паркира джипа зад патрулката на Мат и още една такава на алеята пред къщата на Джеймисън на „Роуз Лейн“, само на две преки от главната улица. Обикновено кварталът бе тих, големите стари къщи си кротуваха сред окосените морави, а възрастните обитатели се радваха на приятна следобедна разходка до центъра.

Бен забеляза, че неколцина от тези възрастни обитатели бяха излезли на верандите си и го зяпаха, докато слизаше от джипа. Въпреки че бяха твърде възпитани или твърде изплашени, за да се приближат до къщата на жертвата, личеше огромното им любопитство.

Един от подчинените на Мат стоеше до входната врата и я отвори на Бен, когато той се качи на верандата.

— Съдия, шерифът е вътре. — Имаше малко болнав вид.

Влезе в къщата. Познаваше я, както и повечето домове на по-активните в политическо отношение граждани на Райънс Блъф. Гласът на Айви Джеймисън бе един от най-трудно спечелените.

От просторното антре се издигаше стълбище към втория етаж, вдясно беше официалната трапезария, вляво — също толкова официалната дневна, а право напред бе задната част на къщата и

кухнята. Дъсченият под блестеше, масичката в антрето бе украсена с красива кристална ваза със свежи цветя и цялата къща излъчваше старомодно достойнство.

Двамата мъже, седнали на дивана в официалната дневна, разваляха атмосферата на достойнство. Бяха обути, с отпуснати и побледнели от шока лица, а по-младият нарушаваше най-ревностното правило в дома на Айви, като отривисто пушеше цигара, тръскайки пепелта в една вече пълна кристална бонбонiera на масичката за кафе пред него.

Бен познаваше и двамата. Единият бе девер на Айви, а другият — неин племенник. Никой не погледна към него и той не направи опит да ги заговори.

Друг полицаи стоеше на входа на дневната и мълчаливо посочи към задната част на къщата. Той също изглеждаше разтърсен, а когато Бен минаваше покрай него, прошепна:

— Шерифът поръча да внимавате къде стъпвате, съдия. Подът там е... хлъзгав.

Наистина бе хлъзгав.

Плочките на кухненския под бяха потънали в кръв.

— О, господи! — успя да възкликне Бен, спирайки се на вратата. И преди бе виждал сцени на насилие, но не много и изобщо не бе подготвен за гледката.

Мат стоеше на метър вътре, на едно от малкото не облени в кръв места.

— Май Айви най-сетне е вбесила неподходящия човек.

Това несъмнено бе сцена на ярост. Дори белите кухненски уреди бяха опръскани с кръв, а прободните рани по слабото тяло на жената трудно можеха да бъдат изброени. Беше напълно облечена — вероятно за църква по-рано същия ден. Преди роклята ѝ може да е била в някакъв светъл цвят, но сега бе червена.

Все още бе с една обувка.

— Забеляза ли позата, в която я е оставил?

— Да — отвърна Бен, опитвайки се да диша през устата, защото миризмата бе съкрушителна. — Седнала, облежната на крака на масата. Ръцете ѝ са в скута. Нагласена е. Намерихте ли монета?

— Петцентовата, в лявата ѝ ръка. — Не си личеше дали миризмата въздейства на Мат.

— Има и отпечатъци от стъпки — посочи Бен. — От убиеца ли са?

— Освен другите. Когато не се появила за църква или за неделния обяд след това и не вдигала телефона, майката на Айви изпратила племенника и внука си да видят дали нещо не е наред. Влезли са през задната врата, твърдят, че преди да разберат какво става, вече се хлъзгали навсякъде. Ако имаме късмет, може и да открием един отпечатък, който не съвпада с техните обувки.

Мат посочи към окървавен касапски нож на пода, на около петдесетина сантиметра от тялото.

— Няма съмнение относно оръжието. Просто е грабнал нож от рафта.

— Дали е влязъл с взлом?

— Няма такива признаци. А роднините ѝ твърдят, че винаги заключвала задната врата, всички врати, фанатично държала на това.

— Значи трябва да го е пуснала да влезе?

— Така изглежда.

Бен излезе заднишком.

— Тази миризма. Не мога...

Мат го последва, избягвайки енергично кръвта, и се присъедини към него в малкия коридор до кухнята.

— Доктор Мънро е тръгнал насам. А също и моите техници. Огледах наоколо и се обадох първо на теб.

— Позата ѝ, монетата. Същият убиец е, Мат.

— Да. — Пое си въздух с мрачно изражение. — И едва изчака три дни между убийствата. Още по-зле — Беки Смит и Айви Джеймисън имаха само едно общо нещо помежду си: и двете бяха бели жени. Други прилики нямаха.

— Зная.

— Забеляза ли поставката за ножове? Няма да сме сигурни, докато икономката ѝ не я прегледа, но изглежда, че един от касапските ножове липсва.

Бен се взираше мълчаливо в приятеля си, не желаейки да изрази гласно нито една от обезпокоителните мисли в главата си.

Мат не изпитваше такова нежелание.

— Копелето вероятно е взело от настоящата си жертва оръжието за следващото убийство. Хитро, много хитро.

— Господи! — промърмори Бен, разстроен от съзнанието, че убиецът нищо чудно вече да е набелязал обекта на следващото си престъпление.

— И още нещо. — Гласът на шерифа бе спокоен. — Този път твоята ясновидка не го предвиди.

* * *

Когато Бен стигна до къщата на Каси, започваше да се смрачава. Но въпреки това я видя. Седеше на верандата, свита на единия от двата големи плетени стола, разположени отстрани до входната врата.

Когато отиде до нея, каза:

— Алармената инсталация няма да ти помогне много, ако си отвън, Каси. — Гласът му бе по-остър, отколкото му се щеше.

Почти загубила се в пуловера, който ѝ бе с няколко номера по-голям, със свити, обути в дънки крака, обвила ръце около тях, тя не вдигна очи към него, само отвърна тихо:

— Трябваше да изляза. Беше... можех да усетя само мириса на кръв. Тук, вън, не беше чак толкова зле.

Бен премести другия стол, така че да е срещу нейния, и буквално се натрапи в полезрението ѝ. Все още гледаше покрай него. Нямахте го докосването на топла ръка.

— Значи знаеше, че е извършил ново убийство.

— Да. — Лицето ѝ бе така бледо, дори устните ѝ бяха лишени от цвят.

— Защо не ми се обади?

— Когато бях в състояние да го сторя, вече бе твърде късно. Никой с нищо не можеше да ѝ помогне. Съжалявам. Много съжалявам.

— Този път видя ли нещо? Нещо, което може да ни помогне да заловим това копеле?

Каси поклати бавно глава:

— Не. Той... носеше някаква маска.

— Откъде знаеш? Погледнал се е в огледало ли?

— Не. Този път... не се свързах с него, а с нея. Тя... плачеше, но успях да го видя. Беше с някаква маска, ужасна маска. Нещо като онези, които децата биха носили на Хелюин.

Бен се намръщи:

— Защо ще го прави? Не е възнамерявал да остави свидетел след себе си.

— Не зная. Предполагам... че маската я плашеше още повече. Може би това бе целта. Вероятно иска да се страхуват от него.

— Или пък знае, че го наблюдаваш.

— Не.

— Как може да си толкова сигурна, щом си се свързала с нея?

— Сигурна съм.

Бен помълча за момент, после бавно изрече:

— Защо се свърза с жената?

— Нищо чудно да съм я срещала за кратко. — Каси звучеше поотдалечено, а погледът ѝ бе странен, реещ се.

— Често ли установяваш контакт с жертвите?

— Не и ако успея да го предотвратя. Колкото и да е мрачен умът на един убиец, този на жертвата е... едва ли не по лош. Ужасът и отчаянието, агонията... — Отново поклати бавно глава. — Завлича ме. Те ме завличат. Толкова са отчаяни, така неистово се мъчат да намерят изход.

Възпря се да я докосне, колкото и да му се искаше.

— Съжалявам.

Тя видимо трепереше и най-сетне го погледна, видя го. Но когато погледът ѝ го докосна, не бе топъл, а студен, и усещането бе така смътно, почти призрачно.

— Не мога да продължавам повече. — Гласът ѝ бе нисък, задъхан. — Зная, че така е правилно, зная, че дарбата ми носи и отговорност и винаги съм се опитвала... но не мога повече. Мислех, че съм в състояние. Мислех, че е изтекло достатъчно време... в спокойствие. Мислех, че вече съм укрепнала. Но не съм. Не мога да го преживея отново.

— Каси...

— Не мога. Не мога да ти помогна. Не мога да помогна и на себе си.

— Сама дойде при мен — напомни ѝ тихо.

— Зная. Исках да бъда полезна. Но не мога. Съжалявам.

— Онова, което си видяла днес — търсеше ли го? Опитваше ли се да се вмъкнеш в него или в нея?

— Не.

— Тогава какъв избор съществува за теб?

— Мога да замина.

— Напуснала си Лос Анджелис. И каква полза от това? Каси, чудовищата са навсякъде.

Тя затвори очи и облегна глава назад в стола си.

Бен я наблюдаваше, обезпокоен от силното си желание да я докосне, да я прегърне. Никога не го бяха привличали емоционално крехки жени, дори напротив. Ако се налагаше да си признае истината, всяка жена, която не бе напълно егоцентрична спрямо живота и кариерата си и търсеше нещо повече от случайна връзка, много бързо разбираше, че той ѝ се изплъзва и се отдръпва. Джил можеше да го потвърди. Затова му бяха чужди поривите да успокоява и закриля, що се отнасяше до жените. Предпочиташе да прекара нощта в леглото на някоя от тях и да си тръгне рано, преди съмване, колкото може по-тихо, а сам по себе си този факт говореше ясно, че Бен избягва да се обвързва по друг начин освен физически.

Испадналите в беда жени определено не бяха негов тип. Не че Каси се бе вкопчила в него или бе предявила някакви претенции. Напротив — беше напълно въздържана. И всичко в нея — от избягването на докосването и дори срещата на погледи до езика на тялото ѝ говореше, че е буквално недосегаема.

Смяташе, че тя се нуждае от прегръдка повече от всеки друг. Но не я докосна, защото бе наясно, че момичето няма да приветства допира, а и защото се стесняваше да ѝ го предложи.

Най-сетне Каси заговори с уморен глас:

— Преди няколко години мой приятел полицай ми подари един цитат от Ницше. Каза ми да го поставя там, където ще го виждам всеки ден, за да не го забравям никога. „Който се бори с чудовища, трябва да внимава да не се превърне сам в чудовище. А когато дълго се взираш в бездната, тя също започва да надзърта в теб.“ — Вдигна глава и го погледна с уморените си очи. — Не зная колко пъти още ще съм в състояние да го направя, без да загина, Бен. Всеки път, когато съм надниквала в бездната, част от мен е оставала там.

— Никога не би могла да се превърнеш в чудовище.

— Но мога да се загубя в някое чудовище. Каква е разликата?

Наведе се към нея, опрял лакти на коленете си, приближавайки се, без действително да я докосва.

— Каси, единствено ти можеш да решиш дали си заслужава да рискуваш. Да рискуваш този луд да научи коя си, преди да го открием. Да рискуваш да потънеш дълбоко в съзнанието му. Да рискуваш да загубиш част от себе си в мрака на душата му. Само ти знаеш наистина какво може да ти струва. Само ти и никой друг можеш да решиш дали цената е твърде висока.

Взираше се в него почти с любопитство.

— Сам изтъкна един от рисковете — че колкото и да внимавам, колкото и да съм умела, много вероятно е убиецът да научи коя съм в този твой малък град. И въпреки това смяташ, че си заслужава да се опитам да ви помогна в залавянето му.

Бен помълча за момент, после изрече:

— Ако ще напускаш Райънс Блъф, разискването приключва. Разбирам инстинкта за самосъхранение — всеки би го разбрал. Ще уважа това решение, Каси. Но ако желаш да останеш, налага се да ни помогнеш да го хванем. Защото докато си тук, ти представляваш потенциална заплаха за него. Виждаш в главата му. Рано или късно ще разбере, че можеш да го правиш — и ще те потърси.

— Значи те убедих, а? Ясновидската ми дарба е истина?

— Да кажем просто... че съм убеден, че ти си истинска. Нямам претенциите, че го разбирам, но вярвам, че притежаваш необикновени умения. А точно в момента те са ми необходими, за да заловя едно чудовище, преди да е убило още някого от моя град.

Кимна и въздъхна.

— Добре. — Звучеше победена. — Какво искаш да сторя?

Бен се поколеба, като почти съжаляваше, че е бил така убедителен.

— След дълъг спор най-после успях да накарам Мат да се съгласи да те пусне на местопрестъплението, за да видиш дали ще успееш да уловиш нещо. — Направи пауза, после добави грубо: — Но точно сега мисля, че трябва да поспиш около дванайсет часа. Утре няма да е късно.

Каси се засмя кратко:

— Много мило от твоя страна, че си загрижен, но не е никак практично или разумно. Бих казала, че нямаме време за губене. Това,

че е извършил ново убийство толкова скоро, е подчертано лош знак, че предстоят и по-големи злини.

— Както и да е, изтощена си. Ако се претовариш...

— Не е нужно да се тревожиш, няма да припадна в ръцете ти. По-силна съм, отколкото си мислиш. — Изправи се.

Бен също стана.

— Каси, няколко часа повече нямат значение. Жертвата живееше сама, а Мат и двама от подчинените му дежурят, за да не се докосва нищо на местопрестъплението. И гледката няма да е приятна, независимо дали ще доловиш нещо или не. Хубаво е да си починеш и първо да възстановиш част от силите си. Утре ще те заведе... — Млъкна, когато тя вдигна ръка да отметне косата си, и тогава видя бинта. — Какво се е случило, по дяволите?

Каси погледна към ръката си, сякаш принадлежеше на някой непознат, и отвърна разсеяно:

— Счупих едно стъкло.

— Ходи ли на лекар?

— Раната не беше дълбока. — Явно бе озадачена, когато погледът ѝ се върна на лицето му. — В къщата ѝ — там я намерихте, нали?

— Да, в кухнята. Не видя ли тъкмо това?

С нарастващо напрежение в гласа тя отвърна:

— Кухнята — не, не беше така.

Със сигурност я е убил там, Каси. Навсякъде бе опръскано с кръв, а и съдебният лекар твърди, че е умряла там.

Каси затвори очи за миг, после ги отвори и го погледна почти умоляващо:

— Кой е умрял, Бен? Коя е тя?

— Ами... Айви Джеймисън. — Не беше ли тя... — Бен я гледаше как рязко седна, като че ли силите бяха напуснали краката ѝ. Пое си дълбоко въздух. — Искаш да кажеш, че има и друга?

— Да, има и друга.

* * *

Бен се обади на Мат от джипа веднага щом тръгнаха към града, а шерифът стигна там преди тях. Излезе на тротоара толкова бързо, че Бен едва бе смогнал да ѝ отвори вратата. Вече бе тъмно, но уличните лампи осветяваха тротоара като ден.

— Не влизайте! — предупреди ги Мат.

Този път наистина не се бе усъмнил в Каси, но въпреки това Бен почувства шок, примесен с болка и съжаление.

— Тя...

Приятелят му кимна:

— Лекарят ще трябва да ни каже кога е настъпила смъртта, но предполагам, че е била убита, докато бяхме у Айви. Съжалявам, Бен.

За момент се взираше невиждащо към отворената входна врата на магазина на Джил Къркууд.

— Длъжен бях да ѝ кажа да внимава.

— Нямах да промени нещата, знаеш го. Предупредих я, когато дойде да ми съобщи, че някой следял Беки. И съм убеден, че е смятала, че внимава. Но дори и да съществуваше полицейски час, не би се поколебала да дойде в магазина в неделя следобед, за да си навакса с документацията.

— Трябва да я видя.

Шерифът го хвана за ръката:

— Не. Няма причина да влизаш там. Екипът ми ще пристигне всеки момент и този път наистина ще намерят недокосната сцена на местопрестъплението. — Направи пауза, после добави твърдо: — Не е нужно да я виждаш. Не ти трябва да я виждаш.

— Как я е убил?

— С нож, също както другите. Но или го е сторил някъде другаде, или не го е вбесила така силно, както Айви. Няма никаква кръв. Само раната, доколкото мога да определя. Лявата гърда.

Бен се завъртя наполовина към джипа, където лампичката от тавана осветяваше свитата поза и бледото лице на Каси. Обърна поглед към шерифа:

— Каси каза, че Джил била завързана с гръб към нещо с остър ръб.

— Да, седнала е до ъгъла на бюрото си. Вероятно е вързал китките ѝ отзад в някакъв момент, но както и другите, оставил я е свободна, с ръце в скута.

— Монетата?

— Двайсет и петцентовата. — Шерифът замълча. — Имаш ли нещо против да задам няколко въпроса?

На Бен му бе ясно към кого ще бъдат насочени те не и към него. Но преди да успее да отговори, Каси излезе от джипа и се приближи към тях.

— Питайте, шерифе — заяви тихо.

— Къде бяхте днес?

— У дома. Сама, докато Бен не пристигна преди малко.

— Значи нямате алиби. — В гласа му се долавяха метални нотки.

— За бога, Мат — намеси се рязко Бен, — нали не мислиш, че Каси е убила три жени?

Шерифът му отправи кратък поглед, после го върна върху Каси:

— А къде е колата ви, госпожице Нийл?

— Значи ме следите — отвърна спокойно тя. — Допусках го. Колата ми е в града, както очевидно знаете. Оставих я на ремонт вчера сутринта, когато установих, че не пали. Намира се в онзи сервиз, на една пресечка от главната улица.

— И сте отказали да вземете друга в замяна?

— Не ми бе нужна. Не исках и не бе необходимо да ходя където и да било през няколкото дни, в които тя ще остане там.

Това не беше лошо алиби.

— Не е било по силите й да измине толкова път пеша — каза Бен, — не и ако Джил е била убита през последните няколко часа.

— Да, зная. Освен това... — Мат хвърли поглед към Бен и млъкна, а Каси спокойно завърши изречението:

— Не звучи правдоподобно да притежавам физическата сила да забия до дръжката касапски нож в нечий гърди.

— Не — съгласи се шерифът. — Не звучи. Съществува някаква възможност, но като събера фактите, съвсем слаба е вероятността вие да сте нашият убиец.

На Бен му призля:

— Ножът. Откъде знаеш...

— Още е в нея, Бен. Прилича на липсващия от кухнята на Айви.

— Господи!

Шерифът продължаваше да гледа Каси.

— Значи сте видели как убива Джил Къркууд, но смъртта на Айви Джеймисън е пълна изненада за вас?

— Не познавах госпожа Джеймисън, въпреки че бях чувала за нея. Но веднъж срещнах Джил за кратко. И все пак явно бе достатъчно, за да установим връзка, защото се вмъкнах в нейното съзнание, а не в неговото.

Защо не в неговото? Днес е извършил две убийства и е оставил кървава баня у Айви. Защо не сте усетили, какво е сторил?

Каси поклати глава:

— Не зная.

Какъвто и отговор да можеше да даде на това шерифът, той бе отложен, тъй като пристигнаха една кола и черен микробус с мигащи сини светлини.

— Отведи я у дома, Бен, докато хората ми работят на местопрестъплението. Утре няма да е късно да видим дали ще успее да ни даде някакви полезни сведения.

Каси заобиколи джипа и безмълвно се качи. Бен едва се удържаше да не скастри приятеля си за студеното му отношение към нея, но знаеше, че няма да помогне. Затова изрече само:

— Ще се върна, след като я закарам.

— Не бързай. Казах ти, че не бива да виждаш сцената — и говорех сериозно.

— Огледът на местопрестъплението е мое служебно задължение, Мат.

— Не и когато си лично обвързан с жертвата. Идеята е лоша.

— Не бяхме обвързани вече. Изминаха месеци.

— Въпреки това.

— Ще го понеса! — заяви непреклонно Бен.

— Защо поне веднъж не послушаш съвета ми и професионалното ми мнение и не стоиш далеч от това място?

— А когато се изправя срещу копелето в съда? Не смяташ ли, че са ми нужни подробностите от местопрестъплението?

— Смятам, че можеш да научиш необходимото от снимките и докладите Бен, моля те като шериф и приятел да ни оставиш да се заемем с това. — Без да изчака отговор, Мат се обърна и отиде да посрещне екипа си.

Бен ги изгледа как влизат в магазина, после се качи в джипа и запали двигателя.

— Прав е — каза Каси.

— Мога да го понеса — повтори той.

— Вероятно. Но защо е нужно? Защо да се подлагаш на това, щом имаш избор?

— Може би нямам избор. Това ми е работата, Каси.

Не отговори, докато светлините на града не изчезнаха в нощта зад тях.

— Задай си въпроса дали Джил би желала да я видиш в това състояние. Ако се съмняваш, отговорът е не.

Права беше и Бен го знаеше.

— Добре. — Помълча в продължение на още няколко километра, после допълни: — Съжалявам за отношението на Мат към теб. Просто е твърдоглав. А и случилото се му дойде в повече.

— Зная.

— Не се обиждай.

— Не ме обижда. И преди съм срещала такова отношение, повярвай ми. Съвсем естествено е за него да не ми вярва.

— Просто не може да приеме, че имаме чудовище в града.

— Не е лесно да го приемеш.

Бен усети, че шокът му се разсейва, но го обзема ужас.

— Боже мой! Три жени, убити за по-малко от седмица! Нямаме представа кой го е извършил или защо. Нямаме представа колко още ще убие, преди да го спипаме. Права беше. Сериен убиец.

— Боя се, че да.

— Беки... Айви... Джил. Освен че са жени и са бели, нямат абсолютно нищо общо.

— Посещаваха ли една и съща църква?

Бен се замисли.

— Не. Беки и Джил — да, същата баптистка църква, към която принадлежа и аз, но Айви беше методистка. Защо?

— Не зная. Нещо в начина на излагане на тези монети сякаш са на олтар или нещо подобно — ми напомни за църква. — Каси поклати глава. — На този етап си правя само догадки.

— Продължавай, може и да попаднеш на нещо.

— Имаш предвид на нещо полезно ли? Вероятно не и без допълнителна информация. Мозъкът на серийния убиец е толкова... уникален, толкова субективен, че почти няма шанс да се правят обобщения, освен някои основни предположения. А те вече са ни известни. Бял мъж — след като убива бели жени. Млад, вероятно тормозен в детството си. Но освен тези факти, мотивите на този човек трябва да са уникални, засягащи него и личния му опит. Безполезно е да гадаем за тях, докато не научим нещо повече.

— Трябва да има някаква зависимост.

— Има — за него. Но дали ние някога ще я открием е съмнително. В лудостта няма логика.

— За да заловим един луд, наложително е да мислим като него, нали?

— Не те съветвам — отвърна тихо Каси. — Тази бездна е по-мрачна и по-студена, отколкото някога си си представял.

ШЕСТА ГЛАВА

Няколко минути по-късно стигнаха къщата на Каси, без повече да обсъждат ситуацията. Тъй като нямаше причина да бърза обратно към града и бе съвсем наясно, че се очертава безсънна нощ, Бен не възнамеряваше просто да я остави и да си тръгне. Но ясно съзнаваше умората на Каси — както душевна, така и телесна и се съмняваше, че момичето ще се зарадва и на непринудена компания.

Грешеше.

— Малко кафе ще ми дойде добре. Какво ще кажеш? — попита тя, отключвайки вратата.

— С удоволствие, благодаря.

Каси изключи алармената инсталация с внимателното докосване на човек, за когото тези стъпки са все още непознати, и после го поведе към светлата си и ведра кухня.

Бен бе прекалено неспокоен, за да седне, докато домакинята пригответи кафето, но не съзнаваше, че кръстосва стаята, докато тя не заговори отново:

— Не си виновен ти.

Провери задната врата и се увери, че е заключена и новото резе е спуснато.

— За кое?

— За смъртта на Джил.

Обърна се и я видя да го наблюдава със сериозен вид, облегната на мивката, с кръстосани ръце. Понечи да отрече, че това го измъчва, но не успя.

— Трябваше да я предупредя.

— Нямаше да помогне. Както каза шерифът, никога не би и хрумнало, че е нужно да е особено предпазлива, когато отива до магазина си в неделя следобед. Никой не е в състояние да бъде постоянно нащрек.

— Очевидно ти можеш. — Защо сдържаността ѝ и отдалечеността ѝ го притесняваха толкова много?

— Различно е.

— Нима?

Раменете ѝ се повдигнаха леко, а погледът ѝ избегна неговия.

— Да. Но не говорим за мен. Не можеше да направиш нищо, за да спасиш Джил. Приеми го.

— И да гледам напред?

— Нямаме избор. Смъртта непрекъснато ни отнема хора. Длъжни сме да гледаме напред. Или и ние самите да умрем.

— Зная, зная. — Беше ред на Бен да свие рамене. — Но това не помага. Беше на трийсет и две години, Каси. Цял живот бе прекарала тук и смяташе, че е в безопасност. Трябваше да е в безопасност.

— Не е твоя вината, че не е била.

— Тогава чия е?

— Негова. На онова чудовище. И ако не го спрем, ще бъде отговорен за още повече убийства.

— Ще отговаря и за това, че е унищожил този град. Вече се започна. Мат трябваше да назначи още хора само за да вдигат телефона, откакто се разнесе вестта за убийството на Айви. Когато утрешният вестник съобщи за смъртта на Джил... Напрежението наоколо ще нарасне доста бързо. Три убийства за четири дни. Три жени, умъртвени брутално — едната в собствената ѝ кухня.

Каси се обърна, за да налее кафе, и изрече много тихо:

— Жителите на града ще търсят някого, върху когото да стоварят вината за тези убийства.

— Зная.

— Съществуват ли вероятни мишени? — Постави чашата му на плота до него, после се отдръпна на няколко крачки със своята.

— Имаш предвид лесните мишени ли? Бездомниците, ненормалните или умствено изостаналите, онези с криминални досиета?

— Да.

— Не са много. — Бен вдигна чашата си и отпи от горещата напитка, опирайки се странично на плота. — Нямаме същински бездомници. Църквите в областта оказват доста успешна помощ на нуждаещите се. Що се отнася до ненормалните и умствено изостаналите, има няколко на средна възраст — както в повечето малки градчета, не достатъчно бавноразвиващи се, за да са безработни,

но и не достатъчно умни, за да бъдат обучени в друго, освен да почистват. А има и една жена, познат образ в този град от поне десет години. От време на време избягва бдителния поглед на собствения си син и се скита из центъра, събирайки невидими неща по тротоара. — Направи пауза и поклати глава. — Никой не знае какво си мисли, че вдига, но ако се опиташ да я спреш, пици, все едно че сърцето ѝ се къса.

Каси сведе очи към кафето си:

— Разбит живот.

— Синът ѝ твърди, че един ден просто се смахнала.

— Питам се защо ли! — прошепна Каси. — При подобно поведение трябва най-малкото да има някакъв катализатор.

— Ако се е случило нещо определено, то аз не зная какво е било. Семейството е доста затворено и не поощряват любопитството. Кое то тук е в изобилие!

Тя кимна разсеяно. После като че ли се съвзе от съжалението и се съсредоточи върху конкретното.

— Струват ми се малко вероятна мишена, но онези мъже... Шерифът може и да иска да ги наглежда.

— Ще го направи. И двамата сме виждали как тълпата освирепява и започва да си търси изкупителна жертва. Такова нещо не се забравя, повярвай ми.

— Ами хората с криминални досиета?

Имаме и такива. Но обикновено вършат само дребни провинения — взлом, сбивания със съседни или бивши любовници на гаджетата си, пиянстват и нарушават обществения ред. Подобни злосторници имат собствени килии в ареста на Мат и в събота вечер го посещават редовно. Иначе тежките престъпления са рядкост тук. Разследвал съм два случая на убийство, но и в двата бяха замесени алкохол и омраза. Обири на магазини, няколко тъпи банкови обирджии през годините... Но не е съществувал инцидент, който дори да намекне, че в града или в областта живее човек, способен да накълца три жени. — Бен въздъхна. — Онзи високотехнологичен микробус на съдебните експерти, който Мат успя да измъкне от бюджета си, просто събираше прах — до четвъртък.

— Значи няма мишена, която изпадналият в паника град веднага да заподозре?

— Поне доколкото зная.

— Освен мен.

Изчака, докато го погледне в очите, после се съгласи:

— Освен теб. Но бих предположил, че възможността нещо да ти се случи по тази причина е много малка. Не се съмнявам, че когато най-сетне се разнесе вестта за теб, ще възникнат подозрения. Но честно казано, дори и един изпаднал в паника град не би бил дотолкоз побъркан, че да заподозре теб в три особено жестоки убийства. Невинаги са нужни мускули, за да убиеш, но Джил е учила карате като малка, а Айви съвсем явно се е отбранявала като дива котка. Не би могла да ги погубиш и това е очевидно.

— Разумен довод. Но нуждата да обвинят някого, породена от паниката, рядко се базира на логиката — и ти си наясно с това.

— Така е. Въпреки всичко се съмнявам, че някой ще те заподозре сериозно. О, ще те зяпат и ще приказват за теб, ще се чудят, ще получиш поне няколко неприятни телефонни обаждания, обвиняващи те, че си вещица или нещо по-лошо, но не вярвам този град да те заклейми като убийца.

Каси върна поглед към кафето си.

— За него трябва да се безпокоиш, за онзи луд. Заплахата към теб произтича от него.

— Зная.

— Днес следобед разговарях по този въпрос с Мат и той се съгласи да не споменава пред никого, че ни помагаш. Аз също ще мълча, разбира се. Колкото по-дълго успеем да го потулим, толкова по-малък е шансът копелето да научи за теб.

Тя се усмихна вяло:

— Значи преценяваш, че имаме... колко — четирийсет и осем часа, преди целият град да разбере?

— Горедолу толкова — отвърна тъжно той. — В малките градчета тайните наистина се разпространяват бързо.

— Е, ще му мисля, като се наложи.

— Само внимавай, моля те.

— Добре. — Вдигна чашата си в малка наздравица. — Благодаря, че изпрати хората от охранителната фирма. Сега къщата е като крепост.

— Искане ми се да вярвам, че ще те опази.

Каси срещна за кратко погледа му и остави чашата си на плота със звук, който като че ли обявяваше край.

— Ще се оправя.

Бен можеше послушно да си тръгне, но тя посегна да отметне кичур коса и жестът отново привлече вниманието му към бинтованата ѝ ръка.

— Кървиш — отбеляза той.

Каси погледна ръката си, където тънка струйка кръв бе изцапала бялата марля.

— По дяволите!

Бен остави чашата си на плота и се приближи към нея, посягайки, без да се замисли:

— Дай да видя...

Тя отстъпи назад.

— Не. Не, благодаря ти. Мога сама да се погрижа за себе си.

Той се принуди да остане на мястото си.

— Каси, толкова си уморена, че сериозно се съмнявам, че си в състояние да разчетеш нечии мисли точно в момента. Но независимо дали можеш или не, редно е някой да погледне тази рана. Дали аз или лекар — избери сама. Мога да доведа някого след половин час. Разбира се, той вероятно ще настоява за инжекция против тетанус — обикновено така правят. По-добре да се презастраховаш, отколкото да съжالياваш. Що се отнася до мен, аз най-вероятно ще ти сложа антисептик и ще подновя превръзката. Но ти избираш.

Взря се в него:

— Някой казвал ли ти е, че понякога можеш да бъдеш адски досаден?

— Мат обича да ми го напомня — усмихна се той.

Отвърна на усмивката му, макар и малко замислено. После си пое въздух и видимо се стегна:

— Добре.

Решен да не прави от това голям въпрос, Бен попита забързано:

— Къде е аптеката ти?

— В шкафа до задната врата.

— Ще я взема. Седни до масата и започвай да сваляш този бинт, чу ли?

Докато се върне при нея с аптекката, тя вече бе размотала превръзката, разкривайки дълъг тънък разрез напъряко на дланта, който обилно кървеше.

— Странно, не бях забелязала досега — отбеляза Каси. — Порязването следва точно линията на съдбата ми. Ако бях суеверна, сигурно щях да се притесня.

— Да не би да гледаш и на ръка? — попита шеговито Бен, след като извади необходимото му от аптекката.

— Никога не съм умеела да предсказвам бъдещето. Споделих го, когато се запознахме. Но майка ми можеше, а чувала съм, че и леля Алекс — също.

— Нима? Чух някои странни истории — изглежда, знаела е разни неща, до които не е имала достъп, — но ги отхвърлих като клюки. Толкова рядко идваше в града, че малко хора я познаваха повече от едно „Здравей!“.

Каси сви рамене.

— Не съм наясно със степента на уменията ѝ. Майка ми отказваше да говори за нея, а собствените ѝ пророчества бяха малко и редки.

— Значи основното ѝ умение е било като твоето — това да влизаш в нечие съзнание?

— Да.

Преценявайки, че моментът е подходящ, Бен предложи:

— Дай да видя раната. — Веднага добави: — А имаш ли втора дарба?

Колебанието на Каси бе почти недоловимо. Постапи ръката си с дланта нагоре върху неговата и отговори твърдо:

— Дори и да имам, още не съм я открила. Но и не съм я търсила.

Усети хладната ѝ ръка в своята и задържа погледа си върху нея, докато почистваше прясната кръв от раната, но цялото му внимание бе съсредоточено в гласа ѝ, а съзнанието му бе изпълнено с усещането за това първо физическо докосване.

— Защо не си я търсила? Боиш се от онова, което може да откриеш?

— Нека просто да приемем, че първичната дарба ми е достатъчна. Не искам друга.

Бен кимна, после изкоментира:

— Не смятам, че е достатъчно дълбока, за да се нуждае от шевове, права беше. Ще сложа малко антисептик и нова превръзка. Каза, че си се порязала на счупено стъкло?

— Да, чисто беше. Така че няма опасност от тетанус.

Отвори тубичката с антисептик и започна да нанася крема по ръката ѝ. Тъй като не желаше да настъпи тишина между тях, изрече:

— По рано нарече умениято си *дарба*. Това е старинно название, нали?

— Предполагам. В семейството ми винаги са я наричали така.

Вдигна очи от дланта ѝ:

— Винаги?

Гледаше го с необичайно твърд поглед, очите ѝ бяха непроницаеми, а изражението — спокойно. Нямахте представа дали може да чете мислите му и не чувстваше погледа ѝ, както понякога. Дали защото действително го докосваше?

Каси кимна бавно.

— Това е като една от онези истории, които се срещат в литературата. Не съм седмата дъщеря на седмата дъщеря, но дарбата е в семейството ми от поколения и почти винаги се е предавала от майка на дъщеря.

— Ами синовете?

— Не са се раждали момчета в никое от последните няколко поколения по линия на майка ми. За по-далечното минало не съм сигурна. Според семейните предания това е изключително женска дарба.

— Вероятно така се поддържа равновесието? — усмихна се той.

— Момчетата са получили сила, а момичетата — дарбата? — Каси също се усмихна. — Може би.

Бен върна вниманието си към ръката ѝ, постави нова марлена превръзка върху раната и я бинтова.

— Значи ако имаш дъщеря, вероятно и тя ще е ясновидка.

— Предполагам — отвърна Каси.

Пусна ръката ѝ с повече нежелание, отколкото искаше да издаде или да признае пред себе си.

— Готово. Не беше чак толкова зле, нали?

— Благодаря ти.

— Моля. — Поддържаше весел тон. — Е, успя ли да четеш мислите ми?

Каси не отговори веднага, взирайки се в ръката си, докато свиваше бавно пръсти. После вдигна очи, а между веждите ѝ се появи съвсем лека бръчка.

— Не, не можах.

— Никак?

Поклати глава:

— Никак. Ти си съвсем... затворена книга.

Отначало Бен бе малко изненадан, но после се запита дали е трябвало.

— Както предполагам, вероятно си твърде уморена, за да уловиш чиито и да било мисли тази вечер.

За момент очите ѝ сякаш се впиха в неговите и той отново почувства онова докосване — все още хладно, но толкова решително, че този път за малко не сведе очи да види дали не е посегнала през масата и не е поставила ръка върху гърдите му.

После Каси се усмихна — съвсем леко, — а гласът ѝ прозвуча небрежно:

— Прав си. Уморена съм.

— Ще си вървя, а ти си почини.

Не му възрази. Изпрати го до вратата.

— Сигурно ще е добре да видя къщата на госпожа Джеймисън утре. Не зная дали ще съм в състояние да разбере нещо, но трябва да опитам.

— Ще дойда да те взема — нали нямаш кола! В ранния следобед, става ли?

— Да, чудесно.

— Добре. Наспи се. Почини си.

— Ще си почина. Лека нощ, Бен.

— До утре.

Каси го наблюдаваше, докато той стигна до джипа, после затвори вратата, заключи и задейства охранителната система. Върна се в кухнята, прибра аптечката и изми с автоматични движения използваните чаши. Не бе яла нищо след закуската, но не изпитваше глад и не ѝ се занимаваше с приготвянето на храна.

Главата я стягаше, но сама си бе виновна — не я болеше, докато не заби нокти в превръзката, за да отвори раната, точно преди да привлече вниманието на Бен към нея.

И каква полза?

Не бе подозирала наистина, че той е убиецът, но бе срещала прекалено много видимо порядъчни мъже с черни души, за да оневини някого — поне докато можеше да вижда в съзнанието им. За съжаление не можа да прочете неговите мисли и се опасяваше, че не бе от умората.

Той имаше стени, здрави и солидни стени.

От онези стени, които малко хора без ясновидски способности си изграждат, освен ако не са преживели някаква емоционална или психическа травма.

Дали нещо такова се бе случило и на Бен? Имаше ли в този на вид открит и честен мъж някаква скрита болка или случка, която бе предизвикала предпазливост бдителност в най-дълбокото кътче на съзнанието му? Нищо в миналото му не го намекваше, но Каси знаеше колко неадекватна е обществената информация за нечий живот.

Най-правдоподобното обяснение бе, че стените на Бен произхождат от някаква рана или придобито горчиво познание в миналото. Единствените заключени умове на хора без ясновидски способности, на които бе попадала, дължаха стените си по-скоро на травма, отколкото на преднамереност.

Той не бе ясновидец.

Освен това не бе и убиецът.

Тази си увереност Каси отдаваше отчасти на паранормалните си способности. Докато наблюдаваше как внимателно преглежда дланта ѝ, внезапно я бе връхлетял споменът как убиецът, който се бе надвесил над Джил Къркууд, бе вдигнал облечената си в ръкавица ръка, за да заби ножа в тялото ѝ.

Ръкавът му се бе отдръпнал, разкривайки китката, а от вътрешната ѝ страна имаше характерен белег.

Бен нямаше такъв.

Това бе облекчение, но не бе много ободрена от него. Страхуваше се от идните дни. Въпреки че бе показал, че съзнава и съжالياва за факта, че това е и ще бъде изпитание за нея, той не бе в състояние истински да осмисли какво ще ѝ струва.

Но бе прав, като ѝ изтъкна, че ако остане в Райънс Блъф, трябва да им помогне. Не само защото отговорността го изискваше, както майка ѝ и бе втълпявала в детството, но също и защото бе възможно да бъде преследвана от този убиец и единственият начин да спаси собствения си живот бе, като го спре.

Изкушаваше се да избяга. Меко казано. Но Бен не грешеше и като ѝ напомни, че чудовищата са навсякъде. Освен това за пръв път бе открила истинско спокойствие на това място и благодарността също я задължаваше да помогне.

Ако можеше. Ако изобщо някой можеше.

Пригответи си чаша горещ чай и полежа известно време в топлата вана, без да размишлява много за каквото и да било. После си легна рано, молейки се да не сънува.

Но молитвата ѝ остана незачетена.

* * *

*О, господи, как мрази сънищата!
Защо не го оставят на мира?
И гласовете.
Защо не престават да му говорят?
Иска просто да заспи. Иска само да си почине.
Защо го карат да прави тези неща?
Ръцете му миришат на... монети. Дрехите му. Мисли, че и косата също. Миришат на монети.
На кръв.
Шшт. Без повече гласове.
Не и тази вечер.
Без повече сънища.
— Толкова е уморен!*

22 февруари 1999 г.

Следващия следобед дойде да я вземе шериф Дъмбар, който не криеше недоволството си от това, също както и Каси.

— Бен бе задържан в съда — изрече той вместо поздрав. — Ще ни чака в дома на Айви.

— Разбирам.

— Ако сте готова естествено.

Каси си помисли, че ако прояви малко повече любезност, лицето му ще се счупи.

— Готова съм. Само да заключа.

Пет минути по-късно двамата бяха в патрулката и се отправиха към града в пълно мълчание.

Въпреки непринудените си думи към Бен, Каси силно усещаше подозрението и недоверието на шерифа. През годините бе установила добри взаимоотношения с неколцина полицаи, но бе вярно, че първата им реакция приличаше на неговата и всъщност винаги ѝ бе трудно.

В началото дълбоко я разстройваше мисълта, че първата ѝ роля в някое разследване бе неизбежно тази на заподозряна. Закоравелите и рационално мислещи ченета приемаха описанията ѝ на престъпленията като очевидно доказателство, че е присъствала — в плът и кръв — и трудно се убеждаваха в противното. Често едва когато се появише неоторимо доказателство под формата на алиби, някои полицаи се научаваха ако не да ѝ вярват, то поне да приемат, че не е убийца.

Що се отнасяше до Мат Дънбар, приличното алиби за поне едно от убийствата явно не бе достатъчно. Или пък...

— Смятате, че мамя Бен, нали? Че залъгвам и двама ви.

— Хрумвало ми е — отвърна прямо той.

— И какво бих спечелила?

Стрелна я с поглед и цинична усмивка:

— Отде да зная? Нищо чудно да преследвате слава. Или пък просто ви харесва да си играете с хората.

Каси почувства искрица забавление:

— Нека отгатна. В детството ви някой ви е влачил по палатките на множество гледачки, така ли е?

— Близко сте, но не съвсем. Да кажем просто, че познавам няколко души, които бяха измамани блестящо от шарлатани, претендиращи да са ясновидци.

Забавлението ѝ се разсея и Каси изрече:

— Съжалявам. Нищо чудно, че сте подозрителен. Но аз не съм такава, шерифе. Не седя в някаква палатка или стая, украсена с кадифе, и не се вирам в кристално кълбо. Не съветвам хората как да живеят по-добре, нито пък твърдя, че виждам висок тъмен непознат в бъдещето им. Не познавам числата от лотарията или печелившите коне, нито поредицата от карти при блекджек. И никога — никога не вземам пари за прилагането на... тази моя дарба. Всички тези доводи не ви ли убеждават?

— Съществуват много начини да измамиш някого. Както и много причини за това.

— Искате да кажете, че съм ги излъгала? Всичките онези здравомислещи, недоверчиви полицаи? Наистина ли вярвате в това?

— Смятам, че е също толкова вероятно, колкото и да говорите истината — отвърна сухо той.

— Значи определено ме изпитвате?

— Определено.

Каси кимна:

— Някои хора никога не са склонни да приемат дарбата на ясновидците, а други се боят от нея, щом осъзнаят, че е истинска. — Изви глава и го погледна замислено. — Но си мисля, че и за двама ни ще е по-лесно, ако започнете да вярвате, че това не е измама.

— И как предлагате да го постигнем? Ще ми съобщите какъв цвят бяха бикините на Аби снощи ли?

— Зелени — отвърна тя. Когато срещна ядосания му поглед Каси се намръщи. — Съжалявам. Зная, че това бе саркастична забележка. Но направо светеше на челото ви като неонов надпис. Ако искате да ме изпитате, ще се наложи да измислите нещо по-добро.

— Да ви изпитам — повтори бавно той.

— Защо не? Няма да сте първият, а предполагам — няма да сте и последният. Може да приложите стария номер с *намисли си нещо, което не е възможно да зная*, или да проявите повече изобретателност и да ми подготвите тест, когато не го очаквам. Всъщност не ме е грижа. Само имайте предвид, че съществуват паранормални способности, които не притежавам. Не съм в състояние да предсказвам бъдещето и да мествя предмети с мисълта си.

— Можете само да пропъльзите в нечие съзнание.

— Не във всички. — Поколеба се и после добави: — Не съм способна да чета мислите на Бен.

— Дори и когато го докоснете?

— Дори и тогава.

Шерифът замълча за момент, после промърмори: — Това ми звучи по-правдоподобно от всичко, което сте казали досега.

Изглежда го с любопитство:

— Нима? Защо?

Негов ред бе да се поколебае, но после сви рамене, без да отговори.

Каси не настоя, защото мислите му бяха толкова прозрачни, че все едно ги бе изрекъл на глас. Спомняше си, че Бен никога не бе допускал някого близо до себе си — още от детството им. Даваше си сметка, че баща му бе от онези емоционални тирани, за които се пише толкова много, особено в историите за Юга: високоуважаван съдия с желязна воля и непреклонното убеждение, че думата му е закон. Мат подозираше, че една от причините Бен да напусне съда бе, че баща му почина и вече нямаше възможност да му влияе.

Потри чело и се опита да прекрати лесната връзка с шерифа, но преди да успее, получи и информацията, че Бен е късно родено дете от втората и доста по-млада съпруга на съдията — Мери, която Мат считаше за една от онези мили, подобни на дете жени, които или очароват мъжа, или го подлудяват.

— Главоболие ли? — попита шерифът.

— Нещо такова — прошепна Каси, устоявайки на импулса да му каже да спре да си мисли на толкова висок глас и питайки се дали Бен съзнава, че има приятел, който въпреки проникателността си, не е наясно какво точно иска от живота Бен Райън.

Наистина затворена книга.

Шерифът помълча няколко минути, после промърмори тихо:

— Зелени бикини.

— Такива бяха, нали? И сутиенът — също.

— Да, по дяволите!

СЕДМА ГЛАВА

Кръвта в кухнята на Айви Джеймисън бе изсъхнала и миризмата бе по-слаба, наподобяваща наличие на мухъл. Но мястото си оставаше сцена на насилие и Каси бе обзета от съзнанието за това в мига, в който пристъпи прага.

— Разполагаме с оръжието на престъплението — каза шериф Дънбар от мястото си в стаята, вдясно от вратата, — ако ще помогне да го докоснете.

— Не. — Тя бавно се озърна. — Не и ако по него има кръв. — Отначало не усещаше нищо необичайно. А после почувства лек, но нарастващ натиск върху гърдите си и дишането ѝ се стори по-трудно от преди малко.

— Каси? — Бен стоеше точно зад нея, на прага. — Добре ли си?

— Не зная. Да. Да, добре съм. — Продължи бавно да се взира наоколо, не желаейки да му признае, че дишането ѝ става все по-затруднено.

Погледът ѝ се съсредоточи върху локвата изсъхнала кръв близо до плота, която изглеждаше тъмна и хлъзгава, а когато премигна, изведнъж стана алена.

Картината бе мимолетна, проблесналият цвят се стопи, преди напълно да го възприеме. Но когато погледна към кръвта, опръскала белия хладилник, тя също за миг стана алена. После с крайчеца на окото си долови движение и като извърна глава, видя как алената кръв капе от ръба на плота върху плочките на пода.

— Господи! — прошепна.

— Каси? Какво има?

— Шт. Не казвай нищо. Това... това не ми се е случвало никога преди. Като погледна кръвта, виждам я как капе, сякаш е прясна. Петната и пръските из стаята изглеждат ярки и влажни. — Затвори клепащи и ги отвори, но кръвта си оставаше червена, така червена, че я заболяха очите, а когато се опита да извърне глава, като че ли с крайчеца на окото си зърна някакво движение.

Всеки път, когато въртеше глава назад-напред, това движение се мярваше на ръба на полезрението ѝ и я дразнеше, щом се опиташе да се фокусира върху него.

После в главата ѝ прозвуча писък — така силен и рязък, че бе като удар — и за един безкраен миг съзря Айви Джеймисън да седи на окървавения под в кухнята си, опряла гръб в крака на масата, някога бялата ѝ рокля бе ужасно изцапана, а отворените ѝ очи се взираха укорително в Каси.

Прииска ѝ се да избяга от това страшно обвинение, да се скрие от ужасното познание в очите на жената. Но изведнъж натискът върху гърдите ѝ стана смазващ, нямаше въздух, никакъв въздух, и бяло алената кухня бе погълната от пълен мрак.

* * *

Цареше такава пълна тишина и бе толкова спокойно, че Каси се изкушаваше да остане там. Извън спокойната тъмнина я очакваха кошмари, с които не бе готова да се сблъска. Но после някой започна да я вика, звукът нахълта в тишината и тя разбра, че се налага да отговори.

— Каси?

Отвори очи и веднага се събуди — ни най-малко изтощена или уморена от случилото се. Видя, че лежи на дивана в някаква много официална дневна. Бен седеше на ръба, близо до бедрата ѝ, и държеше едната ѝ ръка в своята.

Опита се автоматично да я издърпа, но после осъзна, че все още не умее да чете мислите му. Ръката му бе много топла.

— Нали ти казах, че ще се оправи — обади се лаконично шерифът от близкия стол.

— Добре ли си? — попита Бен, съсредоточил поглед в лицето ѝ.

— Да, нищо ми няма. — Кимна бавно.

Помогна ѝ да седне, но не пусна ръката ѝ, нито се отдръпна, докато не стана очевидно, че наистина е добре. Остана до нея на дивана, полуобърнат, за да я наблюдава по-отблизо.

— Ще ни кажеш ли какво стана?

— Не зная. Никога не ми се е случвало преди.

— Какво не ви се е случвало? — настоя шерифът. — Съобщихте само, че виждате кръвта да става мокра и червена — и после припаднахте грациозно в ръцете на Бен.

Каси пренебрегна присмеха му и погледна него, а не Бен, когато изрече:

— Видях как петната стават мокри и червени, някои дори се процеждаха от плота към пода. И тогава, само за миг, зърнах Айви Джеймисън. Седеше на пода, гърбът ѝ бе опрян в крака на масата, а роклята ѝ бе потънала в кръв. Гледаше ме почти... обвинително.

— Значи в чие съзнание си била?

— Не зная. Като че ли се намирах в стаята само няколко минути след като я е убил.

— Как си го обясняваш? — заинтересува се Бен.

— Не мога да си го обясня. Освен ако...

— Освен ако? — подкани я шерифът.

Каси се взря в далечината, размишлявайки, после отвърна:

— Освен ако не е бил някой друг. Стоял е на прага само минути след убийството. Някой, с когото съм се свързала, без да усетя. Вероятно... преживявах нечии спомени.

Шерифът поклати глава:

— Май сте се свързвали с ужасно много хора, ако питате мен.

Без да му обръща внимание, Бен попита:

— Мат ли беше? По-рано бе в състояние да четеш мислите му. Възможно ли е да си уловила тези образи от неговите преживявания при пристигането му тук, когато я е видял?

— Не зная. — Погледна към полицаая. — Освен че тялото го няма, стаята същата ли е, каквато я заварихте?

— Почти. — Не обясни по-подробно.

Каси се изправи:

— Трябва да я видя отново.

— Сигурна ли си? — запита Бен. — Първия път ти се отрази доста зле.

— Сигурна съм. — Тръгна пред тях обратно към кухнята и се спря едва след като прекрачи прага, както и преди. Този път и двамата мъже останаха зад нея.

Съсредоточи се да си възстанови видяното преди, сравнявайки подробностите със стаята, която виждаше сега.

— Тялото ѝ беше тук, на ъгъла на плота, близо до печката. На около петдесетина сантиметра... имаше нож. Касапски нож, изцапан с кръв. — Погледът ѝ се зарея бавно из помещението. — В локвата близо до задната врата имаше стъпки, но... тези в тази част на стаята ги нямаше. Това е единствената разлика, която откривам.

— Тогава не си видяла първото впечатление на Мат — заключи Бен.

Каси се извърна към двамата мъже:

— Не ли?

Бен се взираше в шерифа.

— Не. Стъпките отстрани бяха от роднините на Айви, когато са я открили, преди да се обадят на Мат.

— Значи съм видяла стаята, преди те да влязат.

— Да, така мисля.

— Тогава тук трябва да е имало някой друг.

Шерифът я изгледа намръщено:

— Защо да не е бил убиецът? Ако допуснем изобщо, че има нещо вярно в тези глупости.

— Смятам, че не е бил той. Не усетих присъствието му, както преди. Всъщност... не усетих никого конкретно... например никаква личност.

— Тогава какво те прави толкова сигурна, че тук е имало някой друг?

Каси се замисли, но накрая бе принудена да поклати пораженчески глава.

— Не зная. Просто... на принципа на елиминирането. Никога не съм успявала да проникна в съзнанието на някое място, не и по този начин. За да видя така ярко нещо, което вече се е случило, трябваше да надникна през нечии очи, спомени. Някой, застанал точно тук, от вътрешната страна на прага, след като е била убита, но преди да дойдат роднините ѝ.

Бен заговори бавно:

— В много от случаите на среща с приближаващата смърт хората разказват, че са напускали телата си и са се носили наоколо, гледайки се отстрани. Възможно ли е изобщо да си видяла тази стая през очите на Айви след убийството ѝ?

— Това — възкликна шерифът — е най-зловещото нещо, което съм чул досега!

Бен се взираше в Каси:

— Но възможно ли е?

— Не зная. — Съгласна бе с шерифа. Възможността бе зловеща. — Ако е така, значи ми е за пръв път.

Мат Дънбар поклати глава.

— Както и да е, не смятам, че така ще стигнем донякъде. Нямаме доказателство, че в къщата е имало и друг — освен убиеца и Айви, преди да дойдат роднините ѝ. Междувременно разполагам с три трупа и град, пълен с хора, изпадащи в паника. Освен ако не можете да ни кажете нещо полезно, на мнение съм да се върна към изпитаните си старомодни полицейски методи и да се опитам да намеря това копеле, преди да извърши ново убийство.

Каси кимна:

— Две неща. Преди да... преди да убие Джил Къркууд, той ѝ каза нещо: „Никога вече няма да ми се смееш.“

— Не бе в стила на Джил да се присмива на хората — отвърна бързо Бен.

— В неговите представи му се е присмивала, унижила го е. Вероятно това се отнася за всички жертви според него — предположи тя. — Ако ви е от някаква полза.

— А другото? — настоя шерифът.

— То може да е по-полезно. Държеше ножа в дясната си ръка, а от вътрешната страна на китката имаше белег. Мисля, че се е опитвал да се самоубие — поне веднъж.

— И кога точно си спомнихте, че сте го видели?

— Миналата нощ. — Сви рамене. — Щях да ви се обадя, но знаех, че ще ви видя днес. — Знаеше също, че и бездруго отказва да ѝ повярва. Беше очевидно.

И все пак, макар и неохотно, Мат изпитваше задоволство, че притежава нещо конкретно.

— Добре, ще добавя тези подробности към малкото, което ни е известно до момента.

— Ще се обадиш ли на ФБР? — попита Бен.

— Още не.

— Мат...

— Не ми давай акъл, Бен.

— Виж, поне се свържи с онези части за борба с криминалните прояви в Шарлът. Те имат повече ресурси. Може да ти помогнат.

— Техните ресурси не струват пукната пара. — Челюстта му упорито изпъкна. — И двамата знаем, че този убиец няма да бъде открит в ничия база данни — местен е.

Каси следеше внимателно и двамата.

— Тогава сте сигурен, че не е непознат, новодошъл в ада?

— Напълно.

— Мат, не можеш да си толкова уверен.

— Сигурен съм. Роднините на Айви се кълнат, че никога не би отворила вратата на непознат, още по-малко да го покани в кухнята.

— Защо да не го е пуснала през предната врата?

— И след това отново да закачи верижката, така както са я намерили племенникът и девер й? Не. Познавала го е. Пуснала е копелето в къщата през задната врата и се е чувствала в такава безопасност, че той е имал възможност да прекоси стаята и да вземе един от собствените й ножове.

Бен се намръщи, но поклати глава:

— Ами Беки? Каси смята, че не е познавала убиеца си.

— Не изрече името му в момент, когато би трябвало — отвърна тя. — Значи вероятно не го е знаела, но това е само предположение от моя страна.

— Това не значи, че е непознат в района — заяви Мат.

— Макар че градът ни е малък, никой от нас не познава всичките си съграждани.

Бен прие довода с кимване, но каза:

— И все пак нямаме основание да бъдем сигурни. Даже и да си прав, онези части разполагат с други ресурси, които може да са ни от полза. Имат експерти по съдебна медицина и бихейвиоризъм например.

— Мога и ще се справя с това разследване — заяви твърдо шерифът. — Няма да го предам на ФБР, на специален отряд или на когото и да било. Помниш ли, когато преди няколко години дойдоха ФБР и агенцията за борба с наркотиците, преследващи пласъори чак от Флорида, убедени, че операцията се базирала някъде тук? Никога в живота си не съм виждал такава бъркотия! Правата на порядъчните

жители бяха погазени без предупреждение, разрушаваха собствеността им, разхождаха се въоръжени. Баща ми получи сърдечен удар преди всичко да приключи. — Поклати глава. — В никакъв случай няма да позволя да се случи нещо подобно отново, не и в моя град. — Почти без пауза добави: — А сега, ако вие двамата нямате нищо против, предлагам да си вървим. Налага се да заключа къщата и да се върна в участъка. Освен това съм сигурен, че и вие имате по-приятни планове за остатъка от следобеда.

Каси не възрази, а Бен не изрече нищо повече, докато не се качиха в джипа.

После, докато гледаше как патрулката се отдалечава, той поклати глава.

— Боя се, че *наистина* беше бъркотия. И повечето хора тук още усещат горчилката в устата си. Колкото и да е изнервен градът, Мат няма да бъде критикуван, задето не е прибегнал до помощ отвън.

— Дали ще успее да се справи сам?

Бен запали двигателя и включи на скорост:

— Не зная. Не е вчерашен, а и за него работят много умни хора, но няма опит с такива неща. Никога по време на практиката си не е бил в отдел „Убийства“ и със сигурност не се е натъквал на сериен убиец.

— Даде добър довод, че убиецът на госпожа Джеймисън не й е бил непознат. Логичен и разумен. Все още ли не си съгласен?

— Съгласен съм, само че могат да се вадят заключения. Има вероятност, колкото и да е малка, Айви да е пуснала непознат или поне да му е отворила вратата. А ти каза, че мъжът, убил Джил, е носел маска. Определено не би отворила на маскиран човек, затова се питам дали вратата й изобщо е била заключена. Може би е била небрежна и не я е заключила след себе си. Нищо чудно и Айви веднъж да е проявила небрежност. Случва се.

— И на двете в един и същи ден?

— Не е много вероятно, но е възможно — намръщи се той.

След миг размисъл Каси се обади:

— Да си призная, мен ме убеди. А и мъж, непознат на Беки, все пак може да е бил известен на госпожа Джеймисън. Ако е местен, рано или късно трябва да изникне някаква връзка между убиеца и поне една от жертвите му. Предполагам, че просто ще се наложи да почакаме и да видим дали разследването на шериф Дънбар ще попадне на нещо.

— На още трупове например? — Гласът му бе мрачен.

— Вероятно ще открие връзката, ако такава съществува. Или пък доказателство, водещо към конкретен човек. Ако е прав, че е местен, вероятно той по-добре разбира тукашните хора и потенциалните заподозрени, отколкото външни служители на реда.

— Разбира тукашните хора, но се съмнявам, че има някаква представа от ума на убиеца. — Стрелна я с очи — Помощта ти може да се окаже безценна, Каси. Това не се е променило.

Без да отговаря на забележката му, тя каза:

— Ако ме откараш до сервиза, ще съм ти благодарна. Тази сутрин се обадиха да съобщят, че колата е готова и обещах да ида да я взема.

Бен обърна джипа в указаната посока, но отвърна:

— Разумно ли е да шофираш? Беше в несвяст почти пет минути.

Каси леко се сепна.

— Толкова дълго? Не знаех. Но нищо ми няма, чувствам се добре. Каквото и да се е случило там, не ме изтощи толкова, колкото обичайните... връзки.

— Не можеш да ме заблудиш. Пребледня като платно, преди да припаднеш.

В гласа му се долавяше нотка, която внезапно я притесни, но тя успя да запази спокойния си тон.

— От шока е, предполагам. Беше толкова неочаквано, като я видях да седи там, и сякаш ме гледаше. — Направи пауза. — Ами ако там е присъствал и друг? Защо не се е приближил?

— Вероятно се е страхувал да не се превърне в заподозрян. А и никак не ми харесва идеята за свидетел на местопрестъплението, който сигурно разправя на приятели и роднини как е изглеждало то. Досега успяхме да запазим някои детайли в тайна. Ако се разчуе за позите на жертвите, монетите в ръцете им, използваните оръжия, може да се затрудни наказателното преследване, когато се стигне до съда.

— Предполагам, не допускаш, че е убиец имитатор — изрече разсеяно тя.

— Не. Ако приемем, че Мат е прав, струва ми се малко вероятно този заспал градец да роди брутален убиец. Но двама, действащи по едно и също време, биха ме изненадали много.

— Е, не е учудващо който и да е свидетелят на местопрестъплението да е прекалено изплашен, за да проговори.

— Може би. Но в нашето градче тайните не се задържат дълго.

Каси се замисли над това, след като той я остави при сервиза. Плати сметката, изчака да докарат колата ѝ отпред и не ѝ беше нужно да е ясновидка, за да усети нервността на механиците. Говореха само за убийствата, развивайки теории.

— Трябва да е някой непознат. Нали ме разбирате — кой от тукашните би извършил подобно нещо? — запита приятелите си един от тях, застанал на около метър от нея.

— Познавам доста хора, които биха убили Айви — изръмжа вторият. После добави по-сериозно: — Но не и другите две, не и госпожица Къркууд или Беки.

— Мислиш ли, че е същият?

— Ами сигурно. Чух, че шерифът ги намерил все с цветя в ръцете. И това ако не е извратено?

— Цветя? Аз разбрах, че били свещи.

— Свещи? Е, какъв е смисълът? Ама и ти вярваш на всичко, Том...

Спорът заглъхна, докато заобикаляха сервиза, а след като колата ѝ бе докарана, Каси напусна мястото и се отправи към следващата си спирка — супермаркета. Беше решила да свърши някои задачи, тъй като и бездруго бе в града. А и честно казано, държеше да добие представа за настроението на жителите му.

Касиерката в супермаркета, за разлика от механиците, не бе особено очарована от темата. Когато една клиентка пред Каси я попита какво мисли за убийствата, тийнейджърката доби вид, сякаш всеки момент ще заплаче.

— О, госпожо Холънд, направо е ужасно! Беки беше съученичка на сестра ми, а госпожица Къркууд бе най-милата жена. А чух... чух, че е сторил ужасни неща с тях, направо ужасни! Толкова съм изплашена, всички момичета се боят.

Клиентката промърмори няколко успокоителни думи, но бе ясно, че и сама не бе уверена в собствения си оптимизъм. Каси забеляза, че се оглежда предпазливо докато бута количката си към изхода на магазина.

Беше купила някои нетрайни стоки, но денят бе хладен, затова не се притесняваше, когато паркира колата си в центъра, заключи я и отиде да се поразходи. Позяпа витрините, заслушваше се в разговорите на минувачите, отби се в дрогерията^[1].

Младият продавач, чието име бе Майк — според надписа на значката му, явно се вълнуваше от факта, че действително го бяха разпитали полицаи. С готовност споделяше преживяванията си с нея, докато ѝ наливаше кафето, което си поръча.

— Понеже Беки работеше тук — обясни той. — И настоявах да знаят дали сме забелязали някой да я следи или дебне, или дали ни е споделила нещо подобно.

— А беше ли ви споделила? — попита Каси, повече заради явното му желание да разговаря за това, отколкото заради своето любопитство.

— Нито думичка на когото и да е от нас. — Майк усърдно бършеше плота пред нея. — Не че разговарях много с нея, тъй като работата ѝ бе отзад, в офиса, но госпожа Селби казва, че и на нея не е споменавала. И никой от нас не е забелязал някой да я е наблюдавал или следил, нищо подобно. — Сниши заговорнически гласа си: — А сега и госпожа Джеймисън, и госпожица Къркууд. Просто ужасно, нали?

— Да — съгласи се тя. — Ужасно. — Преди младежът да успее да продължи разговора си с нея, Каси се премести в едно сепаре с вестника и кафето си.

Статиите бяха доста съдържани, като се има предвид жестокостта на престъпленията. Последните убийства бяха заели първа страница, трагедията бе основното заглавие, но тонът на материала бе умерен и просто съобщаваше фактите — такива, каквито се знаеха. Две жени са били убити, вероятно в диапазон от няколко часа и на по-малко от миля една от друга. Извършителят е неизвестен. Полицията води разследването и ако някой е в състояние да даде каквито и да са сведения, би могъл да позвъни на публикувания номер.

На вътрешните страници с редакционните коментари един доста по-разтревожен глас питаше дали не се налага да бъде обявен полицейски час, да се назначат повече патрулиращи полицаи и да има повече прозрачност в действията на шерифа. Намекваше се, че той укрива подробности около престъпленията и че тези подробности, ако

станеха известни, можеха да способстват добрите жители на Райънс Блъф да се защитят по-добре. Вероятно не било уместно да избират някого, който има само десетина години опит в полицията, независимо кой е бил баща му...

— О! — прошепна Каси, питайки се дали рутинната полицейска работа на Мат Дънбар ще му се отрази добре в политически аспект в близко бъдеще.

От собственото си проучване знаеше, че Дънбар бе натрупал полицейския си опит в Атланта, издигайки се до детектив малко преди да се върне у дома, в Райънс Блъф, когато баща му бе обявил, че се оттегля от длъжността шериф. Само коравосърдечен човек би казал, че наистина е спечелил изборите единствено благодарение на името си — и то не би било вярно. Беше квалифициран за поста си — това бе сигурно. А притежаваше и сравнително добър нюх към политиката, въпреки че се говореше, че е влизал в конфликт с градския съвет поне веднъж от встъпването си в длъжност. Във всеки случай вероятно нямаше по-подготвен за този пост в областта, със сигурност не и за разследването на поредица от убийства, така че хапливото издание звучеше по-скоро злобно, отколкото разумно.

Или паникьосано.

Няколко страници по-нататък следваха статии за Айви Джеймисън и Джил Къркууд — човешки разкази за живота на двете жени. Историята на Айви и добрите ѝ дела бяха представени сковано, с нотка на престорена благочестивост, докато в думите за Джил звучаха топлота и искрена скръб.

Каси си даде сметка, че вестникът е свършил чудесна работа, щом е събрал толкова сведения за понеделничния брой, след като последните две убийства бяха извършени предишния ден, но не се съмняваше, че следващите броеве ще звучат все по-емоционално. Очертаваха се тежки дни.

Остави изданието настрана и замислено отпи от кафето си, съзнавайки смътно, че хората се движат из дрогерията — не смееше да я нарече аптека, тъй като никой друг не използваше това име, — пазаруват или просто се срещат. Това бе основното средище на центъра — факт, който бе открила много по-рано.

Но в онази част на салона със сифона за безалкохолни напитки имаше малко хора, затова Каси усети как някой спря край сепарето ѝ.

Вдигна глава и видя ослепително красива червенокоса жена — прекалено много, напомняше модел от подиумите и бе изключено да живее в този град.

Някак си по заобиколен начин Каси я разпозна.

— Госпожице Нийл? Казвам се Аби. Аби Монтгомъри. Познавах леля ви. Може ли да поговорим?

Зелени бикини. Каси отхвърли мисълта, признавайки си за пръв път, че способностите на ясновидка доказват факти, носещи само смущение.

Посочи отсрещната страна на сепарето:

— Моля, седнете. А аз съм Каси.

— Благодаря. — Аби седна със своето кафе. Усмиваше се, но въпреки че погледът ѝ бе директен, зелените ѝ очи си оставаха загадъчни.

Без дори да опита, Каси разбра, че се е изправила срещу още едно съзнание, в което бе невъзможно да проникне, и това определено я накара да бъде по-общителна от обичайното. Хубаво бе да не се налага да се тревожи особено, че трябва да бъде постоянно нащрек.

— Значи сте познавали леля Алекс.

— Да. Срегнахме се случайно няколко месеца преди да почине. Поне... аз си мислех, че е случайно.

— А не беше ли?

Жената се поколеба, после леко се засмя:

— Като се замисля, струва ми се, че тя желаше тази среща. Искаше да ми разкрие нещо.

— О?

— Да — съдбата ми.

— Разбирам. — Не попита какво е било предсказанието. Вместо това каза: — Чувала съм, че леля Алекс е притежавала пророческа дарба.

— Чували сте?

Каси не се съмняваше, че Мат Дънбар е обсъдил способностите ѝ с любовницата си. Беше много открит човек — буквално във всяко отношение — и би било в природата му да се довери на любимата си. Затова бе убедена, че Аби знае, че е ясновидка — или поне го твърди. Подозираше, че тази среща е нещо като изпитание. Или потвърждение.

— Бях съвсем малка — отвърна Каси, — когато майка ми и леля Алекс се скараха и никога не я видях или чух отново, докато не получих съобщение за смъртта ѝ и разбрах, че съм наследила имота ѝ тук. Затова в действителност са ми известни само малкото неща, дочути през детството ми.

— Тогава не знаете дали е познавала?

Гласът на Аби бе толкова спокоен, колкото и нейният, но напрегнатостта на позата ѝ и побелелите кокалчета на ръката, с която държеше кафената чашка, подсказваха нещо, което издаваше силните ѝ чувства.

Каси изрече съвсем внимателно:

— Никой ясновидец не е винаги сто процента прав. Често виждаме нещата субективно, понякога съзираме символични образи, които филтрираме през собствените си познания и опит. Ние сме поточно преводачи, опитващи се да дешифрират езика, който разбираме само отчасти.

Аби се усмихна сухо:

— Значи отговорът е *не*.

— Не, не зная дали леля Алекс е била винаги права, но силно се съмнявам в това.

— Каза... каза ми, че имало разлика между предсказание и пророчество. Така ли е?

— Предсказанията не са съвсем по моята част, но майка ми винаги твърдеше, че съществува разлика. Предсказанието е флуид, видение на събитие, което може по някакъв начин да бъде повлияно от хората и техния избор, така че изходът от него не може да бъде ясно предвиден. Пророчеството, твърдеше тя, е много по-конкретно. То е вярна картина на бъдещето, което е невъзможно да се промени, освен ако не се намеси някой с определени познания.

— Определени познания?

Каси кимна:

— Да предположим, че една ясновидка е имала пророческо видение на заглавие от вестник, съобщаващо, че сто души са загинали при пожар в хотел. Наясно е, че няма да ѝ повярват, ако се опита да ги предупреди, затова постъпва по единствения възможен начин. Отива в хотела и задейства противопожарната аларма, преди да бъде открит действителният пожар. Хората излизат. Но хотелът си изгаря.

Заглавието, което е видяла, никога няма да съществува. Но събитието, което го е предизвикало, ще се случи.

Аби слушаше така съсредоточено, че дори се навеждаше напред през масата.

— Тогава едно пророчество може да се промени, но само частично.

— Така са ми казвали. Проблемът за ясновидката е да знае дали намесата ѝ ще промени пророчеството, или ще го осъществи точно каквото го е видяла.

— Откъде може да знае?

— Според мен — не може. Така бих се подвела сама. Да интерпретираш видяното е достатъчно трудно. Но да се опиташ да предвидиш дали собственото ти предупреждение или участие е катализаторът, който ще предизвика точно онзи изход, който се опитваш да избегнеш... Просто не виждам какво остава да се прави друго, освен само да се гадае. И ако залозите са много високи, едно погрешно предположение може да ни излезе много солено.

— Да. — Аби сведе поглед към кафето си. — Да, разбирам.

Каси се поколеба, после попита:

— Ако нямате нищо против, какво ви каза леля Алекс?
Предсказание на съдбата ви или пророчество?

Аби си пое въздух и срещна очите ѝ, а на устните ѝ трептеше лека усмивка:

— Пророчество. Каза ми... каза ми, че ще умра в ръцете на един луд.

[1] В САЩ дрогерията представлява магазин, в който се продават санитарни материали и други стоки, както и кафе. — Б. пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

След като остави Каси до сервиза, Бен за кратко ся срещна в кабинета си с обществения защитник за предстоящото дело, после прие няколко обаждания от загрижени граждани по повод убийствата.

Това беше напомняне за онова, което смяташе да направи по въпроса.

Работата му изискваше такт и търпение — и той използваше и двете. Но след като затвори телефона след третото обаждане, осъзна с безпокойство, че настроението в града вече започва да преминава от паника в гняв.

А имаше прекалено много оръжия в прекалено много разгневени ръце.

Знаейки, че Ерик Стивънс ще му се обади скоро, за да разбере какво трябва да отпечата във вестника в отговор на гражданските запитвания като официален съвет за по-голяма безопасност, започна да преглежда списъка в бележника си. Щяха да питат първо Мат, разбира се, и той щеше да им предложи същите практични механизми, преди да накара Ерик да попита Бен, за да продължи отново заниманията си около разследването.

Обикновено Мат знаеше верните отговори, но рядко се доверяваше на собствения си инстинкт. Понякога това тревожеше приятеля му.

Джанис се обади от кабинета си:

— Имате обаждане, съдия. Майка ви е.

— Благодаря, Джанис. — Вдигна слушалката. — Здравей, Мери. Какво има? — Говореше ѝ на име по нейна молба — още от момчешка възраст. Сега навикът му бе така затвърден, че рядко се замисляше.

— Бен, тези ужасни убийства... — Момичешкият задъхан глас, който баща му отначало бе намерил за очарователен, бе изпълнен с тревога и страх. — И Джил! Горкичката, горкичката!

— Зная, Мери. Ще го заловим, не се безпокой.

— Вярно ли е, че Айви Джеймисън била убита в собствената си кухня?

— Да.

— А Джил в магазина си! Бен, що за чудовище би могло да извърши това?

Избягвайки шаблонния отговор, че ако знаеха, щяха да го заловят много по-лесно, той търпеливо отвърна:

— Не искам да се разстройваш, Мери. Притежаваш добра охранителна инсталация и кучетата — вземай ги със себе си, когато излизаш в градината.

— Лошото е, че съм толкова далеч от града — изрече тя.

Бен понечи да повтори, че нищо няма да ѝ се случи, но после си спомни пропуснатата възможност да предупреди Джил. Щеше ли да се помири със себе си, ако отново се случеше нещо подобно?

— Виж какво: най-късно до пет часа ще приключа тук. Ще дойда до дома ти да проверя всички ключалки и да се уверя, че охранителната система работи нормално, става ли?

— И ще останеш за вечеря? Ще приготвя онова ядене с пиле, което така обичаш.

Замисли се за миг за почти взетото решение да се обади на Каси и да ѝ предложи да занесе китайска храна у дома ѝ същата вечер и после преглътна една въздишка.

— Разбира се. Звучи чудесно, Мери. Ще дойда между пет и половина и шест.

— Донеси вино — изчурулика весело. — Довиждане.

— Да. — Бен затвори телефона и разтри уморено врати си. Не се чувстваше нелоялен към баща си, като си пожелаваше майка му да намери някой вдовец и да се омъжи. Нуждаеше се от мъжко присъствие и тъй като не бе увлечена по никого, естествено — обръщаше се за всичко към сина си.

Тази роля не се харесваше на Бен. Израствайки като единствено дете — при емоционално лабилна майка и много по-възрастен, студен и дистанциран манипулиращ баща, — доста често се бе чувствал като боксова круша. Не му помагаше и това, че характерът му бе разнородна смесица от генетическото му наследство — също толкова чувствителен и импулсивен като майка си, но притежаващ и бащината

си предпазливост, способността да прикрива чувствата си зад чар или студенина.

Тази кръстоска му помогна да стане добър адвокат.

Но изобщо не бе убеден, че го е направила добър човек.

Сигурен бе, че го е превърнала в лош любовник.

Джил заслужаваше нещо по-добро. От него бе желала само емоционална близост, простираща се отвъд физическото привличане, и тъй като в онзи момент вече бяха излизали няколко месеца, определено имаше право да настоява за това.

В отговор той бе охладнял и се бе отдръпнал, заравяйки се в работа и предлагайки ѝ все по-малко от времето и вниманието си, от себе си. Дори и тогава бе осъзнавал какво прави и въпреки това се чувстваше безсилен да постъпи другояче. Ценеше любовта ѝ, но крещящата ѝ нужда от него го караше да се чувства задължен. Не задължен да се посвети на нея, а да се разкрие, а това бе нещо, което просто не бе в състояние да направи.

Не знаеше защо е така. Но знаеше, че Джил не е единствената жена в живота му, чиито опити за сближаване бе отблъснал — просто беше последната.

След седмици на дистанциране хладно ѝ бе заявил, че връзката им просто не върви. Джил не бе много изненадана и не му направи емоционална сцена, но нещастията си личеше.

Заслужаваше нещо повече.

Гнетеше го чувството, че я е изоставил два пъти. Веднъж, защото не бе способен да я обича, и втори път преди смъртта ѝ, когато предупреждението му можеше и да има някакво значение.

— Съдия?

Вдигна стреснато поглед и видя секретарката си да стои на отворената врата.

— Да, Джанис?

— Шерифът се обади, докато говорехте с майка си. Настоява да идете в кабинета му преди шест, ако можете. Твърди, че е открил нещо интересно за една улика от тези убийства.

* * *

— Кажете на шериф Дънбар — предложи незабавно Каси. Пророчество, че ще умреш в ръцете на един луд, бе достатъчно ужасяваща мисъл, с която да живееш при нормални обстоятелства, мислеше си тя, но при дебнеш сериен убиец в града ставаше повече от задължително Аби да предприеме някои стъпки, за да се предпази. И въпреки че едва се бяха запознали, Каси бе видяла твърде много сцени на насилие напоследък, за да не изпита смразяващ страх за Аби.

Усмивката на жената потрепери още повече:

— Какво ви кара да мислите, че не съм го направила вече?

— Интуиция.

— Доста добра.

— Защо не сте му казали?

— Защото няма да ми повярва. Той е атеист, не знаехте ли?

Каси поклати глава.

— Да. Ходи на църква, защото политиката го изисква, но счита религията просто за мит и суеверие. — Направи пауза, после добави: — С други думи същото се отнася и за паранормалните способности.

— Ако няма Бог, не може да има и магия — прошепна Каси.

— Нещо такова.

— Толкова е трудно за повечето хора да повярват, че е просто още едно от сетивата, също като слуха — въздъхна Каси. — И че те не го притежават, защото нищо в генетичната им конструкция или в опита им не е действало и пробудило тази част от мозъка им. Имам черна коса и сиви очи — и паранормални способности. И всичко това за мен е съвсем нормално, всичко се е предавало в семейството ми от поколения. Де да бяха в състояние да разберат, че в това няма никаква магия!

— Мат вероятно никога няма да разбере — отвърна Аби. — Просто за него е прекалено чуждо. Изобщо нямаше да ви слуша, ако не беше Бен. Но дори когато са били деца, Бен винаги е бил онзи, който е опитвал нови неща, а Мат винаги го е следвал. — Сниши гласа си: — Освен това вие сте знаели, че се виждаме, а това го е разтърсило повече, отколкото би признал. Но изобщо не е склонен да повярва в паранормалните способности.

— Но сигурно ще вземе под внимание една заплаха към вас?

— Ще сметне, че госпожица Мелтън просто се е опитвала да ме изплаши, и то несъмнено с користна цел. Не е познавал леля ви и няма

да повярва колко бе разстроена, когато ми го съобщи, а и с какво нежелание го стори.

Каси поклати глава:

— И аз не го разбирам.

— Имате предвид защо ще ми казва, че съм обречена ли?

— Именно. По правило пророчествата обикновено предизвестяват някаква трагедия, но никой отговорен ясновидец не би предал подобно предупреждение на някого, ако сам не може с нищо да промени ужасната съдба. — Каси говореше със спокоен тон.

Аби се намръщи:

— Едва я познавах, разбира се, но бях убедена, че не желае да ми го съобщава. Като че ли се насилваше да изрече думите. И продължаваше да повтаря, че бъдещето никога не е статично и човешката воля може да повлияе на съдбата.

— Значи е смятала, че сте в състояние да промените видяното от нея.

— Или просто се е опитвала да смекчи удара.

Каси поклати глава.

— Ако е било така, защо изобщо да ви го съобщава? Не съм склонна да приема, че е била жестока, а да ви предложи мрачно и непроменимо видение на бъдещето би било определено жестоко. Не, предполагам, че ви го е разкрила, защото е смятала, че ако знаете, ще успеете да направите нещо, за да избегнете пророчеството.

— Например?

— Ще ми се да знаех! Понякога избягването на едно събитие е толкова просто, като да завиеш наляво, вместо надясно при светофара. — Въздъхна. — Съжалявам, иска ми се да можех да ви кажа нещо полезно, но дори и да притежавах дарбата на леля си, пак щеше да се налага да интерпретирам онова, което виждам. Съществуват толкова много възможни изходи от една ситуация!

— Така каза и леля ви.

— Не зная какво бих направила на ваше място — продължи Каси. — Но е добро начало да кажете на шерифа. Спомена ми, че познавал няколко души, които са били измамани от ясновидци, но със сигурност би обърнал внимание на предупреждение, касаещо вас, особено когато е отправено от жена, която не би спечелила нищо от това.

— По-вероятно е да се вбеси, че съм приела предупреждението сериозно. За него винаги има някаква измама. — Аби направи пауза. — Убеден е, че ги мамите.

Зная.

— Добър човек е. Но може да е адски упорит.

Каси се усмихна:

— Недоверието му не ме безпокои особено. Или поне досега. До момента не ни е струвало скъпо.

— Мислите, че ще стане така ли?

— Ако успея да уловя някаква полезна информация и той я пренебрегне заради недоверието си към мен... ще ни струва наистина скъпо. — Поклати глава. — Но в момента съм по-загрижена за вас. Четенето на мислите на добрия шериф ми даде повече информация за личния ви живот, отколкото вероятно бихте желали. Зная, че имате съпруг, с когото сте разделени, че той е способен на насилие. Прибавете към това един маниак, който вече е убил три жени, и бих казала, че моментът е подходящ да си вземете отпуск и да заминете на почивка на някой плаж.

Колевливата усмивка на Аби се появи отново:

— Ами ако заминаването ми за някъде другаде е просто още една стъпка към съдбата ми?

— Възможно е. Но съм принудена да подчертая, че на плажа шансовете ви са по-големи.

— Може би. Но не мога да тръгна.

— Тогава поне споделете с шерифа. Ако не успеете да го накарате да повярва, че леля ми е можела да предвижда бъдещето, поне убедете го, че предупреждението ѝ ви е изплашило. Вероятно е в състояние да предприеме мерки за безопасността ви.

— А може би ще бъде само още една тревога за него. Предпазлива съм. Това е всичко, което съм в състояние да направя.

Каси се възхити на спокойствието ѝ. Тъй като често бе живяла с мисълта, че някой луд може да я набележи, че шансовете ѝ да се превърне в жертва са по-големи от тези на повечето хора, знаеше прекалено добре колко смразяваща е тази постоянна заплаха.

Дори нещо повече — знаеше какво е усещането да живееш с пророчество или зла орис. Замалко щеше да сподели с Аби, да ѝ довери, че собственият ѝ опит да надникне в бъдещето бе видение на

личната ѝ съдба, вещаещо насилие и гибел. Но в края на краищата задържа това познание за себе си.

Беше избягала на три хиляди мили само за да се озове отново заплетена в разследване на престъпления. За нея бягството не се бе оказало изход. Нищо нямаше да спечели, ако го признаеше пред Аби. — Имате ли куче? — попита вместо това.

— Не.

— Няма да е лошо да си купите или да вземете назаем.

— А вие имате ли?

Каси се усмихна:

— Не. Но Бен каза, че трябва да си взема — и е прав.

Вижте, искате ли да се разходим до приюта за животни?

* * *

— Монетите — каза Мат.

— Какво за тях? — Бен седеше на единия от столовете за посетители пред бюрото на шерифа.

— Може и да сме напипали нещо с тях. Сребърният долар, открит в ръката на Беки, се оказа доста рядък екземпляр. Не разбирам техническите подробности — нещо за дефект в сплавта. Никога не са били пускани в обръщение и са били отлети само няколко хиляди, преди да бъде открит дефектът.

— Няколко хиляди?

— Зная, че ти се струват много, но всички са попаднали у колекционери, Бен, и са много ценни.

— Това означава ли, че могат да бъдат проследени?

— Вероятно. Вече съм възложил задачата на колега.

— А другите монети?

Мат поклати глава:

— Още ги проверявам, но ми изглеждат съвсем близки по качество. Ако е така, ако използва само монети, които не са пускани в обръщение, тогава определено трябва да са от нечия колекция.

— Имаме ли нумизмати в града?

— Да, няколко, доколкото зная. Не е съвсем рядко хоби. Съставяме списък, без да вдигаме шум.

— И после?

— Ще започнем да задаваме въпроси — колкото може по-дискретно. Не искам някой от жителите да научи, че монетите са част от разследването на убийствата, затова сме съчинили история за откраднатата колекция. Няма да заблуди хората задълго, но ако имаме късмет, ще ни даде малко преднина.

— Неголяма вероятно — коментира Бен. — Доколкото чух днес, вече са тръгнали слухове, че когато са били открити, жертвите са държали нещо.

— Мамка му!

— И двамата бяхме наясно, че е само въпрос на време.

— Да, но се надявах на дни, а не на часове. По дяволите, как се е разчуло? Моите хора бяха заплашени с глоби или карцер, ако разбере, че някой е обсъждал разследването извън участъка.

Бен сви рамене:

— Осмоза. Ако в този град съществува някаква тайна, тя ще се разчуе: Гарантирано.

Мат го изгледа сърдито:

— Онази твоя ясновидка не се е разприказвала, нали?

— Съмнявам се. Кога ще спреш да я обвиняваш Мат? Не е сторила друго, освен да ни помага.

— Като онази работа преди няколко часа ли? Убиецът действа с дясната си ръка и вероятно се е опитвал да се самоубие в някакъв момент, като си е прерязал вените?

— Не й ли повярва?

— Не.

— Каж ми, че поне си добавил десняк и белег от вероятен опит за самоубийство към списъка с чертите му.

— Направих го. Но не очаквам полза от това. За дясната ръка узнах от доктор Мънро, така или иначе — факт, който е извел логически от вида на раните. Що се отнася до предполагаемия белег — в този град повече от половината мъже работят в мелници и фабрики и често се срещат наранявания по ръцете. Мисля, че го е знаела. Предполагам, че е отгатнала за ръката, защото е по-вероятно, и за колорит е добавила белега.

— Какво трябва да направи, за да те убеди, че не е измамница?

— Много повече от стореното досега.

Бен се изправи на крака, клатейки глава:

— Толкова си упорит, Мат. Някой ден ще се наложи да си платиш за това.

— Може би, но не днес. Ще ти се обадя, ако открием още нещо.

— Непременно. Тази вечер ще бъда у Мери, но не възнамерявам да остана повече от два часа.

— Изнервена ли е?

— Разбира се. Обещах ѝ да проверя алармената ѝ инсталация.

— Предай ѝ, че увеличавам патрулиращите в района ѝ от тази вечер.

— Ще ѝ предам. Благодаря.

— Няма защо. — Мат се усмихна леко.

Бен вдигна ръка за довиждане и напусна кабинета му. Тъй като не бе човек, който отлага неприятните си задължения, скоро излезе от града, в който бе отраснал. Баща му бе настоявал да нарича голямата къща — в псевдо тюдоровски стил — и стоте ѝ акра прилежащи пасища *имение*, но Бен бе отказал.

Отказваше да я нарича и *дом*.

Натисна копчето на интеркома, за да не звъни на звънеца, и не се изненада, когато майка му с ведрия си глас го покани да влезе. Вратата не бе заключена. Но тъй като в преддверието бе посрещнат от два огромни мастифа, едва ли бе редно да се твърди, че къщата е незащитена.

— Здравейте, момчета! — Потупа широките тежки глави на двете кучета, които явно се радваха да го видят. Майка му ги бе кръстила Буч и Сънденс и всяко от тях би се пожертвало на мига, за да я защити, но иначе бяха кротки и приятелски настроени животни, които се радваха на гостите.

Тръгнаха от двете страни на Бен, докато той отиваше към кухнята, където намери майка си.

— В приюта има нови кученца — каза Мери Райън при влизането му. — Трябва да си вземеш и ти, Бен. Обичаш тези животни, а и те те обичат.

— Не ми е нужен мастиф в апартамента — отвърна ѝ търпеливо със стария аргумент.

— Може да си избереш по-дребна порода.

— Не се виждам с куче в апартамента. С моето работно време няма да е честно да вземам какъвто и да е любимец.

Отправи му поглед от мястото си до плота, където режеше продуктите за салатата. Беше висока слаба жена, която бе предала на сина си лъскавата си коса и лешниковите си очи. Момичешкият глас не ѝ подходеше — при вида ѝ човек по-скоро би очаквал дрезгав глас. Още нямаше шейсет години, а изглеждаше с двайсет по-млада.

— Нужен ти е любимец, Бен — настоя тя. — Прекарваш твърде много време сам.

— Не си виждала с колко работа съм натоварен напоследък! — отвърна той. Имаше предвид това, че е ерген, разбира се, въпреки че неизменно подхващаше въпроса чрез намеци. Понеже знаеше, че ще продължи да го обсъжда, освен ако не я отвлече, постави на плота бутилката вино, която бе донесъл, свали сакото си и го метна на високия стол наблизо, после каза:

— Ще ида да проверя всички врати и прозорци, става ли?

— Вечерята ще е готова след двайсет минути.

Надяваше се майка му да изостави темата, но когато половин час по-късно седнаха на неофициалната маса, тя отново поде:

— Котенце тогава. Може би две. Котките са доволни да бъдат с часове сами и така поне ще има някой, когато се прибереш вкъщи.

Бен отпи от виното си и замълча за миг, после заяви спокойно:

— Мери, уверявам те, че не ми липсва компания. Напоследък съм много зает и нямам време за срещи.

— Тя се намръщи леко, когато той с прямота замени котките с жени, и последва примера му с директен въпрос:

— А племенницата на Александра Мелтън?

Бен се сепна:

— Откъде знаеш за нея, по дяволите?

— Луиз ми каза. Нали знаеш, че винаги приготвяме цветята за църквата в събота. Сподели, че те е видяла два пъти с нея — не можела да я сбърка. И тя ли е толкова интересна, колкото леля си?

— Познавах бегло госпожица Мелтън.

— А племенницата ѝ?

— И нея познавам слабо.

— Но що за човек е?

Бен се предаде. Когато преследваше нещо, въпреки детинския си глас и настроения, Мери бе в състояние да е толкова упорита, колкото капеща върху камък вода.

— Много прилича на леля си — черна коса, сиви очи. Но е по-дребничка и по-крехка.

— Александра бе малко странна. А племенницата ѝ? И как се казва между другото?

— Каси Нийл. — Намръщи се. — Не знаех, че си познавала госпожица Мелтън по-отблизо.

— Разговаряли сме на няколко пъти през годините. За бога, Бен, не е редно да живееш в малък град като нашия и да не познаваш повечето хора, особено ако си прекарал тук почти четирийсет години!

Той кимна, но попита:

— Какво имаш предвид под *странна*?

— Ами нищо особено. Знаеше разни неща. Веднъж ми каза да побързам за къщи, защото Гретхен — майката на Буч и Съни, нали я помниш? — раждаше и имала проблем. Имаше. Изгубих я и трябваше да изродя сама момчетата.

Едно от *момчетата* тупна с опашка по плочките на пода, а другото се прозя широко, докато Бен ги гледаше. Връщайки поглед към майка си, каза:

— Дочух няколко истории, че, изглежда, е предсказвала разни неща, но не им повярвах. Каси твърди, че леля ѝ можела да предрича бъдещето.

— Може би наистина е така. А Каси?

— Не — поклати глава Бен.

— Защото не вярваш, че е възможно, или защото ти е казала, че не може? — настоятелно попита Мери.

— Защото така ми каза. — Не виждаше причина да разказва на майка си, че паранормалните способности на Каси се простираха в съвсем друга посока.

Но тя бе разочарована:

— О! Надявах се да може.

— За да ти предскаже бъдещето ли? — попита сухо той.

Мери повдигна брадичка:

— Всъщност Александра го направи. След онзи случай с кученцата я запитах дали може да каже нещо за бъдещето ми. Позасмя

се, а после отвърна, че заради сина си ще срещна висок, тъмнокос и хубав мъж, в когото ще се влюбя лудо и скоро след това ще се омъжа.

Звучеше толкова близо до предсказанията от шатрите на долнопробни гледачки, че Бен не се сдържа и каза:

— О, за бога, Мери!

— Може и да се сбъдне, не се знае.

— И още как! — въздъхна той.

Взря се в него:

— Знаеш ли, сине, прекалено циничен си дори за адвокат.

Понеже го наричаше *сине* само когато бе сериозно подразнена и тъй като имаше опасност това да доведе до неприятни моменти в живота му, Бен отвърна разкаяно:

— Зная, съжалявам, Мери. Просто не съм сигурен, че вярвам в пророчества. — И това бе истината, макар и не цялата.

Омилостивена донякъде, тя продължи:

— Добре би било да се освободиш от предразсъдъците си, Бен. Дай път на въображението си.

— Ще се постарая.

— Просто ми се присмиваш — измери го с поглед майка му.

— Надявам се, че предсказанието на госпожица Мелтън ще се сбъдне — за твое добро. Ако забележа висок тъмнокос непознат да обикаля наоколо, със сигурност ще го поканя на вечеря.

— Сега вече съм убедена, че ми се подиграваш. — Но изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото подразнена.

Привикнал с бързата промяна на настроенята ѝ, Бен отвърна:

— Ни най-малко. Пригответи му това ястие с пиле и ти гарантирам, че ще бъде впечатлен. Страхотна готвачка си — и го знаеш.

— Аха. — Отпи от виното си, отправяйки му грейнал поглед. — Каси умее ли да готви?

— Не бих могъл да зная.

— Харесваш я, нали?

— Да. — Сдържа гласа си и му придаваше търпелив и делови тон. — Нито повече, нито по-малко. — *Лъжец* — Престани да ме сватосваш, Мери. Последния път... — Прехапа език, но вече бе късно.

Изражението ѝ се промени, очите ѝ бързо се наляха със сълзи:

— Така се надявах с Джил да останете заедно. Беше толкова мило момиче, Бен. Дори и след като скъса с нея, тя ми идваше на гости и разговаряхме за теб...

Не го знаеше. Изглежда, Каси бе права, когато му бе казала, че Джил все още не е била готова да го освободи.

— Мери...

— Кой би могъл да стори това на такова мило момиче, Бен? И на Айви, и на горкичката Беки? Какво става с този град? Кого ли ще убие следващия път това чудовище?

— Всичко ще бъде наред.

— Но...

— Чуй ме, всичко ще бъде наред. — Разпознавайки симптомите на надигаща се истерия у Мери, той се зае да я успокоява. Говореше ѝ с равен тон, убеждаваше я, отпъждаше признаците на настъпващата паника. Даваше си сметка, че ще се наложи да прибегне до успокоителни медикаменти или дори да остане да преспи в къщата.

И не за пръв път изпита проблясък на неволно съчувствие към мъртвия си баща.

ДЕВЕТА ГЛАВА

24 февруари 1999 г.

— Застанал си на пътя ми. — Каси леко побутна кучето, кръстоска между немска овчарка и коли, за да отвори най-долното чекмедже на скрина.

Макс изскимтя тихо и седна, наблюдавайки я със светли, загрижени очи. След няколко дни и нощи, прекарани заедно, започваха да свикват един с друг, но младото животно явно се безпокоеше от факта, че Каси прекарва по-голямата част от времето си, ровейки в чекмеджета и гардероби. Не бе редно да бъде обвиняван за това, след като предишните му собственици го бяха изоставили, когато се преместиха.

Каси отдели миг, за да го погали по главата и да му пошепне успокоително. Опита да разсее тревогите му, че няма да го изостави като онези хора, но откри, че не само бе невъзможно да чете кучешките мисли — поне за нея, но бе трудно и да обясни с думи на едно куче, че просто подрежда вещите на леля си, отделя в кашони нещата за изхвърляне, раздаване или съхранение.

Питаше се дали и Аби среща същите проблеми с чистокръвния ирландски сетер, в който се бе влюбила.

— Е, може би днес свърших достатъчно — реши тя. — Долу чакат едни кашони, пълни с документи, може да ги прегледам тази вечер и вероятно това няма да те разстрои толкова. Междувременно защо да не излезем на разходка?

Вълшебната думичка накара Макс да наостри нетърпеливо уши и като я изпревари, напусна спалнята и слезе надолу. Каси не го връзваше — вече бе разбрала, че е научен на основните команди, а и не се отделяше от нея, когато излизаха.

Взе си подплатеното яке от закачалката до входната врата. Беше едва три следобед, но прогнозата обещаваше сняг, а леденият вятър и

плътните сиви облаци говореха, че синоптиците този път имаха шанс да се окажат прави.

Каси обичаше такова време. Пъхна ръце в джобовете си и излезе из полето около къщата, крачейки бавно, делейки вниманието си между щастливото изследване на всяко камъче и дупка в земята от страна на Макс и голата красота на околността.

Беше в състояние да забрави за... другите неща. Убиецът се бе смълчал през последните дни. Доколкото знаеха, не бе извършил ново убийство, а не бе дочула и шепот от неговото съзнание. Знаеше, че тази тишина може само да я радва.

Нямаше представа дали разследването напредва. Шерифът не се бе обаждал. Бен бе звъннал предишния следобед, за да види как е, и бе изразил радостта си, че е взела куче. Не можеше да я осведоми за разследването. Някакъв заплетен случай го задържаше в съда повече, отколкото бе очаквал, и нямал възможност да поговори с Мат. Звучеше й уморен и леко неспокоен. Във вестника също не откри кой знае каква информация освен няколко голи факта. Беки Смит бе погребана, но погребенията на останалите две жертви бяха отложени за неопределено време, докато продължаваше събирането на улики. Вероятно умен ход от страна на шерифа, но това забавяне не помагаше за подобряване настроението на гражданите. При два трупа в хладилните камери на едно от местните погребални бюро и видимо увеличено полицейско присъствие из областта никой нямаше да забрави потенциалната опасност. Не бе обявен полицейски час, но пресата съобщаваше за необичайно тихи улици след смрачаване и жени, движещи се по двойки, на групи или с мъж придружител буквално през цялото време.

Ако беше оптимистка, вероятно щеше да се надява, че убиецът е заминал и се е преместил в друго ловно поле. Но не беше — по-скоро бе убедена, че шерифът е прав и убиецът е местен, някой роден и отраснал в този район. И все още се намираше тук.

Някъде.

Осъзнавайки какво прави, приемайки мълчаливо, че в края на краищата не е лесно да се забрави, Каси решително отхвърли мисълта за престъпника от главата си.

— Достатъчно! — изрече на глас.

Макс се втурна към нея с някаква пръчка и тя бе ангажирана през следващите петнайсет минути да му я хвърля. Умори се от тази игра преди него. Животното все още разнасяше клечката в уста, когато тя се отправи обратно към къщата.

Пусна я в мига, в който видя джипа, паркиран на алеята, и гръмогласният му лай отекна из полето, странно кух в студения, неподвижен въздух. Каси видя Бен да слиза по стълбите от верандата, гледайки в тяхна посока, и хвана Макс за нашийника, за да го задържи до себе си.

— Седни! — нареди му твърдо. Кучето спря да лае, но ръмжеше тихо и гърлено, докато не стигнаха на няколко крачки от госта. — Здравей! — поздрави го тя.

— Здравей. — Бен гледаше новия ѝ любимец. — Е, достатъчно едро е. Хапе ли?

— Още не зная, въпреки че в приюта казаха, че бил хрисим като агънце през цялото време, което е прекарал при тях. — Каси хвърли поглед към все още ръмжащото животно. — Изоставен е от хора, които явно просто не са пожелали да го местят заедно с мебелировката.

— Случва се, колкото и да е тъжно. Поне в нашия приют не ги приспиват.

— Точно така ми казаха. — А също и че по-младият съдия, Райън, бил отчасти отговорен за политиката на кучкарника да не подлагат на евтаназия здрави животни — интересно сведение за характера му! — Аби също си взе куче, знаеше ли?

— Мат ми спомена. — Усмихна се. — Много голям ирландски сетер, който обича да спи с нея. Мат не е във възторг от тази му слабост.

— Обзалагам се. — Чудеше се дали Аби бе доверила на шерифа пророчеството, но реши да не пита.

Макс започна да ръмжи по-силно.

— Най-добре ще е да ни запознаеш — предложи Бен.

Каси нямаше кой знае какъв опит с кучета, но предполагаше инстинктивно как да действа. Каза на Макс да седне, държейки го с едната си ръка, и направи жест към мъжа да се приближи. Когато той го стори — след моментно колебание, — тя посегна и взе ръката му. Беше много топла, дори и в този студен зимен ден.

— Макс, това е Бен — представи го твърдо. — Той е приятел. — Придвижи ръката му достатъчно близо, за да я подуши кучето. Той или хареса миризмата на новодошлия, или прие успокоителното докосване на стопанката си. Опашката му потупа по замръзналата земя и ръмженето секна.

Бен погали кучето с небрежна и привична лекота, после му заговори нежно. Когато се изправи, Макс бе напълно спокоен.

— Дотук добре! — поздрави го Каси. Пусна нашийника му и двамата го проследиха как отива да подуши гумите на джипа.

— Да видим как ще ме посрещне следващия път. — Направи пауза. — При теб ли спи?

Каси реши да не приема въпроса твърде лично.

— Има си собствено легло до моето. Досега е все в него.

Бен кимна.

— Радвам се, че го взе.

— Аз — също. — Това бе истина. Откри, че е приятно да има грижовен и невзискателен приятел, който да я изслушва. А и сама бе изненадана колко често му говори.

— Извинявай, че дойдох без предупреждение. — Гласът му издаваше същото безпокойство, което бе доловила и предишната вечер. — Но минавах насам и...

След миг Каси каза:

— Тук е студено. Защо не влезем? Ще ми отнеме само няколко минути да стопля кафето.

— Благодаря, с удоволствие.

Макс престана да изследва джипа, за да ги придружи и както винаги — последва Каси в кухнята.

— Не се отлепя от теб — отбеляза Бен от прага.

— Засега — да. — Отправи му поглед, съзирайки увеличаващото се напрежение в стойката му, и добави: — Възнамерявах да запаля огън в камината в дневната. Имаш ли нещо против да го сториш ти?

— Звучи добре — усмихна се Бен.

— Тогава заеми се със задачата. На мен винаги са ми нужни твърде много вестници и подпалки.

— Ще видя какво ще успея да направя.

Докато тя отиде в дневната с подноса, Бен бе успял да разпали огъня. Беше свалил сакото си и бе навил ръкавите на ризата. Стоеше до

камината, разхлабвайки вратовръзката си. Каси остави таблата на масичката за кафе и седна на единия край на дивана.

— Искан се майсторлък за паленето на огън — заговори, наливайки кафето. — Аз не успявам. Но ти явно умееш. Благодаря ти.

— Удоволствието бе мое. — Бен наблюдаваше как Макс си донесе кокал — играчка от кухнята, погледна за момент огъня с недоверие, после се отпусна на килимчето недалеч от Каси.

— Започна да ни става навик — обясни тя. — По това време му давам кокала и през остатъка от вечерта го унищожаваш. — Поднесе към Бен чашата му, а когато той дойде да си я вземе, го покани: — Седни.

Избра си другия край на дивана и седна полуобърнат, за да може да я гледа.

— Надявам се, че не нарушавам навика ви.

— Не. Сортирах някои неща на леля Алекс, но не бързам. — Посочи към един голям кашон на съседния стол. — Това са най-вече документи, кореспонденция и други подобни. Вероятно ще ги прегледам тази вечер. Но няма нищо спешно.

— Значи не са те обезпокоявали?

Каси поклати глава и отпи от кафето си:

— Не, нищо. Бих се обадила на шерифа да му предложи да опитаме отново, но предполагам, че е решен да изпробва първо конвенционалните способности на разследване. Няма да прибегне до мен, докато не се отчая истински.

Бен не се усмихна:

— Считаш ли, че ще се стигне дотам?

— Ако ме питаш дали мисля, че убийствата са приключили — не, не мисля.

— Защо? Може би трите са го удовлетворили?

— Не, не смятам. У този човек има... нужда, глад. Убийството задоволява някаква потребност у него. Ужасът на жертвите му също удовлетворява някаква потребност. Но още не е заситен. Ще убие отново.

— Това е като да чакаш да падне и другата обувка — отбеляза Бен. — Разследването на Мат не е открило нищо ново, поне не и такова, което да е от полза. Няма свидетели. Няма вероятни заподозрени. И целият град е затаил дъх.

Каси отказа да го изрече вместо него. Просто изчакваше.

Бен поклати глава:

— Може би Мат иска да почака и да се довери на традиционните полицейски методи, но аз — не. Не и при наличието на друга възможност. Каси, би ли опитала отново? Да видим дали ще имаш шанс да уловиш някаква нова информация, нещо, което може да помогне да заловим това копеле, преди да извърши още едно убийство?

— Какво би казал шерифът по въпроса?

— Изприказва доста — отвърна намръщено той. — Особено когато му обясних, че нямам намерение да те отведа в кабинета му и да привличам вниманието на всички в града — и без това са така напрегнати и наблюдателни. Отказа да дойде тук и не искаше да ми позволи да донеса нещо, което можеш да докоснеш. Но накрая се предаде, вероятно за да му се махна от главата.

— Значи не просто си минавал наблизо?

Поколеба се:

— Бих се обадил предварително, но държах да те видя, преди да те помоля да опиташ пак, за да се уверя, че не си толкова изтощена, колкото преди. Да си призная искрено, обикалях в кръг около половин час, преди да успея да се убедя, че се налага да те помоля.

Изглеждаше правдоподобно и обясняваше безпокойството му от момента на пристигането му. Започваше да разбира колко много ѝ коства и се разкъсваше между необходимостта и нежеланието си да я нарани.

— Няма нищо — отвърна тя. — Наистина се съгласих да опитам да помогна.

Стрелна я с поглед:

— Искаше да спреш — и двамата го знаем.

— Но и двамата знаем, че нямам избор. Не и ако остана тук. — Направи пауза. — А ще остана. Затова хайде да видим какво си ми донесъл да докосна.

Бен остави чашата си на масичката за кафе и отиде да си вземе сакото от стола до камината. Когато се върна на дивана, държеше малка найлонова торбичка с надпис *Веществени доказателства*. В нея имаше парче сивкав плат.

— Мат каза, че това може да ти говори нещо.

Каси също остави чашата си, после взе торбичката и я отвори. Стегна се мислено, затвори очи и хвана парцалчето.

Бен я наблюдаваше. От нощта, в която се бе оказали неспособна да четете мислите му дори и след като го бе докосвала, му се струваше, че е малко по-спокойна в негово присъствие. Определено срещаше погледа му по-често, отколкото в началото.

Но все още бе доста затворена в себе си, предвидлива и внимателна. Усмивките ѝ бяха почти винаги мимолетни, очите — непроницаеми. И въпреки че напрежението, което бе видял при първите им срещи, все още си личеше в леките сенки под очите ѝ, Каси изглеждаше някак си по-малко разкъсвана от това, сякаш приемането на ситуацията ѝ бе донесло някакъв душевен мир.

Или пък фатализъм.

Това безпокоеше Бен, чувството, че Каси се е примирила със съдбата, която бе убедена, че я очаква. Не бе нужно да му доверява, че ориста, която бе прозряла за себе си, не е щастлива — беше очевидно. А и тази бе причината, поради която бе шофирал наоколо в спор със себе си, преди най-сетне да дойде при нея. Не защото един експеримент най-вероятно щеше да я изтощи, а защото не успяваше да се отърси от усещането, че с всеки опит се приближава все по-близо до съдбата, която ще я отведе отвъд досега му, може би — отвъд всеки досег.

И тя също го знаеше.

Насили се да изтласка тази мисъл настрани за момент и точно се готвеше да я попита дали усеща нещо, когато внезапната ѝ усмивка го извади от равновесие.

— Каси? Говори ли ти нещо?

Отвори очи, все още усмихната.

— Всъщност — да. — Върна парцалчето в найлоновата торбичка и я остави небрежно на дивана между тях. — Говори ми, че добрият шериф притежава чувство за хумор, освен че е подозрителен по природа. Не бях съвсем сигурна.

— За какво говориш?

— Това е тест, Бен. Изпитание за мен. — Все още се усмихваше. — Истината е, че аз го предизвиках за това, така че не бива да се оплаквам.

Той вдигна пликчето с уликата:

— Да не би да се опитваш да ми съобщиш, че това не е намерено на някое от местопрестъпленията?

— Боя се, че не е.

— Тогава откъде се е взело, по дяволите?

— Както казах, шерифът има чувство за хумор. Това парцалче е от собствената му скаутска униформа.

— Кучи син!

— Не бъди толкоз суров с него. Знаех, че няма да се откаже от предизвикателството, което му отпратих — да ме изпита неочаквано. Затова е отказал да дойде дотук, разбира се. Такава отворена книга е, че щях лесно да прочета намеренията му. Сигурен е, че мога да направя това, дори и да би поспорил за намесата на паранормални сили. А сега не присъства и дори и да можех да чета мислите ти, ти не си имал представа, че така нареченото „доказателство“ не е автентично.

— Наистина не знаех — отвърна сериозно Бен.

Каси сви рамене:

— Е, издържах на малкото му изпитание. Няма да го убеди, но поне ще го поуспокои. Може би в края на краищата това ще свърши някаква работа.

— Какъв е краят, Каси? — чу се да изрича Бен. — Можеш ли да ми кажеш?

Извърна поглед, а настроението ѝ угасна.

— Казах ти, че не съм в състояние да виждам в бъдещето.

— Но си видяла своето. Съдбата си.

— Има разлика.

— Нима? Би ли ме уверила, че съдбата ти не е преплетена с това разследване?

Профилът ѝ бе неподвижен, безизразен, докато се вглеждаше в камината, а гласът ѝ бе спокоен, когато отвърна:

— Не мога да ти кажа нищо за съдбата си.

— Защо?

— Защото си е моя. Защото като го споделя с теб, това може да е тласъкът, който ще доведе до осъществяването му — такава, каквото го видях.

— Ами ако тласъкът е да не ми кажеш? Можеш ли бъдеш сигурна?

— Не.

— Тогава...

— Налагаше се да направя своя избор, Бен. Да сторя всичко възможно, за да променя видяното — или да не предприема нищо. Действах. Избягах на три хиляди мили. И в опит да променя предначертаното се въвлякох отново в ситуация, от която бягах. — Изви глава и най-сетне го погледна с лека усмивка. — Не мисля да предприемам нещо повече.

— Но ти действа, като се съгласи да ни помогнеш.

— Не, това бе просто следствие. Тук съм. Логично е да помогна, естествено е. Не се опитвам да променя съдбата си. Просто постъпвам както трябва.

— Видяла си собствената си смърт, нали?

— Не.

— Лъжеш ме — намръщи се той.

— Не. Не видях смъртта си.

— Тогава какво...

— Бен, не искам да го обсъждам. Няма да е полезно за никого от нас. Просто... престани да се чувстваш виновен, че си ме притиснал да помогна, става ли?

— Толкова ли е очевидно?

— За мен — да. Съгласен ли си вече да сменим темата?

Мъжът кимна бавно:

— Добре. Каж ми нещо друго. Когато преди малко отвън ме хвана за ръката, можеше ли да четеш мислите ми?

— Не.

— Значи преди не е било от умората.

— Не, не беше. Не ми се удава да чета мислите ти. Имаш стени.

Погледът му бе настойчив:

— Какво означава това?

Каси се поколеба:

— Не съм убедена, че желая да разговаряме по темата.

— Защо да не желая?

— Защото... от опит зная, че хората не си изграждат стени случайно, а за да се предпазят, за да държат другите настрана. За да... се разкриват колкото се може по-малко.

— Искаш да кажеш, че тези стени съществуват, защото умишлено съм ги построил?

— Вероятно е било умишлено. Но не съзнателно. Не те обвинявам в нищо. Всички притежаваме защитни механизми. — Гледаше го леко намръщено, съзнавайки, че е докоснала нерв, и не бе сигурна дали да продължи. Но нещо в очите му я окуражи: — Повечето от нас рано се научават да крият истината за себе си, да маскират нещата така, както другите ги виждат и само най-близките ни го осъзнават. Такава е човешката природа. Но за някои хора прикриването или маскирането е невъзможно — по една или друга причина. Може би защото вътрешната болка е твърде голяма или просто защото личността е особено чувствителна и емоционална. Испитва толкова много и така дълбоки чувства, че няма защита. По същия начин и умът, ако е достатъчно силен, си изгражда стени, за да се защити. — Поклати глава. — Точно като защитните механизми, които използват другите, стените обикновено остават неосъзнати, дори незабелязани, като изключим най-близките си хора.

— Освен ако не срещнеш някой ясновидец — подхвърли Бен.

— Ние проникваме под повърхността. С това се занимаваме.

— А под моята повърхност се крие стена.

— Това те притеснява.

— А не бива ли?

— Има причина за съществуването ѝ — отговори бавно тя. — Построена е поради някаква причина. Щом вече не е нужна, ще изчезне.

— Разбирам. — Пое си шумно въздух.

Каси съзнаваше, че никак не го е успокоила, но не знаеше какво друго да му каже.

— Предполагам, че трябва да съм благодарен. Ако не бяха стените ми, все още щеше да избягваш очите ми и да се стараеш да не ме докосваш.

Тя кимна:

— Вероятно. Стените ти означават, че не е нужно да се мъча толкова, за да удържам своите. От моя гледна точка това е добре дошло. Хубаво е да си в състояние да разговаряш с някого и да не се налага да се тревожиш да не се включат погрешните сетива. До момента така е с теб, с Аби и с Макс.

— Не можеш да четеш мислите на Аби?

— Не.

— Не ми е правила впечатление на човек, нуждаещ се от стени — отбеляза той.

Каси се усмихна:

— Което само доказва, че нейните действат.

— Предполагам, че да. — Поколеба се, после продължи неохотно: — Май е редно да си вървя и да те оставя да се занимаваш със сортирането.

Добрият стар инстинкт подсказваше на Каси да се съгласи, че той трябва да си върви, но ѝ попречиха нови импулси. Очите му бяха внимателни, а безпокойството се бе върнало в гласа му и не се налагаше да чете мислите му, за да разбере, че още няма желание да я остави.

Питаше се кога ли ѝ бе станало трудно да диша и смътно се изненада, че гласът ѝ звучи нормално, щом изрече:

— Ако нямаш други планове, вчера стотвих голяма тенджерка супа — твърде голяма за мен и Макс. Би могъл да поостанеш и да ни помогнеш да я довършим.

В настъпилата тишина чуваха воя на вятъра навън и внезапното тихо трополене по капациите на прозорците, известяващо началото на суграшица.

— Струва ми се, че вечерта е идеална за малко супа — реши Бен. — С какво да ти помогна?

* * *

Движеше се много бавно, бдителен към острия слух на кучето, дори и при шума от задаващата се буря. Предпазливостта му нашепваше да стои настрана, но искаше да се приближи достатъчно, за да надникне вътре.

Там беше толкова хубаво! В камината гореше приятен огън. Лампите и апетитният аромат на храна правеха кухнята топла и уютна. Тихи гласове, чувстващи се добре заедно, и все пак напрегнати, със забулени от копнеж думи.

Те не забелязваха наблюдаващите ги очи.

Стоеше отвън с вдигната яка и нахлупена ниско шапка, за да предпази лицето си от боцкащата суграшица. Студено беше. Краката му бяха измръзнали. Но остана на мястото си дълго, наблюдавайки я.

Беше защитена.

Но това нямаше значение.

* * *

— Защо не ми каза по-рано? — настояваше Мат.

Аби сви рамене:

— Защото не съм предполагала, че ще го приемеш сериозно.

— Докато убиецът не започна да наръгва жени?

Намръщи се, но кимна.

Той отблъсна чинията си и изръмжа:

— Трябваше да ми споделиш, по дяволите!

— И какво щеше да предприемеш? Преди седмица би се изсмял, би изкоментирал, че съм глупачка да позволявам някакво си шантаво предсказание да ме безпокои. И какво би сторил? Да ме посъветваш да си инсталирам охранителна система, да си взема куче, да внимавам — направила съм всичко това.

Мат хвърли поглед към голямото червено куче, проснато близо до Аби край кухненската маса, и не успя да е въздържи:

— Нямахте да те посъветвам да си вземеш куче, поне не някое така привързано към теб.

Тя се усмихна:

— Обичам собственическото отношение на моите мъже. Но не се тревожи. Поговорих с Брайс — няма да се опитва отново да ляга между нас в леглото.

Мат изобщо не бе сигурен, че *разговорът* с кучето би допринесъл голяма полза, и отново изглежда неприязнено ирландския сетер.

— Да, добре. Брайс. Що за име е това за едно куче?

— Обвинявай старите му собственици, не мен.

Красивото животно вдигна глава, за да огледа за кратко всеки от тях, потупвайки с опашка по пода, после отново се протегна с дълбока

въздишка.

Мат изви поглед към Аби:

— Да те пази наистина добре — само това мога да кажа.

— Сигурна съм, че ще стори всичко по силите си — отвърна тя, ставайки, за да отнесе чинията си в мивката.

Мат я последва със своите:

— Можеш да се пренесеш при мен. Моят дом е по-защитен, а и ще съм до теб всяка нощ.

— Не и преди да приключи разводът, Мат.

— Какво значение имат няколко седмици?

— Казах ти. Държа да изчакам и да видя как ще реагира Гари, когато всичко свърши.

— Ами ако прояви насилие? Скъпа, този град е заприличал на барутен погреб. Всички са напрегнати и избухливи. На Гари може да му е нужно малко, за да прекрачи границата.

Тя успя да се усмихне:

— Точно затова не възнамерявам да го притискам, докато не е абсолютно наложително.

— Ако се налага, ще го заключа в ареста, докато не се научи на разумно поведение.

— И да върви по дяволите каналният ред?

— Би могла да подадеш оплакване срещу него.

— Не. Не, няма да го направя. Не и ако не ме принуди.

Мат постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си:

— Аби, зная, че твърдиш, че те е ударил само веднъж, в онази нощ, когато си го изгонила, но винаги съм бил сигурен, че премълчаваш нещо.

Погледът ѝ бе вторачен в разхлабената му вратовръзка.

— Казах ти истината за онази нощ.

— За онази нощ — да. Но не е истина, че тогава те е ударил за пръв път.

Въпреки всичките си усилия, Аби усети очите ѝ да парят и да се пълнят със сълзи. Обзе я срам. Боеше се, че Мат ще узнае какво слабо съществуване е тя.

— Скъпа... — Повдигна нежно брадичката ѝ, за да го погледне.

— Не е нужно да ми споделяш, докато не се почувстваш готова. Но искам да знаеш нещо: не е необходимо някой да ми обяснява колко

кураж ти е бил нужен, за да го изхвърлиш. А също и колко си била изплашена, когато си го сторила.

Аби премигна, за да задържи сълзите:

— Не мога да разговарям с теб за него, Мат. Просто не мога.

— Добре, добре, миличка. — Привлече я в обятията си и я целуна. Този път кучето не изръмжа в знак на протест — значи нещата определено в тази насока се оправяха. Но Аби бе малко по-напрегната в прегръдката му и дълбоко у Мат пламнаха въглените на яростта. Ако му се удадеше възможност, знаеше, че би направил Гари Монтгомъри на пихтия.

— Мога да остана тук тази нощ — предложи дрезгаво.

— Не, не можеш. Не и цялата нощ. — Но ръцете ѝ се плъзнаха нагоре и обгърнаха врата му, а тялото ѝ се отпускаше, омекваше срещу неговото. — Но за малко може.

Изглежда, от *разговора* ѝ с Брайс имаше някаква полза все пак. Кучето дори не ги последва в спалнята.

* * *

Доста преди полунощ Мат неохотно се измъкна от леглото на Аби и се облече. Тя също стана, защото още ме ѝ се спеше, а държеше да включи алармената инсталация след него. Не си направи труда да се облече, само навлече халат и го върза стегнато, после изпрати Мат до входната врата.

— Виж колко много сняг е навалял. Внимавай, като караш към къщи! — поръча му загрижено.

Ще внимавам. Ти също, особено после, когато пуснеш кучето навън — отвърна той.

— Обещавам, не се тревожи.

Целуна я за последен път, после си тръгна, изчаквайки на верандата, докато чуе как тя спуска резето.

Аби се върна в кухнята.

— Добро момче си — обърна се към Брайс, който все още лежеше търпеливо близо до масата. — Само да довърша с почистването тук и ще те изведа навън за последен път тази вечер.

Като всяко домашно куче, той разпознаваше думата *навън* и седна в готовност. Но беше много търпеливо животно и изскимтя само веднъж, докато стопанката му приключваше с разчистването след вечерята.

— Добре, да вървим! — Реши да го изведе през задната врата, за да има възможност да потича на свобода в двора ѝ. Така не се налагаше да се облича и можеше да почака на верандата, докато кучето се прибере.

Отиде до задния вход, съпроводвана от стража си, и превключи алармената инсталация на режим „готовност“, после отключи и отвори вратата.

Едва успя да сграбчи Брайс за нашийника, когато той се нахвърли с дълбоко гърлено ръмжене към мъжа, застанал на найгорното стъпало.

— Гари! — възкликна Аби.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Зная само онова, което шерифът и съдия Райън са вписали в доклада — каза разтревожено Хана Пейн на приятеля си, докато седяха в кухнята, пиеха кафе и довършваха последните кифлички, които бе приготвила по-рано. Джо тъкмо щеше да тръгва за работата си на три смени във фабриката, а тя бе станала, защото щеше да я остави сама в къщата, която дяляха.

— Скъпа, той просто иска да изплаши вас, момичетата, за да внимавате, това е — обясни търпеливо Джо. — И е прав. Но стига да си предпазлива, колкото си, и да не ходиш никъде сама, нищо няма да ти се случи. Проверих всички врати и прозорци, заключих навсякъде. Имаш надеждна кола, мобилен телефон, пистолет в чекмеджето на нощното шкафче — и Бесон.

Полузаспал под кухненската маса, големият монгрел тупна с опашка по пода в кратък отговор.

— Зная, но...

— Вземай го със себе си, когато напускаш къщата, и гледай да шофираш със заключени врати. Не ги отваряй на никого, освен на мен или на сестра си. Нека секретарят отговаря на всички обаждания и не вдигай, ако не знаеш кой е. — Усмихна ѝ се. — Само внимавай. Хана. Ако наистина се боиш, ще те водя с Бесон при сестра ти всяка вечер, когато излизам за работа, и ще оставаш с тях до сутринта.

— Не, не искам. Знаеш, че накрая все се препираме за нещо глупаво, ако прекараме твърде много време заедно. Тук ще съм си добре с кучето.

— Сигурна ли си? — Наблюдаваше я напрегнато. — Не зная дали ще успея, но ако искаш, ще се опитам да си взема малко отпуск следващата седмица. Може да идем някъде на планина. Освен ако не заловят това копеле преди това.

— Ами да почакаме и да видим.

— Трябва да уговоря отпуска предварително.

Хана размисли, после кимна:

— Мисля, че бих искала да се махна от града за известно време. Дори и да го хванат.

— Добре, ще видя дали шефовете ще се съгласят да ме пуснат за няколко дни. Само спри да се тревожиш, скъпа, чу ли?

— Ще се опитам. Но утре сутринта ще трябва да напазарувам — отвърна му.

— Ще се прибера към осем и половина. Ще те взема.

— Нуждаеш се от сън.

— Спането търпи и отлагане за по-късно. А сега — тръгвам. И да заключиш вратата след мен!

Хана отиде с него до входа на малката им къща и го целуна за довиждане, притискайки го малко по-силно от обичайното.

— Карай внимателно. Все още вали сняг.

— Не се безпокой, ще внимавам. — Джо я потупа по дупето и прошепна похотливо предложение в ухото ѝ, което предизвика усмивката ѝ, но Хана му напомни, че нямат време и ще закъснее за работа. Ухили се и ѝ намигна.

После тръгна.

Хана заключи вратата зад него и провери ключалките два пъти. Взе Бесон със себе си, когато най-сетне отиде да си легне, въпреки че той трябваше да си стои в своята постеля в дневната.

Включи телевизора и гледа някакъв много стар филм, за да прогони плътната тишина на снежната нощ.

* * *

— Гари! — възкликна Аби.

Той не отделяше поглед от кучето и не смееше да престъпи прага.

— Откъде взе това, по дяволите? — запита.

Аби тъкмо щеше да му отговори, когато се сети, че не е длъжна.

— Какво търсиш тук? Почти полунощ е. — Не се опита да успокои напрегнато ръмжащото куче до себе си.

Мъжът откъсна очи от животното и ѝ се усмихна. Това бе очарователната усмивка, по която бе луднала като осемнайсетгодишно момиче — прекалено младо и неопитно, за да се тревожи за мрачното

мълчание и изблиците на ревност и гняв. Тогава бе поразително красив мъж, но на четирийсет бе понапълнял в талията и лицето. Годините на прекомерно себеугаждане бяха оставили своя отпечатък.

— Дойдох просто да те видя, Аби. Какво лошо има?

Беше се ужасила и се мъчеше да не му показва огромното си напрежение. Не знаеше за Мат — поне за момента. Иначе не би могъл да се сдържи — у Гари ревността бе непосредствена и безкомпромисна.

Пое си въздух и продължи със спокоен, лишен от чувства глас:

— Късно е, времето е ужасно, а и съм уморена. Ако това не стига, редно е да си спомниш какво ти каза съдия Райън. Вече не живееш тук и ако продължаваш да се появяваш без предупреждение, ще си извадя ограничителна заповед. Нали не искаш да го направя? Да обсъждаме нещата си в съда, та всички да ги научат?

Това бе единственият истински коз, който притежаваше срещу него, и го използваше внимателно, за да не го изчерпи. Гари беше вицепрезидент на една от местните фирми, занимаваща се с предприемачество, високо уважавана и много известна в града, и репутацията му бе много важна за него. Разводът бе едно, а раздяла с жена, твърдяща, че е била малтретирана физически и емоционално през тринайсетгодишния им брак — бе нещо съвсем различно.

Беше се обърнала към Бен Райън в деня след като бе изгонила Гари от дома си — и то със собствения му пистолет в ръка. Беше изслушал историята ѝ — цялата тъжна и неприятна история, която Мат все още не знаеше — и ѝ бе отвърнал с искрено съчувствие и отличен правен съвет. Нещо повече — бе направил дискретно посещение на Гари и му бе показал ясно, че може или тихо да приеме развод по взаимно съгласие, или да бъде обвинен във физическо насилие и нанасяне на побой — и да получи развод заради проявена жестокост.

В месеците след това съпругът ѝ бе сравнително сговорчив, макар в началото да бе склонен да се появява в къщата от време на време. Когато само няколко месеца след раздялата се обвърза с Мат, Аби започна да се бои, че избухливият ѝ съпруг ще се появи точно в неподходящия момент. А както се комбинираха силната ревност на Гари с яростната покровителственост на Мат, срещата имаше реалния шанс да завърши трагично.

Още веднъж бе отишла при Бен, въпреки че този път премълча съществения факт за връзката си с друг мъж. И той отново бе навестил Гари — сега вече за да му обясни, че няма да бъдат толерирани непозволени посещения.

Оттогава съпругът ѝ бе станал много кротък.

Прекалено кротък.

Сега я гледаше ядосано.

— Предполагам, че пак ще хукнеш при Райън само защото съм искал да те видя. Тъжно е, когато един мъж не може да разговаря с жена си, Аби.

Ръмженето на Брайс се усили — животното или усети нарастващото напрежение у стопанката си, или долови заплахата в тона на Гари.

Аби остави ръмженето за момент да изпълни тишината, после изрече:

— Разводът ни ще приключи само след около три седмици. Вече не съм твоя жена. Няма нещо, което бих искала да чуя от теб. Освен *довиждане*. Моля те, затвори портата, когато излезеш.

Изражението му стана още по-гневно, но гласът му бе нисък, почти нежен:

— Наистина не бива да ми говориш така. Докато не бъдат подписани онези последни документи, все още си моя жена. А една съпруга не бива никога да изрича такива неща на мъжа си. Не и ако е наясно какво е добро за нея.

Аби почувства твърде познатото изтръпване от страх и се помъчи да прикрие колко лесно Гари успява да манипулира чувствата ѝ все още.

— След трийсет секунди ще пусна кучето. Като го слушам, не мисля, че му е нужно насърчение, за да те нахапе. А в това време ще повикам шерифа.

Може би той си спомни пистолета, който тя бе насочила към него в последната му нощ в къщата, или просто разбра, че този път Аби няма да отстъпи. Във всеки случай тръгна бавно надолу по стълбите.

— Гари?

Погледна я мълчаливо, с каменно изражение.

— Просто за твое сведение, ако нещо се случи на кучето — като отравяне например или пък заблуден куршум от оръжието на

неизвестен ловец, или пък го сгази кола, — ще подам обвинение срещу теб пред шерифа.

Изражението му помръкна, което доказваше, че жената наистина познава съпруга си. После той процеди някаква ругатня и се отдалечи. Тя чу как портата се отваря и затваря със силно хлопване.

Аби стоеше сковано, затаила дъх, докато чу колата, да пали наблизко, след това хрущенето на гуми по заснежената улица и заглъхващия в далечината двигател.

После се подпря на рамката на вратата.

Действително се нуждаеше от катинар за портата, и то здрав. А от охранителната фирма ѝ бяха препоръчали градинско осветление и улични лампи на пътеката, за да не може някой да се приближи към къщата незабелязано. Твърдяха, че крадците избягвали домове с добро околно осветление.

Питаше се дали това се отнася и за склонните към насилие бивши съпрузи.

Брайс скимтеше тихо, явно разстроен. Аби успя да се съвземе достатъчно, за да го изведе на верандата. Но кучето отказа да се отдели на повече от няколко крачки от нея, вдигна крак до най-близкия храст и бързо се върна. Може би отказваше да се поразходи заради студа или снега, който все още се сипеше лениво. Или пък просто знаеше, че е нужно да стои наблизко.

Аби го отведе обратно вътре и заключи вратата, после задейства охранителната система.

— Утре — каза на животното, докато подсушаваше краката му и изчеткваше малко сняг от лъскавата му козина — ще повикаме хората от охранителната фирма и те ще поставят онези лампи. И ще си сложим катинар на задната порта.

Гласът ѝ бе спокоен, но сърцето ѝ биеше глухо и ужасният студен възел от напрежение, който Гари винаги създаваше, тежеше, огромен, в стомаха ѝ.

Боеше се. А мразеше да се страхува.

— *Не искам да те плаша, Аби, но трябва да бъдеш внимателна. Видях евентуалното ти бъдеще, а то не е добро. Съществува вероятност... Видях го да те убива, Аби. Не можах да зърна лицето*

му и не зная кой е, но беше разярен, псуваше, а ръцете му бяха впити в гърлото ти.

— Какво? Какво казваш?

— Съжالياвам, толкова съжالياвам! Трябва да внимаваш. Той е луд, психично болен и ще те убие, освен ако не...

— Освен ако не?

— Бъдещето не е статично, Аби. Дори и предсказанията невинаги са онова, което гадателят интерпретира.

Това бе предупреждението на Александра Мелтън — толкова й бе казала. Тъй като Аби само преди дни бе изхвърлила от къщата малтретиращия я съпруг, почти бе убедена, че по-възрастната жена е усетила нейния страх и безпокойство, че *пророчеството* се бе зародило от тях.

И все пак продължаваше да бъде предпазлива, да внимава. При склонността на Гари към насилие за нея бе очевидно, че ако Александра наистина бе видяла бъдещо събитие, то лудият от видението й със сигурност би бил той.

Докато — както Мат заявяваше открито — някакъв убиец не бе започнал да коли жени. Сега трябваше да се пази — не само от бившия си съпруг, но и буквално от всеки друг мъж.

Тази нощ Аби така и не се успокои. А когато Брайс я погледна с умоляващи очи, тя му позволи да се излегне щастливо до нея в леглото.

Цяла нощ държа ръката си върху него.

25 февруари 1999 г.

Каси се събуди с чувство на очакване. Полежа няколко минути в размисъл, отгатвайки по светлината, нахлула в стаята, че през нощта е навалил доста сняг. Не бързаше да стане и да погледне. Сънят й бе необичайно отморяващ, без съновидения, доколкото си спомняше, и тя се чувстваше по-добре за пръв път от доста време насам.

Вечерта с Бен бе изненадваща. Както той бе отбелязал, тя успяваше да се отпусне в негова компания. Все пак, макар и паранормалната й способност да бе приспана, останалите пет сетива

будуваха с пълна сила. Беше свръхчувствителна към присъствието му, към гласа, движенията и жестовете, към усмивките му.

Особено към усмивките.

И странно — усещаше и *неговата* чувствителност, стори ѝ се необичайно, защото за нея бе нещо съвсем ново. Преди винаги или успяваше да чете мислите на даден човек — като шерифа например, или не. Ако не можеше, значи за нея той бе затворена книга и не разкриваше за себе си нищо, освен видимото.

Вероятно заради общуването си с умове на престъпници се бе потопила изцяло в живота на възрастните и рядко я спохождаше мимолетен интерес към определен мъж. Дори когато естествените импулси и желания на здравето младо женско тяло се надигаха, тя съумяваше да освободи съзнанието си от тях.

Ако единственият ти опит в секса се свежда до грозни картини на варварско насилие и смърт, съпътствани от ужас и мъчителна агония, ти инстинктивно започваш да избягваш дори вероятността за обвързване с какъвто и да е мъж.

Така че Каси знаеше, че е опасно изолирана и неопитна по отношение на нормалните човешки емоции и едновременно с това — смешно невежа за физическата страна на обичайните връзки между мъж и жена.

Бен бе привлечен от нея — сигурна бе. Беше наясно, че и той я привлича. Инстинкти, които едва разбираше, ѝ нашепваха, че привличането е силно и се задълбочава и че е само въпрос на време, преди...

Преди какво? Преди да се озоват заедно в леглото? Преди да се влюбят? Преди да я помете в някаква абсурдна емоционална приказка, в която тя не вярваше, откакто бе навършила осем години, а може би и преди това.

Каси отметна завивките и седна, а предишното ѝ чувство на щастливо очакване се бе стопило. Обвини се, че се държи като абсолютна идиотка. За пръв път в живота си попадеше в компанията на красив, сексапилен мъж, чийто ум бе затворен за нея и който ѝ бе показал несъмнено само обикновено любезно внимание, а нейното въображение вече се бе развихрило...

Бен се нуждаеше от нея единствено за да им помогне да заловят един луд, заплашващ града. Предаността му към Райънс Блъф и

населението му бе силна, омразата към побъркани убийци — още по-силна, а способностите ѝ представляваха възможно средство, с което той да предпази града и да унищожи престъпника. Това бе всичко.

Стигнала до подобно заключение, Каси се опита да престане да мисли за това. За него. Стана и се облече, после сложи кафето, извади ботушите от пералното помещение и изведе Макс на утринна разходка.

Беше навляял около десетина сантиметра сняг, не толкова, че да затрудни придвижването, но достатъчно, за да скрие полегналата през зимата трева в полето с безупречно бяла пелена. Голите клони на дърветата бяха покрити от тънък слой скреж, а боровете, широко разпространени в щата, бяха дотолкова натоварени със сняг, че привеждаха уморено клони.

Каси наблюдаваше как Макс се втурва щастливо наоколо, после вдигна очи към планините. Райънс Блъф бе сгушен в една долина, високо до рамото на Апалачите. Обикновено гледката на планините бе приятна и често — леко замъглена, но днес тъмнозеленото и кафявото бяха обсипани със сняг и в прозрачния студен въздух огромните им силуети изглеждаха доста по-близо, отколкото бяха в действителност.

Когато вдигна очи отново нагоре, възхитената ѝ усмивка угасна. За пръв път ги възприемаше така заплашителни, надвиснали над долината и града с почти зъл поглед.

Наблюдаваха я.

Също както и в кухнята на Айви Джеймисън, почувства натиск върху гърдите си — отначало едва забележим, после бавно засилващ се. Студът от земята сякаш се надигаше нагоре от ботушите ѝ като вълна, която оставяше след себе си вледенена плът и треперещи мускули.

Заобикалящият я бял пейзаж придоби мръсносивкав оттенък, като че ли бе обвит от мъгла, и в ушите ѝ отекваше все по-силно глухо боботене. Придобиваше усещането, че в нея се удрят пърхащи криле, опитващи се да се вмъкнат, а докосването им бе смразяващо като гроб.

Усещането бе толкова притеснително и непознато, че Каси не знаеше как да реагира. Боеше се да свали гарда, да се отвори и да остави нещото — каквото и да е то! — да докосне съзнанието ѝ. Но колкото и бдителна и боязлива да бе, опитът я бе научил, че борбата срещу всеки знак да бъде установен контакт с нея само би удължила

действието и вероятно би ѝ отнела възможността да контролира случващото се.

Ако изобщо можеше да го контролира.

Каси си пое въздух и го издиша бавно, гледайки как се превръща в пара пред лицето ѝ. После затвори очи и се отвори за неизвестното, което настояваше за вниманието ѝ.

* * *

Бен подхвърли найлоновата торбичка с уликите върху бюрото на шериф Дънбар и каза:

— Каси може и да няма нищо против, но на мен наистина не ми харесва чувството ти за хумор, Мат.

— Моля? — Приятелят му се държеше удивително любезно.

— Не се прави на невинен, не ти отива. Парцалчето е от скаутската ти униформа.

— Значи е разбрала, а? — отвърна той, докато Бен седнаше на стола за посетители.

— Разбра го. Заяви, че това е доказателство единствено за чувството ти за хумор, в наличието на което се съмнявала до този момент.

Мат се усмихна, но после бързо се намръщи.

— Твърдеше, че няма да те убеди. — Бен го гледаше. — Но поне е имало шанс да те поуспокои. За бога, Мат, какво още ти е нужно?

Шерифът пренебрегна въпроса:

— Проследяването на монетите не ни доведе до нищичко. Така или иначе всички нумизмати, с които разговаряхме досега, са на средна възраст или по-стари. Всички — явно щастливо женени, с деца. И нямат дори и глоби за пътнотранспортни нарушения.

— И изобщо не съвпадат с образа.

— Да, ако приема образа.

— А приемаш ли го? И ще признаеш ли накрая, че имаме сериен убиец?

Мат се поколеба:

— Може и да съм инат, но не съм глупак, Бен. Единствената истинска връзка между трите жертви е полът им и расата — и фактът,

че не сме в състояние да открием в миналото им враг, достатъчно разярен или воден от друг мотив, за да убие някоя от тях. Което значи, че се оказва все по-вероятно и трите да са били убити от непознат или от някого, когото бегло са познавали.

— Което води до сериен убиец.

— Не виждам никаква друга възможност, по дяволите! — Мат въздъхна шумно. — Наричаха ги убийства, извършени от непознати, знаеш ли? Преди някой да измисли термина *сериен убиец*. Най-трудните за разкриване престъпления, защото извършителят няма никаква конкретна връзка с жертвата.

Бен кимна.

— Четох малко по въпроса, особено след смъртта на Айви и Джил. Изглежда — и ти също.

— Каква ли полза? Оставам си само с нищожния образ, който твоята проклета ясновидка ни състави след убийството на Беки. Бял мъж между двайсет и четири и трийсет и две, вероятно ерген и необвързан с жена, възможно е да е бил малтретиран в миналото си от поне един доминиращ родител, вероятно има проблеми със секса. Мамка му, нищо чудно да го поздравявам, когато се разминем на улицата!

Бен разбираше отчаянието на шерифа, защото изпитваше същото.

— А най-лошото е — продължи мрачно Мат, — че вчера чух поне трима души да споменават израза *сериен убиец*, а щом веднъж се разпространи, нещата много бързо ще излязат от контрол. Ако съобщиш, че наоколо се разхожда убиец, хората се разстройват. Но кажи, че е сериен убиец — и те пощуряват. Все едно да викаш на плажа: „Акула!“.

— Повечето от жените, изглежда, внимават — поне с такова впечатление останах — подхвърли Бен. — Май не съм зърнал нито една да се разхожда сама вече седмица.

Мат изръмжа:

— Това не е за хвалба, Бен. Истината е, че не сме по-близо до разкриването на този тип, отколкото бяхме миналата седмица, когато бе убита Беки. А знаеш не по-зле от мен, че колкото повече се протака случаят, толкова по-малко вероятно е да пипнем това копеле. Залавяме убийците, понеже оставят улики, които можем да интерпретираме, или

защото извършват някоя глупост. Този не е направил нито едното, нито другото. Може би ще убие отново и дотолкова ще се главозамае, че ще остави някое полезно за нас доказателство. Или ще се окаже, че три жертви са предел за възможностите му и просто ще се отдръпне, наблюдавайки как се препъваме в мрака.

— Каси смята, че още не е приключил.

— О, мамка му! — Шерифът звучеше по-скоро отчаян, отколкото ядосан.

С възможно най-неутрален тон Бен каза:

— Ако ще се възползваме от способностите й, по-добре е да го сторим скоро. Колкото повече време минава, толкова по-вероятно е това копеле да усети Каси в съзнанието си и да я приеме като заплаха.

Мат се взря в него:

— Чел си и за ясновидците, не само за серийните убийци, нали?

Приятелят му не отрече:

— Общото мнение, изглежда, е, че някои хора са свръхчувствителни към електромагнитните вълни на мозъка. По един или друг начин са способни да улавят енергията на други хора и да я разчитат като мисли и образи и дори емоции.

— Какво имаш предвид под *начин*? — Звучеше по-скоро като наука и много по-малко като магия, затова Мат поне бе готов да го изслуша.

— Онова, което Каси нарича *връзки*. Най-често е физическо докосване на човек или предмет, който той е пипал. Рядко се случва ясновидец да е способен да се вмъкне в нечие съзнание, без да е бил в някакъв вид контакт. Но за малцина от тях — мисля, че в това число е и Каси — щом този контакт бъде осъществен веднъж и продължи достатъчно дълго, той сякаш оставя нещо като карта или пътека след себе си, като едва доловим поток енергия, свързващ двата мозъка. След това има шанс ясновидецът да следва пътеката по своя воля. — Бен направи пауза. — За съжаление възможно е и отсрещното съзнание да усети връзката, може би даже да я проследи обратно до ясновидеца.

— Дори и самият той да не е ясновидец? — попита настойчиво Мат.

— Съществуват някои спекулации, че мозъкът на серийния убиец е толкова ненормален, че мислите му буквално се изстрелват, така че електромагнитните вълни се изливат в мозъка и предизвикват

промени на молекулно ниво. Също както една травма на главата може да задейства латентни психически способности, така и тези изблици могат да го сторят. След известен период от време серийният убиец може действително да се превърне в ясновидец. Ако това е истина и ако нашият е толкова млад, колкото Каси смята, нищо чудно да е само въпрос на време да успее да проследи пътеката обратно към нея.

— При положение че не прочете името ѝ във вестника преди това — изкоментира сухо Мат.

— Това е другият риск — и вероятно по-реалният. Рано или късно ще се разчуе, че Каси е ясновидка и че сме разговаряли с нея.

— Няма ли да изглежда направо страхотно при следващите избори?

— Ако тя постави този убиец зад решетките — напомни му Бен, — съмнявам се, че на избирателите ще им пука как сме го постигнали.

— Може би. Но междувременно ще търпим доста упреци и твоята ясновидка ще заеме централно място.

— Престани да я наричаш моята ясновидка. Знаеш името ѝ.

— Много си докачлив, а? — изгледа го Мат.

— Не става дума за мен. Ще помолиш ли Каси за помощ или не?

— Ще я помоля — отвърна доста по-меко приятелят му.

Бен премигна:

— И кога точно взе това решение?

Мат си поигра с торбичката с вещественни доказателства, която все още лежеше на бюрото пред него.

— Когато ми съобщи, че е разбрала, че това е от скаутската ми униформа. Както сам каза — както тя се е изразила — не съм убеден. Но не мога да се сетя за нито един трик или измама, чрез които да обясня как го е разпознала. Освен че е *знаела*. Прибавено към останалото, това е достатъчно да ме накара да открива какво още знае.

— Крайно време беше.

— Е, не стой така и не ме гледай. Обади ѝ се!

* * *

Отначало Каси не чувстваше нищо друго освен студа. Този студ бе далеч по-всеобхватен от вледеняващия сняг и вятър. Струваше ѝ се,

че го възприема като хапещото докосване на дълбокия космос спрямо гърчеща се човешка плът. Имаше смътното усещане, че дори и кръвта във вените ѝ забавя своя ход, превръща се в слуз.

Колебливото усещане се завърна, засили се за момент, после избледня — и тя се почувства като друг човек.

Някой друг.

Отвори бавно очи. Въздухът край нея си оставаше сив и мъглив. Смътно осъзнаваше неистовия лай на кучето, но не го виждаше. Извърна бавно глава към горите, които изглеждаха тъмни и мрачни заради гъстите борове с увиснали тежки клони.

Хората стояха в гората, точно в края ѝ.

Сигурно бяха дузина — повечето жени, но също и мъже, поне едно момче. Гледаха я с безкрайно укоряващи очи — като онези на Айви Джеймисън в кухнята преди няколко дни.

Когато тръгнаха бавно към нея, Каси видя раните. Гърлото на едната жена зееше, прерязано. Главата на другата бе смазана, имаше дълбока вдлъбнатина от тежък предмет, стоварен със страшна сила. Единият мъж носеше собствената си окървавена ръка, докато друг държеше ръцете си отпред, прикривайки широката си рана от гърдите до слабините.

Вървяха към нея непоколебимо, излизаха от сенките на дърветата и навлизаха в полето със сивия сняг и мъгливия въздух, а ужасният студ се излъчваше от тях на почти видими вълни.

Не оставяха следи в снега.

Каси чу тихо скимтене и осъзна, че излиза от собственото ѝ гърло. Беше жалък заместител на писъка, пропълзяващ дълбоко в нея. Беше скована, неподвижна. Не бе в състояние да избяга, да се отдръпне или дори да вдигне ръце, за да се предпази.

Можеше само да стои там и да чака да я достигнат.

И да я докоснат.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато отвори очи, не осъзна веднага нито къде се намира, нито как се е озовала там. Таванът над нея ѝ се струваше смътно познат и накрая се досети — беше в дневната на къщата на леля Алекс.

Своята къща.

Странно. Последното, което си спомняше, бе... как стана тази сутрин, сложи кафето — усещаше мириса му — и изведе Макс да потича. И после...

Нищо.

— Върнахте се значи.

Обърна глава към гласа и осъзна няколко неща едновременно. Беше завита от главата до петите в одеяло, лежеше на дивана, с рамене и глава, подпрени на възглавници, и ѝ беше така ужасно студено, че тялото ѝ се тресеше.

Шерифът стоеше до камината, в която гореше огън. Беше облегал рамо на полицата, пъхнал ръце в джобовете на черното си яке, и с едно око следеше кучето, което седеше само на няколко стъпки и се взираше в него подчертано враждебно.

— Бен нямаше време да ни запознае — призна ѝ Мат някак сухо, когато погледът ѝ се премести върху животното. — Добре че то вече го познаваше. Иначе нямаше да можем да се приближим до вас.

— До мен? Къде бях? — Мислеше си, че гласът ѝ звучи малко разтреперан, но като се имаха предвид тръпките, едва ли бе изненадващо.

Не обърна особено внимание на объркването ѝ.

— Вън, в полето, на север от къщата, на около стотина метра от нея. Лежахте в безсъзнание на снега, а кучето ви пазеше и лаеше до скъсване.

— В безсъзнание? — Замисли се за това, после поклати глава. — Къде е Бен?

— В кухнята. Отиде за горещ шоколад или бульон — което смогне да приготви по-бързо. — Продължи небрежно: — Когато не

вдигнахте телефона, Бен бе убеден, че се е случило нещо. Затова дойдохме. Чухме кучето още като излязохме от колата и ви забелязахме няколко минути по-късно. Когато стигнахме, беше ясно, че не сте в добра форма. Бяхте бледа като платно, пулсът ви бе слаб — около двайсет удара в минута, и едва дишахте. Ако не бях успял да убедя Бен, че просто трябва да се стоплите, щяхте да сте вече на път за болницата.

— Откъде знаехте, че ми е нужно само това?

Мат се намръщи леко:

— Трудно е да се обясни. Просто ви погледнах и можех да се закълна, че чух глас в главата си, повтарящ думата *студ* отново и отново. Вашия глас.

Каси не се изненада много. Въпреки че все още не си спомняше какво се бе случило, ако бе потърсила помощ подсъзнателно, именно шерифът с открития си ум би бил способен да я чуе.

— Благодаря ви, шерифе — отвърна.

— Няма защо. Наричайте ме Мат.

Реши да не обсъжда явната промяна в отношението му. Вместо това се обърна към тихо ръмжащото куче:

— Макс, той е приятел. Бъди добро момче и легни.

Животното насочи повишеното си внимание към нея, но легна послушно на мястото си, потупвайки с опашка по пода.

— Благодаря ти — изрече Мат. — Изнервяше ме.

Преди Каси да успее да каже нещо, в стаята влезе Бен с голяма чаша в ръце. Не бе облечен като за съда. Небрежните дънки и пуловерът го правеха да изглежда доста по-млад и му придаваха опасно достъпен вид.

Очевидно бе чул гласовете им и не бе изненадан, че Каси е будна, но лицето му бе мрачно. Погледът, който впи в нея, бе така настоятелен, че тя трябваше да извърне своя.

Седна на дивана до краката ѝ и поднесе чашата към устните ѝ.

— Изпий това, Каси. Ще те стопли.

Беше горещ шоколад и или беше много хубав, или тя се чувстваше твърде измръзнала и жадна. Изпи две глътки, после успя да извади ръце изпод одеялото и да поеме чашата. Не бе случайно, че не го докосна.

— Благодаря, мога и сама.

Бен нито се възпротиви, нито коментира. Просто си седеше там, с една ръка на облегалката на дивана, а другата на коляното му, и се взираше безмълвно в нея. Тя знаеше, че се взира — усещаше го.

Мат се обади:

— За момента не си спомня какво се е случило вън.

— А какво помниш? — запита я Бен.

Каси се намръщи на чашата. Горещата течност сгръваше и премръзналите ѝ ръце, и треперещото ѝ тяло, но тя знаеше, че ще мине доста време, докато действително се стопли.

— Спомням си, че изведох Макс на утринна разходка. Спомням си, че се отдалечих от къщата и гледах към планините...

— Каси?

Дъхът ѝ спря, очите ѝ се затвориха, а усещанията и образите изплуваха от скривалището си в съзнанието ѝ.

— О, господи! Спомних си! — прошепна.

— Разкажи ни. — Гласът на Бен бе тих.

Беше ѝ нужен миг, за да овладее гласа си, и когато най-сетне заговори, предаде преживяното без емоции. Едва когато стигна до края на историята, гласът ѝ стана леко пресеклив.

— Идваха към мен и... и не можех да избягам. Не бях в състояние дори да извикам. Просто ми ставаше все по-студено и по-страшно с приближаването им. После... точно преди да ме достигнат... всичко бе обхванато от мрак. Не си спомням нищо друго.

Не ѝ бе необходимо да поглежда към Мат, за да се увери, че той се разкъсва между объркването и недоверието. Хвърли крадешком поглед към Бен и разбра, че все още я гледа, изражението му бе все така мрачно, и очите — непроницаеми. Нямаше представа какво мисли или изпитва.

— Значи тези хора бяха призраци? — обади се Мат.

— Предполагам.

— *Предполагаш?*

Каси насочи поглед към шерифа, предпочитайки да срещне неговите недоверчиви очи, отколкото неразгадаемия поглед на приятеля му.

— Да, предполагам. Не съм категорична, защото никога преди не ми се е случвало. — Пое си въздух. — Виж, способностите ми не са ми позволявали да... премина отвъд. Не съм медиум. Улавям мисли от

живи същества, образи от събития, които се случват в момента или са станали наскоро. Не зная нищо за призраците.

— Ами онова, което видя в къщата на Аби? Твърдеше, че е възможно да си гледала през очите... на духа ѝ мигове след смъртта.

Тя се поколеба:

— Казах, че е възможно, но не го вярвах. Въпреки че бе така странно, бях сигурна, че картината идва от спомените на жив човек, който стои там и гледа сцената. Но...

— Но?

— Но... някои от днешните ми усещания бяха подобни на усещанията от онзи ден, а не смятам, че те бяха спомени. — Поклати глава. — Просто не зная.

— Ако си видяла призраци — започна Бен, — кои са били те?

— Не познавах никого от тях. Но мисля, че всички са били убити.

Мат измърмори някакво проклетие.

— Струва ми се, каза, че нашият убиец е начинаещ. Ако е убил дузина хора...

Каси отново се поколеба, после поклати глава:

— Не мисля, че бяха негови жертви. Имам предвид... когато стоях в кухнята на госпожа Джеймисън, сякаш бях в съзнанието на някой, изучаващ сцената. Като че ли почти я видях от неговата перспектива: капещата кръв — така яркочервена, тялото с обърнати към мен обвиняващи очи... Беше много драматично, онези образи, сякаш всичко това бе... режисирано, за да предизвика силно емоционално въздействие. Днес имах същото чувство... или подобно. Сякаш виждах продукта на някаква адска фантазия. Не призраците на минали жертви, а по-скоро... герои, които той си представяше.

— Духовете на бъдещи жертви? — попита Бен.

— Вероятно. — Не го поглеждаше. — Но повече приличаше на... мокрите сънища на юноша психопат. — В мига, в който думите се отрониха от устните ѝ, изпита проблясък на болезнен хумор. Дори и да бе девствена, определено не бе невинна. В главата ѝ изникна реплика от стар филм, нещо за това, че е момиче — грешница.

Точно такава беше.

Тишината се проточи малко по-дълго и Каси я наруши, изричайки спокойно:

— Като се замисля сега, приближаването им към мен и това, че носеха части от себе си, ми напомня един филм на ужасите — за възкръсване на мъртвите, който гледах преди години. Нищо чудно нашият убиец да се радва на подобни сънища.

— Значи вече си в сънищата му? — попита Мат.

— Възможно е. Станах рано, може той да е спал до късно и да е сънувал.

— А ти си го уловила. — Гласът на Бен бе все още тих.

Мат издаде слаб звук — смесица от забавление и отчаяние:

— Каси, много ми е трудно да повярвам във всичко това.

— Зная, съжалявам. — Извърна глава и му се усмихна леко. — Нищо не е така просто, както ти се иска.

— Самата истина. Виж, дойдохме, защото имах намерение да те помоля да се опиташ отново да се вмъкна този тип, но очевидно...

— Мога да опитам.

— Все още трепериш — възрази Бен.

Каси не го поглеждаше:

— Добре съм. Малко премръзнала, но съвсем не уморена.

Мат хвърли поглед към Бен и се поколеба:

— По-разумно е да почакаме до утре. Лежането в снега изобщо не ти се е отразило добре, каквото и да го е предизвикало.

— Бих предпочела да опитам сега. — Каси придаваше непоколебимост на гласа си. — Трябва да овладее това, поне доколкото мога. Искам аз да установявам връзката.

Мат почака за момент, но когато Бен не се възпротиви, се съгласи с кимване:

— Донесъл съм една от монетите. Но...

— Но?

— Ами Бен каза, че впоследствие ще си в състояние да се вмъкваш в съзнанието на този тип, без дори да държиш нещо, което той е докосвал. Просто се питах дали не можеш да го направиш и сега.

Каси хвърли поглед към Бен, после му подаде чашата, като отново внимаваше да не го докосва:

— Хайде да опитаме.

— Правила ли си го преди? — попита той малко грубо.

— Не. Никога не съм опитвала. Но тъй като подсъзнанието му ме достига толкова лесно, любопитна съм да разбера дали и аз мога да

сторя същото.

Мат най-сетне напусна камината, премествайки едно кресло близо до дивана, където щеше да има по-ясна гледка към Каси. Извади бележника и химикалката си и промърмори:

— Само за всеки случай. — После зачака.

Бен остави чашата на масичката за кафе, но не се отмести от дивана.

Каси отново пъхна ръце под одеялото и затвори очи, опитвайки се да се отпусне, да се концентрира. Трудно бе, когато Бен бе така близо. Той буквално я заковаваше на дивана, но дългогодишният ѝ опит ѝ позволи да отблъсне дори и тази разсейваща я мисъл.

Въображението винаги ѝ бе помагало да се съсредоточи върху онова, което трябваше да направи, въпреки че държането на някакъв предмет обикновено ускоряваше процеса, така че образите бързо се сменяха от онези, видени през очите на убиеца.

Този път си представи пътека през тиха гора — и я последва. Нищо не я дебнеше. Нямаше шепот на мрачни гласове. Докато вървеше, се оглеждаше, заинтригувана от лекотата, с която се придвижваше. Когато стигаше до пътека, водеща в друга посока, оставяше инстинктът ѝ да реши дали да я последва — и понякога го правеше, а друг път я подминаваше. Веселата песен на птиците започна да заглъхва, гората ставаше по-мрачна.

— Каси? — Гласът на Бен долетя в гората странно далечен и кух.

— Още не съм стигнала — отговори му, съзнавайки смътно, че и той я придружава в пътешествието ѝ.

— Къде си?

— Следвам пътеката. — Усети, че се намръщва. — Странна пътека.

— В какъв смисъл?

— Не зная точно. Просто ми се струва странна.

— Разкажи ми.

Въздъхна малко нетърпеливо.

— Земята е гъбеста и мирише необичайно... като в мухлясал килер. А светлината сякаш идва от две различни посоки. Хвърлям две сенки. Не е ли странно?

— Чуваш ли нещо?

— Птиците. Но сега остана само музиката.

— Каква музика?

— Мисля, че е от музикална кутия. Но не съм в състояние да си спомня мелодията. Би трябвало, но не мога.

— Добре. Ако си спомниш, кажи ми.

— Ще ти кажа. — Продължи нататък, забелязвайки без чувство на притеснение как дърветата около нея добиваха уродливи форми, отсъстващи в природата. — Хмм.

— Каси?

— Какво?

— Къде си?

Тъкмо щеше да отговори, че все още е в гората, когато внезапно стигна до особено разклонение на пътя. Инстинктът не ѝ подсказваше нищо, но въпреки това Каси хвърли мислено ези-тура и избра десния ръкав.

— Каси, говори ми.

— Пътеката се разклони. Двата ръкава криваха в гората, тръгнах надясно. Това бе по-неотгъпканата част.

— Мисля, че е време да завиеш и да се върнеш обратно.

Усети, че Бен се тревожи и се опита да придаде успокоителна нотка на гласа си:

— Добре съм. А и почти стигнах.

— Какво виждаш?

— Врата.

— Насред гората?

Преди да чуе въпроса му, не го бе сметнала за странно. Но сега се взря в огромната врата, която, изглежда, бе направена от солиден дъб.

— Хм. Бих могла да я заобиколя, но мисля, че трябва да мина през нея.

— Внимавай!

Нужно ѝ бе известно време да открие дръжката, още повече че изобщо не бе дръжка, а лостче, маскирано хитро в дървото. Натисна го победоносно и после бутна вратата.

Гората изчезна. Пред нея се простираше гол коридор с врати вляво и вдясно. Миришеше още по-силно на вътрешността на отдавна забравен килер. Тръгна с въздишка напред.

— Каси?

— Виждам коридор с врати. Вървя направо по него. По дяволите! Много по-бързо е, когато имам водач.

— Водач?

— Нещо негово. Няма значение. Стигнах дотук и... — Отвори вратата в дъното на дългия коридор и в същия миг пътешествието ѝ завърши. — О!

— Каси? Какво има?

Нямаше коридор. Нямаше гора. Никакви успокояващи образи. Само потискащата тежест на присъствието му около нея и обезпокояващото усещане за чуждо съзнание, обкръжаващо нейното — гледаше през неговите очи, защото нямаше друг избор.

— Той е. — Всички следи на спокойствие и лекота бяха се стопили.

— Къде е?

— Някаква стая. Просто стая. Завесите са дръпнати. Лампи. Има легло. Седи на него.

— Какво прави той, Каси?

Така внезапно бе връхлетяла при него, че се пазеше да не издаде присъствието си и се опита да стои съвсем тихо и неподвижно.

— Майстори... нещо.

— Какво?

Замълча за малко, после дъхът ѝ заседна в гърлото:

— Парче тел с дървени дръжки във всеки край. Прави примка за душене.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Можеш ли да се огледаш? Можеш ли да ни разкажеш повече?

— Виждам само онова, което вижда и той, а сега гледа ръцете си как... гаят оръжието. Харесва му.

— Виж ръцете му. Разгледай ги. Какво можеш да кажеш за тях?

— Млади, силни, няма белези, освен... от вътрешната страна на китките. Грize си ноктите, но са чисти. Нищо друго.

— Знаеш ли какво си мисли?

— Страхувам се да се вслушам.

— Трябва! — нареди ѝ друг глас.

— Мат, не се бъркай! Каси, не го слушай, освен ако, не си убедена, че си в безопасност.

— Мисля, че ще успея да се скрия от него. Но...

— Но какво?

Чувстваше се загубена:

— Нищо. Ще се вслушам.

— *Внимавай.*

Тя се сви неподвижно и предпазливо се заслуша. Отначало шумотевицата на мислите му бе като радиосмуцение, болезнено пращане в главата и, но пукането и пращането бавно избледняха в съзнанието ѝ и тя успя да пресее всички фонове шумове.

— Мисли си за онова, което ще направи... с нея.

— С коя? За кого си мисли той, Каси?

— Той... Няма самоличност. Просто *нея*. Така я нарича. Тя ще съжалява. Тя ще бъде изненадана. Тя... ще умре бавно.

— Мамка му!

— Мат! Каси, мисли ли си нещо друго, което би могло да ни помогне? За някое място или конкретен ден?

— Просто... скоро. Няма търпение... да го стори. И този път иска да я държи, докато умира. Затова е примката. Исква да я почувства... О, господи!

Изпълзя от ума му толкова бързо, колкото успя, а ом се измъкна, коридорът и гората се завъртяха и се размазаха. После отново влезе в себе си. Тялото ѝ бе студено, разтреперано и много по-уморено, отколкото преди, но поне се бе завърнала.

— Каси?

Отвори очи и бавно погледна към Бен. Забеляза, че е необичайно блед. Дали ужасът ѝ бе прозвучал така всепоглъщащо, както го бе усетила?

— Съжалявам. — Гласът ѝ се чуваше съвсем слабо, но не бе в състояние да направи нищо по въпроса. — Трябваше... Не можех да остана там.

Мат попита:

— Какво си мислеше той? Какво не можеше да понесеш да слушаш?

Тя си пое въздух и се опита да овладее гласа си:

— Тази жена смята да... да изнасили. Исква да бъде в нея, когато тя издъхва.

Бен изръмжа, но Каси не отместваше очи от шерифа.

Лицето на Мат бе мрачно.

— И нямаш представа коя ще е следващата?

— Не. Но предполагам, че вече я е набелязал. Чувството на очакване бе силно. Беше същото като онова, което усетих първия път, когато следеше Беки. Съжалявам, Мат. Вероятно ако бях успяла да остана у него, щеше да си помисли как изглежда тя или къде е била, когато я е наблюдавал. Мога да опитам отново...

— Не! — Гласът на Бен бе непоколебим. — Не сега. Преди може и да не беше изморена, но сега си изтощена. И продължаваш да трепериш.

Каси все още отказваше да го погледне.

— Не ви дадох никакви полезни сведения. Трябва да пробвам пак, и то скоро, иначе ще убие това бедно момиче и един господ знае още колко други.

— Но няма да ни помогнеш, като се самоубиеш.

— Познавам границите на възможностите си. И съм по-силна, отколкото изглеждам.

— Нима?

— Да.

Докато говореха, погледът на шерифа се местеше от единия към другия, но когато Бен не отвърна на последното ѝ решително изявление, Мат се намеси:

— Ако извадим късмет, няколко часа няма да са от значение. Защо не си починеш, можем да опитаме отново в късния следобед? Колкото си по-силна, толкова по-добри шансове имаме да научим нещо полезно, нали?

Каси не бе глупава:

— Да. Добре.

— Обещай да не опитваш сама, без подсигурителна връзка — настоя Бен.

Понечи да му изтъкне, че повечето ѝ контакти с убиеца бяха станали насаме, без наличието на спасителна връзка, но нещо в гласа му я предупреди, че напомнянето няма да му хареса.

— Добре.

— Обещай.

— Току-що го направих.

Бен шумно си пое въздух, после каза:

— Мат, ще ни оставиш ли за минутка, ако обичаш?

— Разбира се, ще почакам в колата.

Каси го наблюдаваше как излиза от стаята. Чу как входната врата се затваря леко зад него. А когато тишината се проточи твърде дълго, най-сетне погледна към Бен.

— Какво става? — попита тихо той.

— Какво имаш предвид? — Гласът ѝ звучеше уклончиво дори за самата нея.

Бен се намръщи.

— Да изреждам ли? Добре. Миналата вечер се чувстваше съвсем удобно с мен, днес очевидно — не. Отказваш да срещнеш погледа ми. Не желаяш да ме докоснеш. Дистанцирана си. Каси, не е нужно да съм ясновидец, за да усетя, че нещо се е променило. Какво е то?

Само за миг бе изкушена да му признае истината. *Мечтаех си за теб като някоя глупава ученичка, но вече престанах — това е всичко.* Въпреки че бе искрена по природа, оказа се неспособна да го изрече. Вместо това чу се да изрича хладно:

— Нищо не се е променило, Бен.

— А миналата нощ?

Не бе напълно сигурна какво точно я пита, но все пак отговори:

— Мисля, че го наричат затишие пред буря. — Сви рамене, осъзнала отново, че е завита с одеяло, буквално неподвижна. А той бе твърде близо. Притесняваше я и я караше да бърби прекалено. — За малко... забравих за лудия на свобода. Забравих за отговорността си да поддържам високо гарда и... и необходимостта да бъда сама.

— Кой твърди, че е наложително да си сама?

— Нужно е. За мен поне. И винаги е било така. — Стремеше се да не задълбочава нещата, да звучи небрежно, но знаеше, че изглежда направо нещастна, когато добави: — О, просто си върви, Бен, моля те.

Той внезапно се наведе напред и вдигна едната си ръка, за да погали лицето ѝ.

— Не ме моли за това, Каси.

Остана абсолютно неподвижна, взирайки се в него. Лицето му бе някак различно — сякаш внезапно се показваше една част от него, която никога не бе зървала. Не знаеше какво вижда, но то трогна у нея нещо, което не бе разбуждано дотогава.

— Какво има у теб? — прошепна той, явно повече на себе си, отколкото на нея. — Така предпазлива и далечна, така изплашена да не те докоснат. И въпреки това не мога да не те желая, да не се нуждая да те докосна. Може и да не си в състояние да четеш мислите ми, но не успявам да те изтръгна от тях, Каси.

Пръстите му проследиха линията на челото и челюстта ѝ, а палецът му погали скулите ѝ и когато тялото ѝ потрепери в отговор, Каси разбра, че единият от тях си играе с огъня.

— Наистина... трябва да си вървиш — успя да изрече несигурно.

— Зная. — Ръката му вече бе обхванала тила ѝ, палецът му бавно галеше устните ѝ, а очите му не се отделяха от лицето ѝ. — Повярвай, зная. Зная, че моментът не е подходящ, че онова, което искам от теб, ще отнеме цялата ти емоционална енергия. Зная, че в момента си уморена. Зная дори, че вероятно ще ти бъда лош любовник, като се отчете миналото ми. Наясно съм с всички логични, практични причини да си тръгна и да те оставя насаме.

— Но? — Каси се изненада, че думата бе разбираема. Дрезгавият му глас бе също толкова галещ, колкото и докосването на пръстите му, и тялото ѝ, допреди няколко мига сковано от студ, сега трескаво гореше.

— Но ми е трудно да си наложа разумно държане. — Устните му докоснаха леко нейните и се отдръпнаха. — Желая те, Каси. Не съм възнамерявал това да се случи и един господ знае как ще свърши, но те желая. И... имам чувството, че ако те пусна сега, ще те загубя завинаги.

— Аз... няма да ходя никъде.

— Опитваше се да ме отблъснеш, да ме държиш настрана. Мислиш ли, че не го усещам?

Устоя на порива да притисне лице към галещата я ръка:

— За твое и за мое добро. Повярвай ми, Бен, от мен ще излезе лоша любовница. Няма да съм добра за теб. Нито за който и да е мъж.

— Вероятно съм готов да рискувам.

— Може би аз не съм.

Очите му бяха полупритворени, мрачни и така напрегнати, че сякаш я теглеха.

— Струва ми се, че и двамата нямаме избор.

В гласа му се долавяше нещо подобно на нежелание и то я накара да отвърне:

— Не ме познаваш.

— Зная всичко, което ми е необходимо.

— Не, не знаеш, Бен. Прекалено обременена съм. Твърде много чудовища ме дърпат за петите. — Преглътна с усилие. — Не мога...

Устните му покриха нейните — топли и твърди и така неочаквано познати, че тя не бе в състояние да сдържи собствения си мигновен отклик.

Почти без да помръдва, Каси извади ръце изпод одеялото и посегна към него. Едната ѝ ръка се притисна към гърдите му, сякаш го отблъскваше, но другата се плъзна по рамото и стигна тила му. Докосването ѝ бе внимателно, но не срамежливо, и когато Бед вдигна глава, тя издаде звук на разочарование.

— Не можеш ли?

— Не играеш честно — отвърна му тя, омаяна от дрезгавината на собствения си глас.

— Не си играя, Каси, чуй ме. Поне за миг забрави за отвратителния момент. Отстрани онзи маниак! Отдалечи се от всичко — виж само нас двамата в тази стая!

Не е толкова трудно, мислеше си тя. Всъщност дори е опасно лесно.

— Добре.

— Каж ми, че не ме желаеш.

Пое си въздух и издиша бавно:

— Знаеш много добре, че не мога.

Усмихна се.

— Добре. Именно това е отправната ни точка.

„Отправната точка за къде?“ Но не зададе въпроса, защото подозираше, че отговор няма. Вместо това попита:

— Имаш ли представа каква лудост е това?

— Ще се изненадаш. — Целуна я кратко, но настойчиво, после се отдели от нея. — По-добре да си вървя и да те оставя да си починеш малко, особено след като с Мат ще идваме отново след няколко часа.

Беше забравила за това. Беше загърбила и факта, че шерифът чака отвън, вероятно в патрулката си, при работещ двигател. След като си спомни, протестът замря в гърлото ѝ.

— Добре. Добре.

Бен изглеждаше леко развеселен, но погледът му все още бе помръкнал и на лицето му бе изписано онова странно изражение, което тя не можеше да определи.

— Ще ти се обадя, преди да дойдем, но предполагам, че ще е около пет.

— Добре. Тук съм.

Отдалечи се на крачка, но после се поколеба:

— Не забравяй обещанието си. Не се опитвай да се свържеш с този тип без подsigуряваща връзка.

— Няма.

Не се сбогува с нея. Наблюдаваше го, докато се изгуби от погледа ѝ, и чу как входната врата се отваря и затваря. После просто легна на дивана, без да усеща вече студ или дори умора, само с обезпокояващото чувство, че току-що внезапно е завила зад някой ъгъл.

И нямаше никаква представа какво я очаква там.

* * *

Мат сгъна вестника си, когато Бен се качи в патрулката, и без да губи време, обърна колата и потегли обратно към града. И двамата мълчаха, докато се отдалечаваха от заснежената алея на Каси, след това разговорът им бе кратък:

— Ако искаш съвета ми... — започна Мат.

— Не го искам.

Шерифът хвърли поглед към приятеля си, после измърмори:

— Добре. Тогава просто ще си шофирам.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

„Плантейшън Ин“ не беше лош мотел, въпреки че Бишъп би предпочел да бъдат спестени изкуствените палми, които като че ли никнеха от всеки ъгъл. Все пак стаята бе чиста и удобна, имаше частичен рум сървис — когато съседният ресторант затвореше, той оставаше сам, и служителката на рецепцията бе достатъчно осведомена, когато я бе попитал за факс и терминал за предаване на данни.

Свикнал да живее с един куфар принадлежности, Бишъп не си направи труда да разопакова вещите си, но разположи лаптопа си на сравнително голямото бюро до прозореца, където се намираще обещаният кабел за връзка с интернет и предаване на данни. Докато му донесат обяда, вече се бе включил и бе изтеглил пощата и факсовете си от офиса, беше влязъл и в базата данни на Северна Каролина, която му даваше достъп до минали и настоящи теми от всички публикации в областта.

Изяде един сандвич, докато преглеждаше статиите и редакционните бележки от броевете на местния вестник от миналата седмица, после провери няколко по-големи вестници от щата. Откри, че скорошните вести от Райънс Блъф не бяха споменати никъде.

Значи така. Шерифът бе затегнал дисциплината в града си. Поне за момента.

Вместо да си прави догадки за интересния факт, Бишъп препрочете информацията, отнасяща се до Александра Мелтън, която бе събрал по-рано. И без това бе достатъчно лаконична — само нотариален акт за имота и основните точки от завещанието ѝ. Не изглеждаше да се е замесвала във важни градски събития, тъй като името ѝ се срещаше в местния вестник само по повод смъртта ѝ.

Но сведенията на Бишъп се простираха отвъд живота ѝ в Райънс Блъф. Всъщност датираха от повече от трийсет години. Първият файл съдържаеше няколко подробни доклада, включително и от различни болници по Западното крайбрежие и поне половин дузина от

правозащитни организации. Просто ги прехвърли, тъй като данните му бяха познати, но отдели повече време на подробното семейно дърво, водещо началото си отпреди повече от двеста години.

С изключение на съпрузите, дървото бе почти изцяло женско. Бяха се родили само няколко синове в поредица от женски поколения и рядко — повече от една дъщеря.

Името на Каси Нийл заемаше едно от двете правоъгълничета, представляващи настоящото, единствено живо поколение.

След като отдели известно време да разглежда родословното дърво, Бишъп затвори файла и спря компютъра. Повика рум сървис, за да изнесат подноса, преоблече се в съвсем ежедневни дрехи, подходящи за разследването, и напусна мотела.

Шофира до централната част, тъй като „Плантейшън Ин“ бе на няколко мили. Снегорини разчистваха тънкия пласт сняг, въпреки че температурите се бяха повишили достатъчно, за да започне естественото топене. Постара се да избегне кишата до тротоара, когато паркира колата си до дрогерията, и излезе.

Застана за кратко близо до колата си, като просто се оглеждаше. Беше сравнително оживено за петъчен следобед. Пазаруващите влизаха и излизаха от магазините, на паркинга в единия край на града, изглежда, имаше някаква шумна и колоритна промоция с подарък телевизор, а двата ресторанта, които виждаше, явно работеха на бързи обороти.

Не беше трудно да забележи, че никоя жена не се движеше сама и малкото деца наоколо се придържаха плътно до родителите си. И беше по-тихо, отколкото би трябвало да е, разговаряше се на нисък глас и не се чуваше смях. Малко лица се усмихваха, което значеше, че подобно поведение е необичайно за тази част на страната. А и не един минавач го изгледа подчертано подозрително.

Нямаше да мине много време, преди някой да го попита какво прави в града.

Бишъп закрачи по улицата, посети няколко магазина, като направи дребни покупки във всеки от тях и разговаря любезно, почти приятелски, с продавачките, които го обслужваха. Съзнавайки, че съдбата го е надарила с лице, което в най-добрия случай изнервя околните, не направи опит да задава въпроси, а по-скоро се заслушваше в разговорите, протичащи около него. Или поне в онези,

които не прекъсваха рязко, щом някой го зърнеше, както се случваше по-често.

Улови израза *сериен убиец*, произнесен поне десетина пъти. Освен това чу неколцина мъже да обявяват, че са въоръжени и готови, в случай че копелето преследва *техните жени*.

Това бе обещание, което, изглежда, не успокояваше присъстващите.

Приключи с дрогерията, с кафе, приготвено му от разговорлив млад барман, който с отвратително въодушевление му натрапи размисли за трите скорошни убийства. Без да го окуражава или възпира, Бишъп го изслуша, като каза само, че градът му изглежда твърде приятен, за да се случват такива събития.

Очевидно чувствайки, че в тази спокойна реакция се долавят нотки на критика, Майк — барманът — побърза да добави информацията, че си имат и вещица.

Бишъп отпи от кафето си:

— Нима?

— Да. Всички говорят за нея. — Майк усърдно лъскаше плота пред клиента, в случай че шефът му го наблюдава. — Някои твърдят, че вината за тези убийства е нейна, но научих от един от помощниците на шерифа, че е невъзможно да го е извършила тя. Тоест не със собствените си ръце. Прекалено дребничка е. И освен това мисля, че притежавала алиби, когато е била убита госпожица Къркууд.

— Щом е така, защо биха я обвинявали? — попита меко Бишъп.

— Ами защото е вещица. — Майк сниши глас: — Според това, което чух, тя е знаела, че ще има убийство и предупредила шерифа за това. И съдия Райън също.

— Тогава защо не са го предотвратили?

— Не са й повярвали, доколкото чувам. Е, вие бихте ли повярвали? Но после Беки бе убита, така че предполагам, че е била наясно за какво става дума — поне този път. Ще ми се да разбере обаче как го прави!

— Искате да кажете как действат паранормалните способности?

Майк поклати глава:

— Не. Питях се дали си има кристална топка. Или пък от онези карти таро? Или се нуждае от кръвта на пиле или нещо такова? На Кийт Холифийлд, ей там до фабриката, са му изчезнали няколко

пилета миналата седмица и разправя, че може би вещицата се е нуждаела от тях, за да предскаже бъдещето.

— Някой питал ли я е? — Ироничният тон на Бишъп остана незабелязан за младия барман.

— Не, доколкото зная — отвърна сериозно Майк. — Но смятам, че шерифът е длъжен да го стори. А вие?

— Напълно. — Плати кафето си и остави на Майк приличен бакшиш, после излезе от дрогерията.

Един полицаи, облегнат на стълба отвън, се изправи, изгледа го замислено, после любезно попита дали е нов в града.

Времето му изтече.

Усмивайки се леко, Бишъп извади служебната си карта.

Полицаят се ококори:

— Хъм. Сигурно ще искате да разговаряте с шерифа?

— Впоследствие — бе отговорът. — Не веднага.

* * *

Въпреки че температурата се бе задържала достатъчно висока, за да започне снегът да се топи, когато Каси седна на късна закуска, гледката от кухненския ѝ прозорец все още представляваше зимна приказка. Бен и шерифът си бяха отишли преди два часа, но ѝ бе нужно известно време да се надигне от дивана. И когато най-сетне го направи, откри, че е по-уморена, отколкото си е давала сметка, и все още ѝ е малко студено.

Топлата вана ѝ помогна да се стопли и докато се извини на Макс и приготви закуска за него и нещо за себе си, вече се чувстваше по-добре. Поне физически.

Но не бе сигурна за емоционалното си състояние.

Дългогодишният опит я бе научил да не размишлява над ужасните образи и мисли, които улавяше телепатично, затова бе реално да мисли за убицеца с трудно усвоена дистанцираност, без да изхвърли от съзнанието си факта, че той е избрал следващата си жертва и планира нови мъчения за нея.

Не беше лесно, но бе абсолютно необходимо, за да намери някакъв покой. Този път се изискваше повече концентрация,

необходимо бе да се абстрахира от мисли, които сами по себе си бяха почти толкова разстройващи в емоционално отношение. Мисли за Бен и за онова, което, изглежда, се зараждаше между тях.

Каси бе все още удивена при спомена за отклика си към него и още по-изненадана — от неговото желание. Не знаеше как да го обясни. Според познанията си за мъжете и за нещата, на които мнозина от тях бяха способни, смяташе направо за невъзможно да си мисли за връзка с подобен абсурдно мечтателен копнеж. Или с любопитство и нетърпение.

Сексуална връзка, предполагаше. Бен бе показал ясно, че я желае, въпреки че не бе сигурна защо. Не беше глупава — а и бе чела твърде много мъжки мисли, — за да е наясно, че не събужда желание с вида си. Беше прекалено слаба, далеч от красива, обременена с кошмарни способности и смешно неопитна по отношение на любовните връзки.

Накратко казано — не беше привлекателна.

А Бен... Безспорно можеше да получи всяка жена, която пожелае, и вероятно винаги го бе правил, въпреки стените, които му придаваха емоционална дистанцираност. Беше красив, интелигентен, сексапилен, едновременно състрадателен и мил. Беше важна личност в града, човек, когото хората уважават, заемаше изборна длъжност, което значеше, че животът му е обект на критични погледи от страна на обществото. Нещо, което се съмняваше да е зачитал.

Не, просто не се връзваше. Съзираше хиляди причини да бъде привлечена от него, но нито една, с която да обясни интереса му към нея.

Освен може би желанието на промени...

Каси обмисли това с цялата дистанцираност, която успя да постигне. Промяна? Нещо напълно различно от обичайното и следователно — интересно? Жена, която е сметнала стените му за облекчение, когато сигурно са представлявали проблем за останалите му връзки? Предполагаше, че е възможно, но ако привличането му произтичаше от нещо толкова незначително, определено трябваше да решат да почакаат, докато заплахата над града отмине.

Би могъл да отгатне, че междувременно няма да избяга с някого друг.

Каси седеше до прозореца на кухнята с кафето и се взираше в красивата спокойна гледка, съвсем наясно, че чувството ѝ на очакване още веднъж бе помръкнало.

На Макс, който се галеше в нея, каза:

— Умея сама да развалям настроението си по-бързо от когото и да било.

Кучето тропна с опашка по пода и се взря настоятелно в нея.

— Просто ме съжалява — това е всичко. Или пък е от онези мъже, падащи си по слаби, безцветни жени, които припадат в краката им. Така се чувстват по-мъжествени... или нещо такова. Въпреки че не бих твърдяла, че се нуждае от това.

Макс изскимтя и Каси посегна да го почеше между ушите.

— Редно е да престана да припадам в негово присъствие. Това е вторият път, когато ме е носил, а аз пак го пропуснах. Една жена цял живот мечтае да бъде понесена на ръце от някой мъж, а когато се случи — и то два пъти, — тя е в безсъзнание!

Макс близна ръката ѝ.

— Благодаря ти — каза сухо. — Оценявам съчувствието ти. Но истината е... нямам си понятие каква е истината. Зная само, че съм на косяк да се посрамя пред него. И това ме плаши до смърт.

Макс се сви до нея, явно просещ си още от приятното чесане между ушите. Каси се отзова.

— Но знаеш ли кое е истински тъжното? Че не предполагам, че страхът ще ме спре. Не смятам, че каквото и да е може да ме възпре. Мисля, че ще се посрамя пред него.

Какъвто и да би бил отговорът на кучето, той бе осуетен от звъна на телефона, който стресна и двамата и прекъсна увереността ѝ. Вдигна телефона в кухнята, поздрави и безпроблемно разпозна пресипналия глас на адвокатата на леля си:

— Госпожице Нийл?

— Здравейте, господин Макданиел! Още документи за подписване ли има?

— Тъх... не, госпожице Нийл. Не, процедурата по освобождаването на имота приключи съвсем задоволително. — Господин Филип Макданиел прочисти гърлото си. — Ще ви бъде ли удобно да ви посетя следобед? Няма да отнеме много време и ако можете да ми отделите няколко минути, ще съм ви много задължен.

Каси се намръщи леко, въпреки че нямаше основание за това.

— Бих могла да дойда в града до офиса ви, ако е важно, за да не биете пътя дотук...

— Уверявам ви, госпожице Нийл, бих предпочел да дойда аз. Ако е удобно, разбира се.

— Естествено. Но за какво става дума?

Той издаде някакви неясни звуци, после отвърна:

— Просто малка подробност, която... ъъ... бих предпочел да обсъдим лично. Да се уговорим за два и половина?

— Добре, ще ви видя тогава.

Затвори телефона и погледна към животното:

— Е, какво мислиш?

Макс се приближи до нея и се притисна, просейки си още чесане.

* * *

Дийна Рамзи мразеше живота в малкия град. Мразеше и живота така близо до планините. Мразеше и живота в Юга. Всъщност до голяма степен мразеше собствения си живот. Особено сега, когато онзи маниак преследваше жени и плашеше всички дотолкова, че бяха развили параноя. Родителите ѝ не ѝ разрешаваха да излиза без придружител. Директорът не позволяваше момичетата да напускат територията на училището без придружител, полицаите бяха навсякъде из града и връхлитаха веднага щом някой се отклонеше на крачка встрани от ескорта...

— Мразя живота си! — обяви отвратено тя.

Най-добрата ѝ приятелка, Сю Адамс, се изкиска:

— Само защото полицаи Станфорд те смъмри и ти нареди да почакаш Лари в дрогерията?

Дийна въздъхна нетърпеливо:

— Не, не заради него. Той е кретен. Мразя живота си, защото е достоен за омраза. Виж, ако ще трябва да чакаме тук вътре да се върне брат ми, нека поне си пийнем по една кола.

Поръчаха си две коли от Майк и се оттеглиха с тях в сепарето в дъното, което им бе любимо.

— Не разбирам защо си толкова разстроена — подзе Сю. — Нали имаш брат, който да те води насам-натам — и го прави. А моите две сестри са още малки, ще получи книжката си след повече от година, пък мама изпада в истерия само при мисълта да изляза на среща.

— Мама — също. Направо сме като затворнички!

— Е — потвърди Сю, — та ние сме си затворнички. Малко или много. И двете нямаме шестнайсет, нямаме коли, нито работа или гаджета...

Дийна я изгледа сърдито и надуто отвърна:

— Говори за себе си.

— За кое? — попита другата.

— Няма значение. Да кажем просто, че ако ми беше наполовина толкова приятелка, колкото твърдиш, че си, би убедила брат ми да ни заведе в центъра, когато дойде, и после да го занимаваш, докато аз... свърша една малка работа.

— Но нали трябва да се върнем директно вкъщи?

— Значи обратно в затвора за целия уикенд, защото Лари трябва да работи, а знаеш, че никой друг няма да ни заведе някъде.

— Ами да, но...

— Ами да, но нищо. Писна ми от всичко! Това бе най-скучната седмица, която помня. Искам да правя нещо. Каква е ползата от един свободен от училище ден, ако се налага да седим вкъщи цял предобед и после да прекараме половината следобед в очакване на Лари в дрогерията?

Сю я зяпна:

— Какво си намислила, Дий?

Дийна поклати глава, но се усмихна надуто:

— Както вече чу, просто държа да поразтърча краката си из центъра. Но никога няма да ни заведе, ако го помоля аз, затова ти го направи.

Сю започна да се изнервя:

— Дий, наоколо броди сериен убиец. И никой не знае на кого ще посегне сега.

— О, за бога, Сю, няма да се скитам из тъмни улички, нито дори ще напускам центъра! Ще съм точно там, на практика пред очите ти, в

безопасност и заобиколена от други хора. Просто не желая по-големият ми брат да наднича над рамото ми — това е.

— С кого имаш среща? — настоя да узнае приятелката ѝ.

Дийна си придаде невинно изражение. Беше го упражнявала цял час пред огледалото тази сутрин, докато се гримираше.

— С никого.

— Е, извинявай, но не ти вярвам.

Виждайки, че може сериозно да обиди своята довереница, Дийна се отказа:

— Прекарай тази вечер с мен и ще ти кажа всичко, става ли? Само помоли Лари да ни заведе в центъра, преди да си идем у дома. Моля те!

— Защо не ми кажеш сега?

— Така. Хайде, Сю, дължиш ми услуга! Не ти ли написах домашната по история миналата седмица?

Сю имаше тревожното усещане, че двете услуги едва ли са равностойни, но както винаги, бе подвластна на увещанията на Дийна.

— И ще ми разкриеш истината довечера? Обещаваш ли?

— Кълна се.

След миг Сю се предаде:

— Добре. Само че зная, че ще съжалявам.

Приятелката ѝ се усмихна ослепително:

— Няма да съжаляваш.

* * *

— Съдия Райън?

Бен бе свикнал да го спират понякога на обществени места, но днес му бе отнело двойно повече от обичайното време само да отиде от мястото си на паркинга до съда.

Този път успя да измине три стъпки.

Съжалявайки, че не тръгна по задния път, той се извърна и видя още един местен гражданин да се приближава решително към него.

— Какво мога да сторя за вас, господин Кинг? — С Арон Кинг се познаваха от двайсет години, но Арон обичаше титлите и настояваше, че те демонстрират уважение. Би продължил да се нарича майор след

службата си в армията, ако не бе разбрал, че така просто буди насмешка у другите.

— Съдия, истина ли е онова, което чувам?

— Зависи какво чувате. — Тонът на Бен бе сардоничен.

Арон се намръщи:

— Чувам, че шериф Дънбар и вие сте позволили на някаква жена, твърдяща, че е гледачка, да ви съветва.

Бен бе принуден за четвърти път да изслуша поредните варианти на истината.

— И къде чухте това, господин Кинг?

— Поне трима души от вчера насам ми го казаха. Истина ли е, съдия?

— Не съвсем.

— Тогава каква точно е истината?

Бен направи пауза за момент, обмисляйки какви щети е в състояние да нанесе един ядосан и влиятелен гласоподавател, когато отново дойде време за избори. Предвиди риска и от най-дребните и маловажни подробности.

— Истината, господин Куин, е, че шериф Дънбар и аз разследваме три особено жестоки убийства. Използваме всички средства, с които разполагаме, за да събираме сведения, които могат да се окажат полезни в това разследване, както го изисква работата ни. Не се вираме в кристални топки, не гадаем с карти таро, нито пък разговаряме с хора, които го правят.

Арон не обърна внимание на опровержението:

— Чух, че била племенница на Александра Мелтън.

Бен усети студена тръпка. Ако този човек бе научил толкова конкретна клюка, то другите също я бяха чули. А това означаваше, че е само въпрос на време самоличността на Каси да стане всеобщо достояние в града.

— Истина ли е? — настоя мъжът.

Бен неслучайно бе политик:

— Дали е истина, че е гадателка? Разбира се, че не.

Арон се намръщи още повече.

— И не твърди, че може да предсказва бъдещето?

— Не.

— Но вие с шерифа сте разговаряли с нея за убийствата?

— Ако сме го направили, това е било част от текущото разследване и едва ли е обект на обществени дискусии, господин Кинг. Но вие, разбира се, сте наясно с това.

Арон също уважаваше, и то дори прекомерно според Бен, бюрокрацията и се оказа разпънат между необузданото си любопитство и съжалението, че не е част от официалните личности, въввлечени в разследването. Изправи се — беше цели десет сантиметра под ръста на Бен — и заяви самодоволно:

— Нямам никакво намерение да се бъркам в официалното разследване, съдия.

— Радвам се да го чуя.

Но човекът все още не бе свършил:

— Ако обаче стане ясно, че с шерифа сте се оставили да бъдете измамани от една шарлатанка и сте попаднали на погрешна следа, застрашавайки живота на други жени чрез забавяне действията по залавянето на убиеца, то тогава няма да се поколебая да присъединя гласа си към онези, които ще поискат оставките ви.

Бен не си и помисли да се засмее, макар че словото очевидно бе репетирано и бе изречено с ехидно задоволство. Арон Кинг беше надут празнодумец, но знаеше как да обединява хората около себе си и като се имаше предвид напрежението сред гражданите, беше много вероятно да събере доста народ и да постави изисквания, ако разследването не ускорише ход. Особено ако последваше ново убийство.

— И с право, господин Кинг — отвърна му спокойно. — Ако не си вършим работата, редно е да се оттеглим. Но ви уверявам, че изпълняваме задълженията си. Благодаря ви за мнението и за проявения интерес. Ще предам и двете на шериф Дънбар.

Изправен срещу любезността, Арон успя само да наведе глава, приемайки я с достойнство, обърна се с военна точност и се отдалечи с маршова стъпка. Все пак достолепното му оттегляне бе помрачено донякъде от факта, че се подхлъзна на заледената сенчеста част на тротоара и за малко не падна по задник.

На Бен все още не му бе до смях. Всъщност бе повече от сериозен, и то не от страх да не загуби работата си.

Каси прекалено се набиваше на очи и въпреки вихрещата се смесица от слухове и спекулации, отнасящи се до степента на

възможностите ѝ, поне един от гражданите нямаше да се нуждае от потвърждаването им, за да я посочи като опасна заплаха.

Тогава щеше да загуби нещо по-важно от работата си.

* * *

Аби вероятно нямаше да събере достатъчно смелост, за да излезе от къщи в петък следобед — не и след изненадващата и заплашителна поява на Гари предишната нощ, ако не беше Брайс. За нейно щастие кучето бе не само любвеобилно, но и добре обучено.

Освен това имаше късмет, че снегът бе затворил множество фирми, включително и финансовата служба, в която тя работеше. В противен случай рискуваше да ядоса шефа си, като заведе кучето със себе си.

— В понеделник няма да съм толкова напрегната — каза на животното същия следобед, докато излизаше на заден ход с колата си от алеята. — Ще си прекараме хубав, спокоен уикенд, а в това време охранителната фирма ще монтира новите лампи. Но точно сега се налага да идем до центъра и да си купим катинар. А също и малко играчки за дъвкане, за да оставиш пантофите ми на мира.

Ирландският сетер седна като човек на предната седалка до нея и увеси език в щастлива усмивка. Обичаше да се вози в колата.

Аби знаеше, че няма да му хареса много да я чака, затворен в нея, но в центъра не бе разрешено движението с животни. Щеше да го остави за кратко, само колкото да напазарува.

А и се смяташе, че центърът е безопасен.

* * *

Беше точно два и половина, когато Филип Макданиъл позвъни на вратата на Каси. Тъй като познаваше неговата коректност, тя отвори вратата, докато пръстът бе още на звънеца.

— Здравейте, господин Макданиъл! Влезте, моля.

— Благодаря. — Човекът пристъпи прага, изгледа едрото куче, ръмжащо до нея, и каза: — Можете да го пуснете, госпожице Нийл.

Кучетата никога не ме хапят. Нямам представа защо, но е факт. — Беше висок и прекалено слаб, вероятно около седемдесетгодишен, със снежнобяла козя брадичка и буйна бяла коса. Излъчваше елегантно достойнство.

Вероятно внимателното му отношение възпираше животните да го нападнат. Или пък просто имаше твърде малко месо по костите си.

Не желаейки да подлага на проверка която и да е от двете теории, Каси извърши обичайното запознанство, а Макс ги последва, доволен, в дневната.

— Нека взема палтото ви — каза тя на адвоката. Той беше от онези хора, които носеха тренчкот в студени дни. Днес бе прибавил шалче и ръкавици.

Но Макданиъл поклати глава и я изгледа със сериозните си очи:

— Ще остана съвсем малко, госпожице Нийл. А и честно казано, възможно е да ме помолите да си вървя, щом ви обясня задачата си.

— Мили боже! — възкликна меко тя. — Защо бих сторила подобно нещо?

— Защото съм виновен в ужасно подвеждане на доверието, да не говорим за дълга и отговорността.

Изрече го, сякаш наистина очакваше да бъде наруган или издърпан и наказан за престъплението. Но тъй като Каси го харесваше и не бе в състояние да си представи той умишлено да е навредил на някого, не се поколеба да отвърне:

— Сигурна съм, че каквото и да сте сторили, е било без да искате, господин Макданиъл.

— Това едва ли ме извинява.

— Е, защо не ми разкажете какво има и после да се опитаме да го загърбим.

Той извади запечатан плик от вътрешния джоб на палтото си и й го подаде.

— Беше ми дадено от леля ви няколко месеца преди смъртта ѝ.

Каси погледна името на леля си, написано на плика, и разпозна почерка ѝ, после отправи въпросителен поглед към адвоката:

— И някак си е останал забравен по време на легализирането на завещанието? Няма нищо, господин Макданиъл. Сигурна съм, че е просто едно лично писмо, което вероятно и бездруго нямаше да съм прочела до момента, така че няма вреда.

— Всъщност тя ме увери, че е лично послание за вас, но... — Мъжът поклати глава. — Боя се, че е нанесена вреда, въпреки че не зная... — Пое си въздух. — Леля ви ми даде плика с изрични указания и ѝ обещах, че ще се подчиня на тях.

— А те гласяха?

— Да ви го предам на дванайсети февруари тази година.

Каси премигна:

— Разбирам. Това трябваше да е... преди около две седмици.

— Което доказва и провинението ми. Госпожице Нийл, много съжалявам. Както ви е известно, леля ви бе сред последните ми клиенти и я приех по нейно настояване, въпреки че се готвех да се оттегля, когато дойде при мен и ме помоли да се заема със завещанието ѝ и с разпореждането на собствеността. През последната година постепенно затварях канторите си и се боя, че пликът на леля ви и инструкциите просто се бяха загубили в суматоката. — Въздъхна. — Паметта ми не е като едно време и се страхувам, че напълно бях забравил за него.

Каси знаеше, че е дълбоко разстроен от провала си и бързо отвърна:

— На всекиго може да се случи. Моля ви, не се тревожете. Сигурна съм, че леля ми не би била разстроена — това са само две седмици забавяне в края на краищата. Какво значение биха могли да имат?

— Страхувам се, че може и да имат значение, госпожице Нийл, въпреки че няма как, разбира се, да зная. Госпожица Мелтън ме увери, че пликът не съдържа правни документи — само лично послание до вас, но много настояваше да ви бъде доставено на дванайсети февруари. Нито преди това, нито след това. Датата, изглежда, бе от изключително значение за нея. А и за вас вероятно. Каси го гледаше замислено.

— Така ли ви каза? Че датата ще е важна за мен?

— Не съвсем. — Чувстваше се неудобно. — Но зная, е понякога тя познаваше разни неща. Настойчивостта ѝ ме убеди, че посланието ѝ трябва да е нещо като съвет или дори някакъв вид предупреждение.

— Не предполагам, че вярвате в подобни неща — отвърна Каси.

— Обикновено — не. Но тя... тя наистина изглеждаше съвсем отчаяна. Боя се, че писмото е било много важно за нея.

— Е, защо да не... — Докато Каси отиваше да отвори плика, адвокатът протегна ръка и я възпря.

— Леля ви желаше да го прочетете насаме. Съвсем ясно подчерта това указание.

Каси не знаеше дали да се забавлява, или да се тревожи, но сякаш второто усещане започна да надделява.

— Разбирам. Е, тогава така и ще направя. Оставила ли е допълнителни указания?

— Не и на мен — отговори Макданиъл. — Много съжалявам, госпожице Нийл. — Започна да отстъпва назад. — Ще тръгвам.

Той просто изчезна от погледа ѝ и Каси учудено премигна, когато затварянето на входната врата бе мигновено последвано от звука на запален двигател. Оказваше се, че възрастният господин може да прояви изненадваща пъргавост, когато пожелае.

Седна на дивана и се вгледа в плика.

— Какво мислиш, Макс? Дали е по-добре късно, отколкото никога? Или да го изхвърля в огъня?

Кучето джафна тихо и тупна с опашка по пода.

— Дванайсети февруари. Преди две седмици. Какво правих преди около две седмици...

Беше се сблъскала с внезапното съзнание, че един убиец дебне първата си жертва в това затънтено малко градче.

С вдървени пръсти скъса плика и разгъна единствения лист хартия. Посланието върху него бе кратко и целенасочено:

Каси,

Каквото и да се случи, стой настрана от Бен Райън.
Той ще те унищожи.

Алекс

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Би следвало да е просто. Каси не бе виждала леля си, нито бе разговаряла с нея повече от двайсет и пет, години. Всъщност едва я помнеше. Нямаше картички за рождени дни или за Коледа, дори уведомлението за насилствената смърт на сестра ѝ не бе накарало Алекс Мелтън да се свърже с племенницата си.

Едва след смъртта ѝ — под формата на завещание, а сега и на това послание — Каси бе получила вест от леля си.

Би следвало да е лесно да реши да не обръща внимание на това *предупреждение*.

Но не беше.

Що се отнасяше до гласовете от отвъдното, този на Алекс Мелтън бе възможно най-призрачен и ужасяващ, и колкото и да искаше, Каси нямаше шанс да го пренебрегне.

Той ще те унищожи.

Алекс Мелтън отчаяно бе желала племенницата ѝ да получи навреме предупреждението, както бе казал адвокатът ѝ — а той не бе човек на кухите фрази. Доста отчаяна е била, за да остави посланието с изричните указания да бъде предадено на уречения ден. Същият, в който името на Бен Райън бе хрумнало на Каси като възможен съюзник в опита ѝ да убеди шериф Дънбар, че един убиец се готви да нанесе удар.

Ако бе получила предупреждението тогава... какво? Помисли си, че категорично би преценила идеята да го посети. Толкова много внимаваше да не се забърка отново в разследване на убийство, нямаше никакво желание да се подлага за пореден път на всичко това. Посланието на леля ѝ би я накарало да се оттегли в тихата си, спокойна самота. Чувството за вина нямаше да я гложди, тъй като се бе опитала да предупреди шерифа.

Но сега?

Толкова много неща се бяха променили през двете седмици. Убиецът бе нанесъл три удара и Каси знаеше, че се готви да действа

отново. Шерифът вече бе готов да я слуша, вероятно дори да повярва на думите ѝ, а това можеше да има значение. Беше се ангажирала да направи всичко по силите си за залавянето на убиеца. А съществуваше и Бен.

Бен, който я желаше. Бен, който ѝ бе разкрил непознати дотогава чувства, каквито така силно желаше да изпита отново. Бен, който можеше да я докосва, без да застрашава стените ѝ.

Той ще те унищожи.

Бен да я унищожи? Как?

Някой, незапознат с ясновидците и способностите им, би си помислил веднага за убиеца, всяващ ужас в града, и би предположил, че или Бен е убиецът, или връзката с него по някакъв начин ще я запрати в ръцете му.

Но Каси знаеше, че той не е убиец. Нещо повече — знаеше, че е важно какви думи е подбрала леля ѝ. Ако бе видяла смъртта ѝ, щеше да използва тази дума. Но не го бе сторила.

Той ще те унищожи.

Няма да я убие или да стане причина да я убият. Ще я унищожи. А тази дума крие множество плашещи възможности. Защото съществува и участ, по-лоша от смъртта. Много по-лоша.

— Не го видях — прошепна тя на Макс. — Когато видях съдбата си, не съзрях Бен. Няма да е част от нея, няма да я предизвика, сигурна съм.

Беше видяла объркани картини и емоции, вдъхнали ѝ сигурност, че способностите, с които живееше от детството си, ще я доведат го гибел, че при открадването на сенките от още един опасен и луд ум ще се загуби в ужасната, жадна празнота на смахнатото му съзнание. Ще се загуби завинаги.

Смъртта би била проста и за предпочитане в сравнение с това.

Той ще те унищожи.

... ще те унищожи.

... унищожи...

Дълго време се визира в бележката, а очите ѝ се плъзгаха по редовете отново и отново, мозъкът ѝ се опитваше да възприеме скрития смисъл. Беше ѝ по-студено, отколкото сутринта. Чувстваше се по-самотна, отколкото в дните, откакто бе избягала на това място в търсене на покой.

Леля ѝ сигурно не се е бояла, че ще разбие сърцето ѝ. Отхвърлянето от любим, колкото и да бе разтърсващо, рядко водеше до унищожение. И все пак по някакъв начин Алекс е била убедена, че ако не стои настрана от него, Бен ще я унищожи.

— По дяволите, Алекс, защо не ми обясни? — прошепна момичето. Но още преди да го изрече, Каси знаеше отговора. Предсказването на бъдещето беше сложна работа и често най-лошото, което една ясновидка би си позволила да направи, бе да изложи ясно подробностите, дори и да е сигурна в тях.

Пророческите видения биваха забулени в символи, интерпретацията им бе несигурна, а заключенията — рисковани. Алекс може и да е знаела с абсолютна сигурност, че Бен Райън има способността и възможността да я унищожи, без да е изобщо наясно за начина или пътя към това.

Така че най-простото и най-директно предупреждение бе най-безопасно. *Стои настрана от него. Той ще те унищожи.*

— Твърде късно е — каза Каси на леля си и на себе си. — Каквото е писано да се случи... ще се случи.

Бягството ѝ на три хиляди мили не го бе променило. И това предупреждение също нямаше да успее.

Извърна глава и се вгледа в кашона, пълен с документи, който все още чакаше нейното внимание. Беше избягвала задачата, също както бе избягвала да чете дневниците на леля си. Не се приближаваше до личността ѝ, когато това бе възможно. Предпочиташе да не знае много за жената, която се бе скарала така горчиво със сестра си, че никога повече не ѝ бе проговорила.

Мълчанието на леля ѝ, когато я бяха уведомили за убийството на сестра ѝ, бе наранило дълбоко Каси.

И все пак, въпреки собственото ѝ желание да остане невежа по отношение на Александра Мелтън, личността ѝ отказваше да си остане загадка, защото бе оставила след себе си следи и защото други хора я бяха споменавали. Свидетелства от рода на всичките неотворени комплекти за бродерия, които бе купувала от Джил — очевидно като претекст за посещенията си, сочеха изненадваща стеснителност. Предупреждението ѝ към Аби — плахо и притеснено — бе доказателство за Каси както за чувството за отговорност на леля ѝ, така и за нежеланието ѝ да се бърка в живота на хората.

Имаше и други следи от личността ѝ, които бе забелязала през месеците, прекарани в къщата ѝ. От подредбата и книгите, които бе чела, до богатата колекция видеокасети с филми — страст, която Каси също споделяше, — вкусът на Алекс Мелтън и предпочитанията ѝ постепенно изграждаха образа ѝ.

И все пак още нямаше идея защо леля ѝ и майка ѝ се бяха скарали. Нямаше представа дали Алекс ѝ е оставила къщата и имота само защото е единственият жив член на фамилията, или завещанието е направено по някаква друга причина.

Не бе наясно и как да тълкува точното и въпреки това загадъчно предупреждение, дошло вече от гроба.

Взирайки се в кашона с документи, който можеше да съдържа някаква жизненоважна нишка, водеща към смисъла на предупреждението, Каси се запита дали собственото ѝ нежелание да опознае Алекс Мелтън може да ѝ струва скъпо.

Стана от дивана, отиде до камината и погледна бележката и плика в ръката си. Колебанието ѝ бе кратко. Хвърли ги в огъня и се загледа в пламъците.

После взе кашона с книгата на леля си и реши да се опита да вникне в един човешки живот.

* * *

— Добре — каза Лари Рамзи, докато ескортиреше двете момичета в центъра. — Тук сме. — Имаше многострадалния вид на натоварените с неприятно задължение мъже, които биха предпочели да се занимават с някакъв двигател.

— Наистина го оценявам, Лари — отвърна Сю с недотам мили очи.

— Няма проблем — отговори любезно той.

— Действително се налага да проверя тази компютърна програма днес, за да разполагам с време да поработя над проекта през уикенда. Затова искрено ти благодаря.

Дийна потисна смеха си. Въпреки че Лари изглеждаше в неведение — може би обяснимо, след като бе с десет години по-голям, — за Дийна не беше тайна, че приятелката ѝ си пада по него.

Проявяваше жив интерес, но днес умът ѝ бе зает най-вече със собствените ѝ проблеми.

— Няма нищо — повтори Лари, като само сестра му долови нотката на нетърпение в гласа му. — „Рейдио Шак“ е...

— Сю, не каза ли, че си видяла програмата в онзи компютърен магазин в другия край на търговската улица? — попита бързо Дийна.

— О, да — наистина я видях там — съгласи се покорно тя.

— Тогава да тръгваме. — Лари направи жест на момичетата да вървят пред него, но остана наблизко, когато се присъединиха към останалите смелчаци, дошли и центъра.

Дийна погледна крадешком часовника си. Три и половина. Имаше още няколко минути. Надяваше се компютърният магазин да е претъпкан, както обикновено. Ако е така, щеше да е много по-лесно да се изплъзне за няколко минути. Въпреки че Лари обикновено биваше погълнат от компютрите и макар че Сю бе обещала да поиска съвета му за програмата, която имаше предвид, Дийна знаеше, че е много по-малко вероятно отсъствието ѝ да бъде забелязано, ако магазинът е пълен.

А и онази ниша между магазина и един от изходите бе идеална. Направо идеална.

* * *

Хана Пейн знаеше, че навярно не е много разумно да ходи сама в центъра, след като бе обещала на Джо да не мърда от къщи, и ѝ бе нужно известно време да се убеди да го стори. Но накрая скуката и нуждата надвиха предпазливостта ѝ. Тъй като си бе легнал едва след сутрешната им разходка до магазина за хранителни стоки, Джо щеше да спи почти до вечерята. Хана предвиждаше дълъг и отегчителен следобед.

Освен това тревогите и напрежението, които будеха страх в малките часове на нощта, когато човек е сам вкъщи и подскача при вида на сенки, изглеждаха абсурдни в ярката светлина на деня, когато светът е буден и се занимава с делата си, както обикновено.

А и по-рано през деня бе пропуснала да купи един плат, поръчан в текстилния магазин в центъра.

Хана беше шивачка, достатъчно талантлива, за да си изкарва прилично прехраната, и напоследък се бе пробвала в дизайна на някои облекла за един от магазините в града. Интересът към работата ѝ бе обещаващ и тя държеше да ушие още няколко неща колкото може по-бързо. Затова ѝ бе нужен платът.

Вероятно би било добре да вземе Бесон със себе си, но кучето пътуваше неспокойно и лаеше непрекъснато, щом го оставеше в колата, затова тръгна сама. Написа бележка на Джо и обясни къде отива — в случай че се събуди, докато я няма. Заклучи вратите на колата, като се озърташе внимателно за непознати.

Но не срещна непознати или нещо подозрително и пристигна благополучно в центъра.

Тъкмо минаваше три и половина, когато паркира съвсем близо до главния вход и влезе.

* * *

Музиката гърмеше от високоговорителите, привидно по-силно от обичайното, защото тълпата бе по-разредена и по-тиха от обикновено. А и всички бяха явно напрегнати.

Гледката го забавляваше. Купувачите си говореха внимателно, ако изобщо си продумваха, а погледите им бяха изпълнени с подозрение. Децата се държаха близо до майките си и ясно си личеше, че в центъра присъстват повече съпрузи и по-малко тийнейджъри от привичното за петък следобед. Но тя бе тук.

И само това имаше истинско значение.

* * *

Бен отиде с джипа си до дома на Каси, а Мат пристигна отделно с патрулката си. Шерифът не мигна, когато приятелят му предложи това, и не протестира. Бен имаше тревожното усещане, че собственият му глас бе прекалено упорит, може би дори предизвикателен, и че Мат разбира съвсем добре какви са мотивите му.

Беше страшно, когато мъж със съзнание, недостъпно за уменията на една ясновидка, не може да скрие надеждите си. Те сякаш оставаха изписани на челото му.

Надежди, за които не искаше да мисли толкова. Започваше да му се струва, че е обсебен от Каси, а това го тревожеше силно. Винаги бе приемал връзките си леко, бе се държал нормално спрямо физическата нужда, която досега не бе засягала чувствата му, но с тази жена бе различно. Физическата нужда присъстваше, разбира се, но бе съпътствана от бурни емоции, с които не знаеше как да се справи.

Беше по-лесно просто да ги пренебрегне — поне за момента.

Каси ги поздрави на входната врата, а кучето бе с нея, както винаги. Усмиваше се леко и гласът ѝ бе спокоен, но Бен разбра веднага, че се е отдалечила от него още повече в сравнение със сутринта. Беше се затворила в себе си, далечна, а когато погледът ѝ за миг се спря върху него, той не почувства топлата ръка, нито дори студената.

Размислила ли беше? Или пък съществуваше нещо друго?

Мат го следваше, докато влизаха в дневната, и Бен така и не успя да попита. Вместо това, гледайки подредените купчини книжа на масичката за кафе и спомняйки си какво бе казала за плановете си относно документите на леля си, той каза:

— Била си заета.

Каси нареди меко на кучето да легне и то се изпъна на килимчето до камината, което явно бе негово. Дори и да бе усетила напрежение в гласа на Бен, то не пролича в собствения ѝ ведър отговор:

— Реших, че е време да се заема с това. Дори започнах да чета дневниците на леля Алекс.

— Споменава ли защо е изкарала ума на Аби? — попита Мат.

Каси го погледна:

— Значи ви е казала?

— Да, каза ми.

— И?

— И какво? Дали вярвам, че леля ви е видяла бъдещето? Не, не вярвам. Дали вярвам, че Аби може да е в опасност? Да, вярвам. Като изключим маниака, който обикаля наоколо, Гари Монтгомъри е садистично копеле, което е убедено, че Аби му принадлежи, и е

напълно вероятно да извърши акт на насилие срещу нея, ако му се удаде случай.

Бен го изгледа, но замълча.

Каси се обади:

— Радвам се, че е споделила с вас. Що се отнася до леля Алекс — до момента още не съм стигнала до преместването ѝ тук. Първият дневник започва преди повече от трийсет години.

— Прескочете напред — посъветва я той.

— Съжалявам, аз съм от хората, за които е физически невъзможно да прескачат напред, докато четат някаква история. А тази си я бива. — Поклати глава. — Във всеки случай съмнявам се, че ще е обяснила в дневника си защо е казала онова на Аби. Просто е искала да я предупреди, Мат — това е всичко. Защото е сметнала, че Аби е в състояние да направи нещо и да промени собственото си бъдеще, ако знае какво да очаква.

Мат имаше мрачен вид.

— Може би.

Каси го стрелна с поглед.

— Кафето е горещо, ако някой от вас...

Шерифът поклати глава, а Бен отвърна: „Не, благодаря.“

— Добре. Тогава защо да не опитам отново да се свържа с убиеца?

Това бе въпрос, но Бен почувства силен порив да се възпротиви. Не му харесваше отдалечеността на Каси, не му допаднаше и фактът, че твърде много хора в града подозираха, че племенницата на Александра Мелтън е забъркана в разследването.

— Не съм убеден, че идеята е добра — отвърна той.

Каси му посочи с жест да седне, а тя се настани в стола встрани от дивана.

— Защо не? — попита меко.

Бен хвърли поглед към Мат, после седна в онзи край на дивана, който бе по-близо до Каси, докато шерифът се настани на другия стол.

— Защото хората започват да говорят, Каси. И знаят името ти.

Изражението ѝ не се промени:

— Е, нали го очаквахме. Още една причини да опитам. Ако убиецът не ме познава, скоро ще ме знае.

Намеси се Мат:

— А когато научи? Ще може ли да... да ви блокира, когато се опитвате да се свържете с него?

Каси сви рамене:

— Не зная. В миналото имаше няколко души, които успяваха да усетят кога се опитвам да се докосна до умовете им и един-двама можеха да ме блокират, поне частично. Ако разбере за мен, съществува шанс да се опита да стори същото, въпреки че поддържането на постоянна блокада ще бъде почти невъзможно. Рано или късно ще успея да се вмъкна.

— И тогава? — Бен я гледаше настойчиво. — Би могъл да те проследи и обратно, нали? Би могъл да стигне до твоя ум.

— Вероятно. Но дори и да успее, не е в състояние да ме убие мислено.

— Сигурна ли си? — поиска да се увери Бен.

Каси отвърна за момент на погледа му, после отмести очи към Мат:

— Поправете ме, ако греша, но досега нямате никакви улики, водещи към самоличността на убиеца.

— Грешите — отвърна Мат.

— И предполагам, че не желаете да заложите живота на съгражданите си с надеждата, че убиецът е решил да се раздели с гадния си навик?

— Може да съм инат, но не и глупак.

Каси... — Бен поне и да протестира.

— Тогава бих казала, че рискът е приемлив.

— И си е мой. — Гледаше го съсредоточено. — За десет години работа с полицията единственият убиец, който ме проследи и ме идентифицира телепатично, беше мъжът, убил майка ми. Мъртъв е.

— Но те е преследвал.

— Физически. Също както този може и никога да не научи коя съм. Тази заплаха съществува, независимо какво правя, особено ако хората в града започнат да говорят за мен. Затова се налага час по-скоро да разбере кой е той, преди да има време да ме потърси.

На обяснение, поднесено по този начин, Бен едва ли можеше да възрази. Но с всяка изминала минута ставаше все по-неспокоен.

Приемайки мълчанието му за съгласие, Каси седна на стола си и се разположи удобно. Затвори очи.

— Не би трябвало да отнеме много време, за да се свържа с него. Вече зная пътя... — При последните думи гласът ѝ заглъхна.

Бен остави да изминат няколко секунди в тишина, наблюдавайки неподвижното ѝ, бледо лице. Но само едно потрепване под клепачите ѝ бе достатъчно, за да се разтревожи.

— Каси? Каж ми какво виждаш?

Веждите ѝ леко се смръщиха, а устните ѝ се отвориха при поемането на въздух:

— Той... върви. Около него има хора.

— Къде е той, Каси?

— Магазини. Фонтан.

— Господи! — възкликна Мат. — Търговската улица.

— Каси? Какво прави той? Просто пазарува, затова ли е отишъл?

Или...

— Държи ръката си в джоба. Играе си... с примката. Търси нея.

Мат се готвеше да посегне към радиостанцията си, но внезапно замръзна, обърнал поглед към лицето ѝ.

— Господи! — повтори, този път меко. Очите ѝ бяха отворени. Гледаше втренчено напред, без да мига, сляпа за всичко — освен за телепатичната гледка от очите на убиеца. Зениците и бяха разширени, така огромни, че около тях оставаше само тънък пръстен от светлосиво — подобен на лед, обрамчващ две дупки към нищото.

Бен изпита пристъп на истински страх. В този момент вярваше, както никога преди, че тя вече не е в стаята. Беше някъде другаде, а там бе тъмно, студено и налудничаво.

Само една тънка и крехка нишка я свързваше с тялото, очакващо завръщането ѝ.

* * *

Аби отново погледна часовника си и виждайки, че е почти четири, ускори крачка. Пазаруването ѝ отнемаше повече време от предвиденото. Горкият Брайс я чакаше в колата — без съмнение с нетърпение, въпреки че гумените играчки за дъвчене, които му бе купила, щяха да компенсират липсата на компания. Но тя нямаше намерение да се бави повече. А и скоро щеше да се стъмни и въпреки

силните светлини на паркинга, не искаше да се разхожда след смрачаване.

Само още един магазин набързо, после можеше да си върви...

* * *

Макс стана от килимчето си до огъня, където бе лежал тихичко през цялото време, и отиде да седне близо до стола на Каси. Очите му бяха приковани в нея, той изскимтя тихо. Всеки сантиметър от тялото му излъчваше напрежение и тревога.

— Каси? — Гласът на Бен бе дрезгав и той прочисти гърлото си. — Каси? Говори ми. Къде си?

Главата ѝ помръдна много леко, сякаш в отговор на гласа му, но не мигна и не показа никакво изражение. Гласът ѝ остана равен и напълно лишен от чувства:

— В него. Той е... възбуден. Сърцето му бие силно. Толкова е опасно да я отвлече отгук. Но желае да е така. Харесва му предизвикателството. Очакването.

Мат се поколеба, поставил ръка на радиостанцията.

— Бен, нужно ми е описание — намеси се меко. — Ако изпратя хората си там със сила, ще причиним паника. А престъпникът ще се изпари в суматохата.

Приятелят му кимна.

— Каси? Той гледа ли към някой от магазините? Има ли някакво отражение?

Веждите ѝ отново се сближиха, но тези големи празни очи си останаха същите.

— Само... мимолетни, и то изкривени. Мисля, че е облечен със... синьо яке. Нещо като... униформа на отбор. Има бяла буква, струва ми се, може би Р.

Бен хвърли поглед към Мат, прочитайки смущението на шерифа в момента, в който усети и своето. Най-голямата и най-старата от трите местни гимназии се хвалеше със сините си униформени якета с бели букви — бяха толкова често срещани в областта, че не можеха да бъдат отличителен знак. Стотици момчета — бивши и настоящи ученици — носеха проклетите якета.

И Бен притежаваше такава, прибрано в един сандък в старата къща.

— Каси, можеш ли да видиш нещо друго? Какъв цвят е косата му?

— Носи шапка. Мисля, че е бейзболна.

Още една често срещана гледка в района. Идваше му да изругае на всеослушание, но си наложи да стои спокойно. Не му се нравеше увеличаващата се бледност на лицето ѝ и пълната ѝ неподвижност. По-скоро усещаше, отколкото виждаше, че с всяка изминала минута тя губи сили.

— Трябва да разберем как изглежда, Каси. Можеш ли да ни помогнеш за това?

Умълча се.

— Не мисля... Не гледа вече към магазините. Само право напред, защото... О! Става още по-възбуден. Това изпълва съзнанието му, всичките му планове към нея. Той... има безопасно място, където може да я вземе, за да не... чуе някой... и е напълно готово за тях. Исква да я накара първо да се съблече пред него, за да я погледа. И после...

— Каси, за кого си мисли той? Коя е тя?

— Кучката.

— Как е името ѝ?

— Кучките нямат имена. — Твърдението бе особено смразяващо, изречено от нейния мек, лишен от специфичен тон глас. Но не толкова смразяващо, колкото следващите ѝ думи: — Кучките са само за чукане. И за убиване.

— Каси...

— Особено за убиване. Обичам да ги гледам как кървят.

* * *

— Почти четири е — припряно изрече Сю на най-добрата си приятелка. — Ако ще правиш нещо, действай сега!

— Само задръж вниманието на Лари за момент... — прошепна Дийна в отговор и тръгна по една от редиците да разгледа изложените модеми.

Сю послушно понесе пакета с компютърната програма, чиято покупка обмисляше, към Лари, който стоеше близо до вратата. След пет минути той вече се връщаше при изложения софтуер заедно с нея, клатейки недоволно глава заради невежеството ѝ.

Дийна се измъкна от магазина, кикотейки се.

* * *

— Каси, чуй ме. Чуваш ли ме? Отдръпни се! Отдръпни се, Каси!
— Не беше го предупредила за това, но Бен разбра инстинктивно, че ако гласът ѝ се е слял с този на убиеца и говорят като един, значи определено е навлязла твърде дълбоко.

Никога не би могла да се превърнеш в чудовище.

Но мога да се загубя в някое чудовище. Каква би била разликата?

Мили боже!

— Обичам да ги виждам...

— Каси! Отдръпни се! *Направи го веднага!*

След миг тишина се чу:

— Добре. Той... все още върви. Но вече по-бързо. Мисля... че знае къде е тя.

Бен смътно съзнаваше, че Мат говори по радиостанцията и изпраща подчинените си към всеки изход на търговския център. Но бе съсредоточен изцяло върху Каси. Имаше ужасяващото чувство, че ако само отмести поглед от нея, ще я загуби завинаги.

— Каси? Къде е той сега? Можеш ли да ни кажеш?

— Току-що подмина хранителния магазин.

— В коя посока върви?

— Не зная.

— Каси?

— Не зная. Никога не съм ходила там. — Изтощението ѝ проличаваше във всяка дума. — Има... някакъв магазин за обувки до... музикалния. А отсреща е... книжарницата.

— Мат, насочва се към северния край — предаде Бен на шерифа, без да откъсва очи от нея. — Каси?

— Още съм тук — отвърна му далечно. — Краката го болят. Ботушите му са твърде тесни. Не е ли странно?

— Каси, следи ли някого?

— Не. Тя е... той знае къде ще е.

— Мисли ли си за това? Къде ще е?

— Не, само... — Гласът ѝ внезапно пресекна. Изглеждаше сякаш дори не диша. После очите ѝ се затвориха, главата ѝ се отметна — все едно я бяха зашлевили — и от устните ѝ се откъсна болезнен вик.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хана Пейн хвърли поглед на часовника си и измърмори проклетие, когато зърна, че е почти четири. Беше опитала да побърза, но Кони *настояваше* да разговаря с нея подробно за всеки плат, докато го режеше.

А кое време бе станало вече! Ако не побързаше, нямаше да успее да приготви вечерята на Джо и да я сервира, преди да се е събудил.

Натоварена с платове и обмисляйки най-различни оправдания, Хана пое по обичайния си кратък път покрай няколко затворени магазина, които понастоящем префасонираха, и се отправи към един от по-рядко използваните изходи, познат само на някой бивш търговски работник.

През лятото работеше в хранителния магазин.

Притеснена от летящото време, Хана зави припряно покрай един ъгъл и затова не го видя, докато буквално не налетя върху му.

— Здравей — поздрави я провлачено той.

* * *

— Каси? Каси!

Бен тъкмо щеше да я сграбчи и да я разтърси, когато тя най-сетне вдигна глава и отвори очи. Зениците ѝ отново бяха нормални, но той си даде сметка, че никога не е виждал такава умора.

— Какво стана? — попита я, вече по-тихо, почти без да съзнава, че е коленичил до стола ѝ.

— Изтласка ме — прошепна.

— Какво?

— Знае коя съм.

Бен посегна към ръката ѝ и усети, че е ледена. Разтри я внимателно.

— Сигурна ли си?

Облегна глава назад в стола, взирайки се безизразно в него:

— Не зная как, но... усети, че съм в него. Беше толкова бърз, че аз... не успях да се скрия. Чух го... изрече мислено името ми, точно когато ме изтласкваше от съзнанието си.

— Господи! — промърмори Бен.

Мат беше на крака.

— Каси, можеш ли да ми кажеш още нещо за него? Хората ми ще покроят всички изходи до десет минути, но да им наредя да спират всички мъже, носещи униформени якета на гимназия „Сентръл“, е твърде неясно, дори и да го сведем до мъже, придружавани от жена. Можеш ли да ми кажеш още нещо? Каквото и да е?

Каси го погледна с уморени очи и отвърна:

— Мисля, че вече е късно.

* * *

Дийна Рамзи се обърна с приветлива усмивка, която бързо угасна:

— О, ти ли си? Желаяш ли нещо?

— Странно, че питаш — отвърна той.

* * *

— Не беше нужно да оставаш — каза Каси. Отпи от горещото кафе, което Бен й бе дал, и го погледна над ръба на чашата. — Ще се оправя.

— Няма нищо — отвърна той.

Тя не се усмихна. Завита с шал и вътрешно сгрята от кафето, чувстваше се по-добре от преди, но бе твърде уморена и обзета от желание само да се свие и да заспи.

„И да не сънувам! Моля те, Господи!“

— Мат може би ще се нуждае от помощта ти — подхвърли на Бен.

— Има си две дузини полицаи и цялата охрана на търговската улица, които да му помагат. Аз само му се пречкам. — Направи пауза.

— Никъде няма да отида, Каси.

Тя си пое въздух и се помъчи да изрече думите:

— Нужни са ми около дванайсет часа сън.

— Добре. — Остави чашата си, посегна към нейната и я сложи също на масичката за кафе, после отиде до нея и я вдигна от стола, както бе завита с шала.

— Какво...

— Не си в състояние да изкачиш стълбите — обясни ѝ, изкачвайки ги лесно дори и с тежестта в ръцете си.

Мислите ѝ бяха замъглени, но реши, че не ѝ харесва да я носи мъж, когато е прекалено уморена, за да се наслаждава на усещането. Но изрече само:

— Защо не можеш просто да ме оставиш на мира?

— В коя спалня? — попита, явно без да се трогне от колебливия ѝ въпрос.

Каси въздъхна и отпусна глава на рамото му:

— Голямата, предната. Трябва да изведе Макс.

— Аз ще го сторя. Не се тревожи.

— Трябва и да го нахраня.

— Казах да не се притесняваш за нищо, Каси. Просто спи.

Вече полузаспала, тя прошепна:

— Да, но не е редно да прекараш нощта тук. Какво ще кажат хората?

— Заспивай, любима.

Опита се да му обясни, че не бива да я нарича *любима* и определено не бива да прекарва нощта в къщата ѝ, но единственото, което се получи, бе чувствено мъркане, което би я засрамило, ако бе в състояние да мисли за това. Но не можеше. Очите ѝ се бяха затворили и когато почувства мекотата на леглото под себе си, Каси просто въздъхна и се отпусна. Заспа, сякаш потъна в дълбок кладенец.

Бен свали обувките ѝ и я покри с шала като допълнително одеяло. Светна лампата на нощното ѝ шкафче, тъй като се здрачаваше. Вече спеше дълбоко, крехкото ѝ тяло бе напълно отпуснато. За момент той остана до нея и просто я гледаше.

Колко ли още такива ясновидски пътешествия би била в състояние да измине, преди да я унищожат? Не много. Бен знаеше, че

опитите изцеждат енергията ѝ, но до този ден не съзнаваше, че поглъщат и оскъдните ѝ жизнени сили.

Не знаеше и че вероятността да я загуби ще се вреже като нож в сърцето му.

Чу тих звук и извръщайки глава, видя Макс да стои на вратата, вирайки се в него с тревожни очи. Отправи последен поглед към Каси, отиде при кучето и го изтласка в коридора, за да притвори вратата.

— Хайде, момче! — обърна се към него. — Да слезем долу и да я оставим на спокойствие.

На спокойствието, което можеше да намери в съня.

* * *

— Имахте ли късмет? — попита Бен, когато повикаха Мат на телефона в патрулката му.

— Да, и то лош. Едно момиче липсва, Бен.

— Кое?

— Тийнейджърка на име Дийна Рамзи. Дошла в центъра с приятелка, придружавани от по-големия ѝ брат. Приятелката ѝ е изпаднала в истерия, но онова, което успяхме да измъкнем от нея, е, че, изглежда, Дийна я е убедила да разсейва брат ѝ, за да успее да се измъкне. Имала среща с някого, но момичето не знае с кого. Братът се къльне, че е отсъствала само пет минути, преди да дойдем. Претърсваме мястото и проверяваме всеки мъж в подходящата възрастова група — със или без яко на гимназия „Сентръл“. — Мат направи пауза, после добави безизразно: — Нищо.

Седнал на дивана на Каси с отпуснатата в скута му глава на кучето, Бен се вираше в играещите пламъци в камината и се опитваше да измисли нещо окуражаващо. Нищо не му хрумваше.

— Мамка му! — изрече накрая.

— И аз изпитвам същото. — Мат звучеше прекалено уморен, за да ругае. — Момчетата ми ще продължат да претърсват района, а вече разполагаме и с нарастваща група от доброволци, ако се наложи да преравяме околността. Обадох се на Джон Лоугън — и той идва с кучетата си. Момичето е оставило чифт ръкавици в колата на брат си,

така че ще имаме миризмата ѝ. Но се обзалагам, че копелето я е откарало в кола и следата ще свърши на метри от някой от изходите. — Пое си въздух. — Никой не е видял, нито чул нещо необичайно. След малко тръгвам към дома на семейство Рамзи с Лари, за да съобщя новината на родителите ѝ.

— Ако вече не са научили.

Мат изръмжа в съгласие.

— Как е Каси?

— Спи. Или по-точно — в несвяст е. Каза, че се нуждае от около дванайсет часа сън, но бих се изненадал, ако се събуди по-рано от утре на обед.

— Там ли ще останеш тази вечер?

— Да.

Мат не коментира, само изрече:

— Добре, ще ти се обадя, ако имам новини тази нощ или сутринта.

— Ако ти е нужна помощта ми...

— Не, имаме достатъчно хора за акцията. С нищо не си в състояние да помогнеш тук. — Добави мрачно: — До момента това копеле оставяше труповете на места, където успяхме да ги намерим бързо, но ако Каси е права за плановете му към тази жертва...

— Може доста да почакаме — довърши Бен.

— Да. А междувременно не ми харесва настроението на доброволците, Бен. Трябваше да обезоръжим повече от половината от тях. Ако се наложи да ги ползваме за претърсването и ако тялото на това момиче се открие, цяла тълпа ще ми се изсипе на главата.

— Зная.

— А сега Ерик заплашва да пусне специален брой на вестника утре и просто няма как да го убедя, че само ще раздуха огъня.

— Ще му се обадя.

— Да, добре. — Мат въздъхна уморено. — А аз ще ти звънна, ако научим нещо ново.

— Бъди внимателен, Мат.

— Ще внимавам. — Затвори телефона и се отдръпна да затвори вратата на патрулката, после погледна към Аби, която се бе облегла на задния капак на колата, а кучето седеше до нея. Тя заговори преди него:

— Трябва да си вървя. — Погледът ѝ обхождаше неспокойно трупачите се около паркинга хора, където светлините започваха да примигват с бързото спускане на мрака. Множество униформени полицаи отиваха и се връщаха от центъра и разпитваха хората на паркинга, но загрижените граждани, които стояха наоколо и попиваха всичко, бяха още повече. — Имаш си работа, а аз само ти се пречкам.

Мат се приближи, без да я докосва, въпреки че го желаше. Беше изтръпнал, когато я видя сред пазаруващите, и осъзна колко близо е била до побъркания убиец.

— Никога не можеш да ми се пречкаш. — Знаеше защо е притеснена, разбира се, и следващите ѝ думи го потвърдиха:

— Мат, ако някой ме види да се мотая около теб и започне да се пита...

— Не искам да те изпускам от погледа си! — отвърна ѝ грубо.

Напрегнатото ѝ изражение се смекчи:

— Нищо няма да ми се случи. Ще отведа Брайс вкъщи, ще се заключим и ще те чакаме.

Не му харесваше, но знаеше, че няма голям избор.

— Добре. — Не успя да се възпре с пръсти да докосне леко бузата ѝ за миг. — Но внимавай, за бога.

— Да, ти също внимавай.

Изпрати я с поглед до колата ѝ и едва след като тя мина покрай него и вдигна ръка за сбогом, Мат се обърна към подчинените си, изтласквайки я неохотно от мислите си.

Незабелязан и от двамата, Гари Монтгомъри седеше в колата си, стиснал волана с побелели кокалчета на пръстите, и наблюдаваше как жена му си тръгва. После обърна очи към шерифа, който бе зает с нарежданията към хората си.

— Кучи син! — промърмори той. — Кучи син!

* * *

— Радвам се, че те изплаших — заяви студено Джо Мууни, съпровождайки Хана до колата ѝ. — Господи, Хана, дори не гледаше къде вървиш!

— Бързах. — Беше съвсем наясно, че този път няма да успее да защити действията си. Онова бедно момиче бе грабнато от центъра посред бял ден, а чудовището, което я бе отвлякло, може да е минало покрай самата нея само минути преди това! Потръпна.

— Не зная какво да те правя — продължи.

Изведнъж ѝ се доплака:

— Можеш ли да си останеш у дома тази нощ, Джо? Моля те!

Сведе поглед към нея, когато стигнаха колата. Въпреки че си даваше сметка, че на третата смяна във фабриката ще ѝ липсват няколко работника тази нощ, тъй като не един от мъжете щеше да си остане у дома, той отвърна:

— Предстои ми гаден ден. Качвай се в колата, скъпа, и ще те следвам до вкъщи.

Хана обви ръце около врата му, разпилявайки платовете по тротоара.

* * *

Както бе предвидил Мат, кучетата на Джон Лоугън успяха да проследят миризмата само на няколко метра извън единия от изходите, където похитителят на Дийна Рамзи очевидно я бе принудил да се качи в чакащата кола. Сградите на центъра бяха щателно претърсени и тъй като следите на момичето се губеха, на шерифа не му оставаше нищо друго, освен да разпусне групата доброволци и да прати полицаите да патрулират из града с надеждата да забележат нещо подозрително — каквото и да е то.

Доброволците не желяеха да си тръгват, въпреки уверенията на Мат, че ще им се обади, ако решат да провеждат дирене на следващия ден. От групата се дочуваше ръмжене и сумтене, а шерифът внимаваше наистина да се разпръснат и да тръгнат по пътя си, преди той и повечето му подчинени да напуснат центъра.

Полицаите се разотидоха. Някои се върнаха в управлението, но повечето тръгнаха да патрулират. Краткото пътуване на Мат до дома на Рамзи бе разсеяло слабата му надежда момичето да се е прибрало благополучно вкъщи. Беше оставил двама от хората си да запишат

имената на приятелките ѝ от разстроените ѝ родители, за да бъде проследена всяка възможност.

Но не очакваше да има полза.

Дийна Рамзи бе отвлечена от чудовище, което бе достатъчно умно, за да не остави диря, така че следващото нещо, което щяха да научат за него, щеше да е, когато намерят тялото.

Изнасиленото ѝ и измъчвано тяло, ако Каси бе права.

Демонстрацията ѝ този ден определено го бе убедила. Дори и скептик би бил принуден да признае, че жената е попаднала в хватката на нещо необичайно, и се съмняваше, че някога ще забрави ужасяващата празнота, която съзря в невиждащите ѝ очи.

Чудеше се дали Бен има някаква представа в какво се забърква.

Участъкът бе твърде тих, тъй като мнозинството полицаи разпитваха приятелите на Дийна и търсеха някаква следа къде би могъл да я отведе похитителят ѝ. Мат бе благодарен на относителната тишина. Нужно му бе да помисли.

Влезе в кабинета си и затвори вратата. Обади се първо на Аби, за да се увери, че е пристигнала благополучно вкъщи и се е заключила вътре. Каза ѝ, че ако отиде до дома ѝ тази вечер, то ще е преди полунощ. Ако дотогава не успееше, значи нямаше изобщо да иде. Както винаги, тя прояви разбиране.

Прекара следващия час и половина на бюрото си, прехвърляйки всички бележки и доклади, засягащи трите убийства. Разглеждаше снимките, изучаваше монетите и ножовете, открити на местопрестъпленията, прочете всяка подробност от аутопсиите.

Когато приключи, не бе по-наясно кой е убил трите жени и е отвлякъл Дийна Рамзи.

Едно почукване на вратата прекъсна размислите му, за което бе благодарен. Когато вдигна поглед, видя една от подчинените си — Шарън Уоткинс — да го гледа въпросително.

— Какво има, Шарън? Някакви новини?

— Не за момичето на Рамзи, не — отговори тя.

— Боя се да попитам какво друго се е случило.

— Нищо, доколкото ми е известно. Чака ви посетител, шерифе. Няма уговорена среща, но смятам, че ще искате да го приемете.

— Няма шанс да е нещо хубаво — промърмори Мат.

— Не е. — Изражението ѝ му говореше, че се радва, че проблемът е негов, а не неин.

Отправи ѝ суха усмивка:

— Добре, покани го.

Разсеяно затвори папките на бюрото си и се изправи, докато Шарън въвеждаше посетителя в кабинета му. Не бе нужно да чуе как мъжът се представя или да види значката му, за да разбере кой е гостът.

— Шериф Дънбар? Казвам се Ноа Бишъп. Работа за ФБР.

Беше висок мъж, слаб, но с широки рамене и атлетична фигура, която говореше за значителна физическа сила. Имаше черна коса — с доста драматична прическа, пронизателни очи и поразително красиво лице, обезобразено от назъбен белег — от ъгълчето на лявото му око до края на устата.

Това лице не вдъхваше спокойствие.

— Агент Бишъп. — Мат посочи стол на новодошлия и отново седна на своя. — Какво мога да направя за ФБР?

— Спокойно, шерифе — усмихна се Бишъп. — Не съм дошъл да си пъхам носа във вашето разследване. — Гласът му бе хладен, но делови.

— Така ли?

— Така. Това си е вашата юрисдикция. ФБР би се радвало да предложи експертите си, особено ако наистина имате сериен убиец в областта, но от опит знаем, че в подобни ситуации е по-добра политиката на изчакване — докато не бъдем поканени.

— Радвам се да го чуя.

Не пролича дали лаконичността на Мат притесни агента.

— Значи се разбираме.

Мат наклони глава:

— Бихте ли ме осведомили как научихте за малкото ни разследване?

— От местния вестник.

— Който ви доставят във Вирджиния?

Бишъп отново се усмихна. Беше доста стресиращо.

— Имам достъп до някои компютърни база данни, включително една в този щат. Вашият местен вестник, като много други, архивира броевете си за проучване и за идните поколения. Щом веднъж е бил

употребен изразът *сериен убиец*, той се появи в моята система, когато провеждах рутинно търсене на сведения.

— Интернет! — възкликна Мат с иронично възхищение. — Просто прекрасно.

— Трудно се пазят тайни. — Без да изчака отговор на провокиращата си забележка, Бишъп продължи спокойно: — Както казах, шерифе, ФБР би било щастливо да ви предложи всякаква помощ или съвет, които бихте изискали. Но не съм дошъл основно заради вашето разследване, а по въпрос, свързан с него.

— И той е?

— Бих искал да поговорим за Касандра Нийл.

27 февруари 1999 г.

Каси се събуди с потискащото усещане, че е спала много-много дълго. Полежа известно време, без да размишлява конкретно за нищо, вирайки се сънено в тавана. Но после се натрапи гложещото подозрение, че е спала с дрехите, което накрая я принуди да седне и да отметне завивките.

Да, наистина бе спала с дрехите.

Защо би го сторила, за бога?

Часовникът на нощното й шкафче показваше, че минава девет сутринта. Беше сигурна, че е събота.

И някой пържеше бекон в кухнята й.

Удивлението надделя над безпокойството й. Нужни й бяха няколко минути размисъл, за да си спомни какво се бе случило предишния следобед. Тогава осъзна, че Бен наистина трябва да е прекарал нощта в дома й. След като я бе отнесъл до спалнята и я бе оставил там.

Отхвърли тази мисъл заедно със завивките, плъзна се от леглото и за миг застана на килима до него, оценявайки автоматично състоянието си. Мислите й все още бяха замъглени. Мускулите й, очевидно останали цяла нощ в една поза, се оплакваха при всяко движение, а къркорещият стомах й напомняше, че от последното й хранене е минало твърде много време. Иначе се чувстваше изненадващо добре.

Дълъг горещ душ се погрижи за схванатите мускули и проясни главата ѝ, после, докато се облече и тръгне надолу, главата ѝ се разведри и Каси се почувства готова да се сблъска с всичко. Дори и с прокурор, пържещ бекон в кухнята ѝ.

Вече бе сервираше масата за двама, а от портативното ѝ радио се носеха тихичко стари шлагери. Гледката бе ведра и приветлива.

— Добро утро — поздрави я той, когато тя влезе. — Кафето е горещо.

— Добро утро. — Отправи се да си налее, нуждаейки се отчаяно от кофеин и надявайки се това да не ѝ личи.

Макс, проснат в близост до задната врата с кокал — играчка между предните си лапи, тупна с опашка по пода за поздрав, но не престана да дъвче. Меденият месец определено е изтекъл, реши Каси.

— Надявам се, че нямаш нищо против, че се разпореждам като у дома си — каза небрежно Бен, без да я поглежда.

— Как бих могла да имам нещо против? — прошепна тя.

— Опасявах се, че може и да имаш. — Гласът му остана непринуден. — Вчера ми заяви да си вървя.

Смътно си го спомняше.

— Казах ти да ме оставиш на мира. И ти го направи.

Отправи ѝ поглед — колкото кратък, толкова и проникателен.

— Как се чувстваш?

— По-добре. Обикновено сънят помага. — Макар и невинаги шестнайсет часа. Отпивайки от кафето, Каси погледна към Бен. Забеляза и спокойствието му в кухнята, и факта, че се е преоблякъл след снощи. Къде бе спал?

— Обичаш ли палачинки? — попита той. — Кажи да.

— Да. — Тя отиде да вземе сироп и масло от хладилника, после наля портокалов сок на двамата, докато той довършваше готвенето.

Искаше да го попита за горкото момиче, което бе отвлечено вчера, но съзнанието ѝ се боеше. Не бе в състояние да направи нищо по въпроса, напомни си яростно. Не и за това момиче. Не и в момента.

Запази мълчание, докато Бен пренасяше храната на масата и по време на закуската. Тишината между тях се проточи през по-голямата част от храненето. Изглежда, това изобщо не го безпокоеше. Каси не бързаше да я наруши. Не се чувстваше неудобно с него, въпреки че

усещаше силно всяко негово движение. Просто не знаеше какво да му каже.

Бяха почти приключили, когато най-сетне заговори:

— Вкусно е. Благодаря.

— Специалист съм по закуските и пържолите. Иначе... — сви рамене, усмихнат.

Тя си помисли, че тази специализация вероятно се определя от желанието му, но не го изрече на глас. Вместо това поривисто попита:

— Онова момиче...

— Още не са я открили.

— Бих могла...

— Не! — възпротиви се Бен. — Не можеш.

— Добре съм.

— Може би. — Поклати глава, наблюдавайки я съсредоточено.

— А може би не. Спомняш ли си всичко, Каси?

— Горе-долу.

— Спомняш ли си, че говореше в първо лице, с думите на убиеца?

— Не. — Изтръпна.

— Така беше. Успях да те издърпам обратно, но... — Пое си въздух. — Сега разбирам какво имаше предвид, когато твърдеше, че ти е нужна спасителна връзка.

Каси не попита какво по-конкретно бе говорила. Вместо това поклати глава и прошепна:

— Всеки случай е донякъде различен, но... Не разбирам нищо в този. Почти от самото начало започнаха да се случват особени неща.

Той се поколеба:

— И нещо друго. Очите ти бяха отворени през по-голямата част от контакта. Това не е необичайно, нали?

— Не.

— Зениците ти бяха така разширени, че почти никакъв цвят не се виждаше.

Каси се чувстваше по-обезпокоена от нотките в гласа му, отколкото от аномалията, която той описваше.

— Мога да го обясня. Разликата, която почувствах... беше въпрос на степен.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, че сам по себе си контактът не бе различен, а само дълбочината му. Почти мигновено потънах дълбоко в ума му, в съзнанието му — така бързо, все едно че щракваш някакво ключе.

— Защото знаеше пътя, след като го откри миналия път?

— Предполагам. — Но някак си не й изглеждаше убедително и продължи бавно: — Ако не бях сигурна в обратното, щях да се закълна, че... ме дръпна навътре, че настояваше да зная къде е и какво прави, че умишлено ми позволи да науча това, преди да ме изтика навън.

— Защо да е невъзможно?

— Ами защото... отсъстваше съзнание за присъствието ми. Нищо подобно — чак до последната секунда, когато внезапно ме погледна и после ме изтласка.

— Каза, че те познавал.

— Да. Изрече... името ми мислено.

— *Каси*.

Отново долови този шепот в мислите си и потрепери. Никога дотогава не бе залавяна така в нечий ум. Едно тъмно вътрешно око се бе обърнало към нея с такава светкавична точност, че тя се бе почувствала прикована на мястото си.

В капан.

Но това бе нещо, което никога не можеше да признае на Бен: че знае с абсолютна сигурност, че никога не би била в състояние да избяга от налудничавата сила на този друг ум, ако самият той не я бе изхвърлил с презрение на свобода.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Каси?

Опита се да се усмихне:

— Наясно сме, че той вече знае коя съм. Но нали го очаквахме — рано или късно.

— Мислиш ли, че отсега нататък ще те блокира?

— Не би могъл да го прави непрекъснато. С времето дори и най-силният ум се изтощава или разсейва и сваля гарда. Ще успея да се промъкна обратно.

— И ако успееш? Ще разбере ли, че си там?

Поколеба се:

— Не зная. Преди винаги съм била в състояние да крия присъствието си. Трябва... да съм била разсеяна този път и така ме е хванал.

— Ами ако те залови пак? Може ли да те нарани?

— С ума си? — Опита се да прикрие нотката на уклончивост в гласа си. — Този път само ме изтласка навън. Нормална реакция.

— Имаме си работа с ненормален мозък, Каси.

— Да, зная.

Бен се взираше в нея, после бутна чинията си настана със сподавена ругатня.

— Дори и да не е в състояние да те нарани — изрече много твърд глас, — колко още пъти предполагаш, че е можеш да го правиш, без то да те убие?

— Колкото се налага. — Каси стана и отнесе чинията до мивката. Бен я последва със своята.

— Не съм убеден, Каси. Съзнаваш ли, че ме изплаши до смърт вчера? Мислех, че ще те загубя завинаги.

Пригответи си нова чаша кафе, която да ѝ даде малко време за размисъл. Не помогна.

— Съжалявам. — Собственият ѝ глас прозвуча по-скоро объркано, отколкото извинително. Запита се как ли му се е сторил на

него. Очевидно не извинителен.

— По дяволите, Каси! Престани да се държиш, все едно не би трябвало да ми пука дали се излагаш на опасност.

Наля си мляко в кафето и го разбърка съсредоточено и внимателно.

— Рискът си е мой. Казах ти.

— И аз не съм загрижен, така ли?

Забави се малко, преди да отговори:

— Какво искаш да ти кажа, Бен?

Постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си:

— Погледни ме!

Изпълни го, но с нежелание.

Разтърси я леко:

— Престани да ме отблъскваш.

— Не те отблъсквам.

— Толкова си далечна, откакто с Мат се върнахме вчера следобед. Настоявам да зная защо. Да не е, защото ти разкрих чувствата си? Да не би да размисли за обвързването си с мен?

Той ще те унищожи.

Каси се запита дали изобщо може да опита да се спаси.

— Бен, длъжен си да разбереш... няма смисъл.

— Защо? — настоя непоколебимо той.

— Боже мой, не са ли явни всичките причини?

— Не и за мен. Така че обясни ми.

Пое си въздух:

— Ами — първо, ще бъда лоша любовница. Бен, влизала съм в твърде много мъжки мозъци, изпълнени само с насилие и омраза. Не съм в състояние просто да го забравя, да се преструвам, че не съм го видяла, че не ме е ужасявало.

— Но никога не си надничала в моя — отвърна ѝ тихо.

— Зная. — Овладея гласа си с усилие. — Зная и че онези другите съзнания, онези подбуди и действия са ненормални. Повечето мъже никога не изпитват такава агресивност. Но не ми помага просто да го приема със собствения си ум. Не разбираш ли? У мен не е останало доверие.

— Не вярвам в това.

— А трябва. Истина е.

— Каси, никога не бих те наранил умишлено.

— Сигурна съм, че си искрен. — Избягваше погледа му.

— Но не вярваш, че е истина.

— Вече си го чувал от мен. Не мога да вярвам на никого. Не искам да се обвързвам с когото и да било. Бен, моля те, просто... ме остави, чуваш ли?

Пренебрегна молбата ѝ:

— Да не би да е, защото не можеш да четеш мислите ми? Защото няма как да бъдеш сигурна, че у мен няма агресивност?

— Не зная. Вероятно. — Питаше се дали нещата щяха да се улеснят, ако би било възможно да чете мислите му. Или щяха да се затруднят?

Пръстите му се стегнаха върху раменете ѝ:

— Каси...

Позвъняването я накара да подскочи, но се радваше, че възниква причина да се отдели от него — дори само да иде до телефона на стената на кухнята. Вдигна слушалката и каза ало, надявайки се да не прозвучи колебливо.

— Каси, тук е Мат. Бен там ли е?

— Да, почакай малко. — Подаде слушалката и когато той я взе, веднага се отдалечи и се зае със зареждането на съдомиялната машина.

— Мат? Открихте ли я? — Бен я следеше с поглед и поклати глава, когато тя го изгледа въпросително. После се намръщи, докато шерифът продължаваше да говори. — Не мисля, че идеята е много добра. Само ще подхраним слуховете, ако Каси дойде открито в кабинета ти. Зная. Да, съзнавам го, но... — Изслуша го за миг, после отвърна: — Добре. Тръгваме.

Затвори телефона и насочи вниманието си към Каси.

— Нали чу? Настоява да разговаря с нас в кабинета си. Не зная защо, не пожела да ми обясни по телефона, но беше прав, като изтъкна, че твоята намеса в разследването вече е публична тайна.

Тя затвори съдомиялната машина.

— Ще си взема якето. — Опита се да говори с колкото може безразличен тон. — Ще изведеш ли Макс навън за момент? Бих искала да го оставя в къщата.

Бен изпълни молбата ѝ без коментар и докато тя се приготви да тръгне, той също бе готов. Присъедини се към нея на входната врата,

взе малката кожена чанта, която не бе забелязала, че е на стълбите. Каси не попита, но той счете за необходимо да обясни:

— Още от дните, когато работех в съда, провеждащ заседания на различни места, винаги си нося чанта с един комплект дрехи в джипа. Никога не бях наясно кога може да се наложи да прекарам нощта извън дома си.

Каси настрои охранителната система без коментар и отидоха до колата му. Тишината между тях вече не бе спокойна и бе нарушена само веднъж между къщата ѝ и пристигането им в полицейския участък.

— Как мога да те накарам да ми се довериш? — попита Бен.

Каси не му каза, че ако вече не му вярваше, не би могла да го приеме като спасителна връзка.

Той ще те унищожжи.

Вероятно вече бе твърде късно, но се налагаше да опита. Независимо колко я болеше.

— Никак! — отговори.

* * *

Аби цяла сутрин бе слушала радио, но местната станция съобщаваше на всеки час, че изчезналата тийнейджърка от Райънс Блъф не е открита. Полицейският участък молеше всеки, който има сведения, да се свърже с тях и междувремежно призоваваше хората да запазят спокойствие. Полицаяте патрулираха навън.

Аби бе неспокойна. Не бе говорила с Мат от предишната вечер и спа зле, въпреки това стана съвсем рано, уморена и кисела. Беше се занимавала цяла сутрин с обичайните си за уикенда задължения, но цялото почистване на дома приключи рано преди обед и нямаше с какво друго да ангажира вниманието си.

Времето бе ужасно — студено и свъсено, цяла сутрин заплашваше със снеговалеж, а остатъците от снега се бяха задържали на отделни места, сякаш приканваха към тях да се присъединят още. Радиото твърдеше, че пътищата са чисти, но добавяше, че полицията моли всички да си останат въщи, освен ако не е наложително да излязат.

Аби си представяше какви обаждания получава Мат — от паникьосани граждани до бесни търговци. Каквото и да правеше той, все щеше да се намери някой недоволен от действията му и от недотам бързите му реакции за безопасността по улиците...

Тревожеше се за него. Не бе виновен за тази ситуация. Изобщо не бе подготвен за нея. Беше интелигентен мъж и проникателно ченге, не допускаше много грешки, но онези, които правеше, произтичаха от убеждението му, че знае кое е най-добро за града. Проблемът бе, че в тази ситуация нямаше най-добро, нямаше правилен отговор — освен да залови един особено брутален, несъмнено побъркан убиец.

Аби се смрази само като си помисли за Мат в този сблъсък. Защото той щеше да бъде там, разбира се. Ако успееш да открият убиеца, шерифът пръв щеше да връхлети през вратата — не защото това влизаше в задълженията му, а защото бе в природата му.

Телефонът звънна и Аби побърза да го вдигне, надявайки се Мат да е намерил време да се обади. Наистина й бе нужно да чуе гласа му.

— Ало?

Никой не отговори, но линията не беше глуха. Вместо това се чуваше дишане — слабо, но със сигурност бе дишане.

— Ало? — повтори тя с нарастващо притеснение. — Кой е?

— Аби.

Само това, само прошепване на името. После щракване и сигнал.

* * *

На Бен му се стори, че Каси се скова в момента, в който влезе пред него в кабинета на Мат. Но това бе единствената й явна реакция, когато погледна мъжа, облеган на шкафа до бюрото на шерифа.

— Здравей, Бишъп! — поздрави го спокойно.

— Каси. — Добре облеченият мъж с проникателни сиви очи се усмихна, но това изражение не придаде ни най-малко очарование на обезобразеното му лице.

Докато Каси се настаняваше в най-далечния спрямо Бишъп стол, Мат представи Бен на агента, а собствените му чувства личаха в равния му тон.

Бен не беше смутен от присъствието на агент на ФБР в града, но бе предпазлив, макар и не по същите причини като Мат.

— Агент Бишъп — каза той, докато си стискаха ръцете.

— Съдия Райън.

Когато шерифът кимна към другия стол за посетители, приятелят му го зае. До стената в близост до агента бе разположен кожен диван и Бен се запита дали той остана прав, защото смята, че така има тактическо преимущество.

— Агент Бишъп е разбрал за ситуацията тук благодарение на вестникарски архиви и базата данни на Северна Каролина — обясни Мат.

— И е дошъл да ни предложи експертните си познания?

— Нещо такова.

— Това не е официално посещение, съдия — обади се Бишъп. — Всъщност в момента не съм на служба.

— Не знаех, че бюрото позволява на агентите си такива почивки.

— Не е честа практика. По-точно би било да се каже, че през годините съм натрупал доста голям отпуск.

Бен погледна към мълчаливия и далечен Мат, после към Каси, която се бе вторачила в бюрото му. Напрежението в слабото ѝ тяло бе видимо, въпреки че лицето ѝ оставаше безизразно.

Измъчваше го чувството, че единствен в стаята не е наясно какво става.

— Добре — изрече той, връщайки поглед към агента. — А това как обяснява присъствието ви тук? Просто случайно сте били в областта или преследването на серийни убийци ви е хоби?

— Може да се каже и че преследването на мними ясновидци ми е хоби.

— Мними?

— Точно така. Има толкова много шарлатани, нали знаете? Толкова много така наречени телепати, чиито твърдения не могат да бъдат научно доказани.

— Има предвид мен. — Каси вдигна очи за пръв път, впивайки ги в Бишъп. — Не се представям добре в лабораторни условия. — Гласът ѝ бе хладен.

— Възможно е и така да се формулира — промърмори той.

— Тестовете бяха зле замислени и ти го знаеш. Но аз съм виновна, че изобщо се съгласих да ме изследват. — Раменете ѝ се повдигнаха и отпуснаха. — Престанах с опитите да ти се доказвам, Бишъп.

— Нима?

Два чифта сиви очи се вкопчиха един в друг и Бен почти усещаше волевата им борба. Каси отмести поглед към Мат и изрече:

— Не зная какво ви е съобщил, но предполагам, че не е нищо добро. Искате ли да чуете и мен?

Мат кимна.

— Добре. Преди няколко години агент Бишъп бе повикан заради случай на изчезване в Сан Франциско. Съпругът на изчезналата жена бе доста заможен и влиятелен политик, поради което повикаха ФБР въпреки че нямаше доказателства за отвличане. Минаха дни, после седмици, но нито полицията, нито Бишъп или хората му успяха да открият следите на жената. Междувременно сестра ѝ се свърза с мен. Беше чула за способностите ми от обща позната и вярваше, че съм в състояние да ѝ помогна да намери сестра си. Затова прелетях със самолет до Сан Франциско и отидох в къщата, където бе живяла изчезналата.

— И? — окуражи я Мат.

— И разбрах, че е мъртва — отвърна сухо. — Полицайте естествено бяха подозрителни, когато изказах това твърдение. Но започнаха да търсят трупа и го откриха. Точно където съпругът го бе изхвърлил.

— Още не е изправен на съд — вметна Бишъп.

— Аз и ти знаем, че той я е убил.

— Може би.

Каси хвърли поглед към агента, след това към Мат:

— Във всеки случай агент Бишъп ме помоли да позволя да ме изследват. Отказах и се върнах в Лос Анджелис.

— Защо отказа? — попита той.

— По съвет на майка ми. Тя вярваше, че докато медицината не научи много повече за мозъка, ясновидските способности никога няма да бъдат разбрани. Науката се опитва да отхвърли онова, което не ѝ е ясно, и целият процес води само до повече напрежение и натиск, което пречи на ясновидството.

Бишъп издаде скептичен звук.

Каси не се хвана на въдицата му.

— И така, както казах, прибрах се вкъщи. Няколко месеца покъсно ме помолиха да съдействам при разследването на едно убийство. И агент Бишъп се появи като същинска напаст.

— Не съм съгласен — промърмори той.

Каси не му обърна внимание:

— Случаят бе усложнен още повече от факта, че бях болна от грип и би трябвало да откажа да участвам. Това не е извинение, а част от причините, поради които се провалих.

— Как се провали? — попита *Мат*.

— Изтълкувах погрешно нещо, което видях. Думите ми отведоха полицията към погрешен заподозрян, а истинският убиец разполагаше с време да убие отново. И го направи. — Погледна непоколебимо шерифа. — Не за пръв път се случваше подобно нещо, нямаше и да е за последен. Никой ясновидец не е прав в сто процента от ситуацияите. — Отново сви леко рамене. — Имаше още няколко подобни случая след това, при разрешаването на някои успех да помогна, при други — не. Бишъп продължаваше да се появява, за да настоява да се подложа на изследвания. Както признах, не се представям добре в лабораторни условия. Винаги съм се задушавала на изпити.

— Но си завършила колеж — вметна Бишъп. — Значи е трябвало да минеш тези изпити.

— Като се подложих на това, спечелих диплома. Като се подложих отново на вашите тестове, не бих спечелила абсолютно нищо.

— Освен научно признание и одобрение.

— И какво от това? Да ходя по телевизионни предавания ли? Да ме затрупат тонове писма от бедни изгубени души, които си мислят, че съм в състояние да им помогна? Да седя в различни лаборатории, докато други учени измислят още тестове, измерващи и претеглящи способностите ми? Защо? Въпреки онова, което си мислиш, Бишъп, не желая признание. Не желая да бъде одобрена. И определено не искам да бъде известна.

— Тогава — каза меко той, посочвайки наоколо — защо го правиш? Защо се замесваш в полицейски разследвания?

— Защото нямам друг избор. Не през цялото време, но понякога. Така съм възпитана и го считам за своя отговорност. И защото не мога

да не се забърквам. — Пое си въздух и добави тихо: — И наистина не би заслужавало да ме е грижа дали причините ми ви удовлетворяват или не.

— Мен ме удовлетворяват — отвърна Мат, изненадвайки всички.

— И мен — добави Бен, уморен да се чувства невидим в стаята.

Каси го погледна за пръв път и в очите ѝ проблесна нещо, което Бен не успя да разчете. После погледна Мат:

— В такъв случай налице са по-важни неща, за които да разговаряме. Още ли няма вест за онова бедно момиче?

— Не, нищо. Мислиш ли, че ще имаш резултат, ако се опиташ да се свържеш отново с убиеца?

Преди Бен да смогне да се възпротиви, тя отвърна:

— Вече се опитвах няколко пъти днес и...

— Какво? — зяпна я той. — Кога? И без спасителна връзка? По дяволите, Каси!

Избегна погледа му отново.

— Малко след като се събудих тази сутрин и после — в колата на път за насам. Нямаше опасност. Контактът щеше да е повърхностен — ако сполучех да се промъкна. Но не можах. Не ме допуска.

— Много удобно — измърмори Бишъп. За човек, на когото малко или много са казали да си гледа работата, не изглеждаше обезкуражен или кисел, а просто спокоен и внимателен.

Мат го стрелна с очи, после се обърна към Каси:

— Ами да се свържеш с момичето? Все още пазя ръкавиците, които е оставила в колата на брат си вчера.

Тя кимна, без да се поколебае:

— Ще пробвам.

Шерифът изви глава към агента:

— Искаш ли той да излезе?

— Не, може да остане. — Усмихна се бегло. — Едно от нещата, които го заинтригуваха в мен, е, че се представям добре извън лабораториите.

Бишъп не коментира.

Мат бръкна в средното чекмедже на бюрото си и извади найлоновата торбичка с чифт фини дамски ръкавици. Побутна я към нея.

— Предполагам, че ще успееш да се свържеш с нея, ако е още жива. А ако е мъртва?

— Може да не постигна нищо. Или пък да разбере къде е. —
Още не бе посегнала към пликчето.

— Как? — попита я Бен. — Ако няма съзнание, с което да
влезеш във връзка, как ще разбереш?

Каси обърна глава и го погледна със странна лека усмивка:

— Нямам представа. Понякога просто зная.

Наблюдаваше я как посяга към торбичката, как я отваря и
изважда ръкавиците. Тя наведе глава и ги хвана в скута си, а пръстите
й ги попипваха. После затвори очи.

Бен изчака около минута, след това попита:

— Каси? Какво виждаш?

Не му отговори.

— Каси?

— Горкичката! — Гласът й бе мек.

Шерифът промърмори:

— Мамка му!

Бен продължи със спокоен глас:

— Виждаш ли я, Каси? Къде е?

— В... някаква сграда. Хамбар. Отдавна не са го използвали,
струва ми се. Около него е имало пасище, но сега всичко е
буренясало...

Вдигна глава и отвори очи. Беше бледа, но спокойна. Пъхна
ръкавиците обратно в найлоновото пликче, върна го по бюрото към
шерифа и му каза:

— Мога да ви заведа.

Бен искаше да се възпротиви, но знаеше, че ще й е невъзможно
да посочи мястото на която и да е карта. Съществуваха твърде много
изоставени хамбари сред множество буренясали пасища в областта.

Той и Каси се качиха в джипа, а шерифът и Бишъп ги последваха
с патрулката. Бен и Мат се съгласиха, че колкото по-малко хора са
информирани, че се търси тялото, толкова по-добре. Поне докато не го
намереха.

Докато се отправяха на север от града по указания на Каси, Бен
сподели:

— Изненадан съм, че Мат позволява на агента да се влачи с нас. Всъщност изненадан съм, че изобщо му отделя време.

— Доколкото познавам Бишъп, вероятно е намекнал, че в Бюрото биха били много заинтересовани от тези убийства, ако знаеха за тях. Вестниците от щата — също. А ако е ангажиран с разследването, няма да има време да докладва или да се обади на когото и да било.

— Изглежда, добре го познаваш.

Каси му хвърли бегъл поглед:

— Не мога да чета мислите му, ако това питаш.

— Дори и когато си го докосвала?

— Никога не съм го докосвала.

Бен се замисли:

— Значи и той има стени, а?

— Големи дебели стени. — Направи пауза. — Тук завий наляво.

До оградата.

Изпълни инструкциите ѝ.

— Какво преследва той?

— Не зная. Но ако съм принудена да гадая, бих казала: доказателство. От друга страна, винаги съм си мислела, че търси нещо, което наистина не очаква да намери в лаборатория или на лист с анализи.

— Например?

— Не зная. Казах ти — нямам представа. Чакай, намали малко. Виждаш ли онзи черен път напред? Завий по него.

От нарастващото напрежение в гласа ѝ Бен разбра, че приближават, затова замълча и се съсредоточи в следването на инструкциите ѝ. След няколко километра и още няколко завоя спря джипа на сравнително тесен черен път. Каси му посочи нещо с ръка и той видя сред дърветата порутена сграда, която някога вероятно е била хамбар.

— Не мисля, че убиецът е дошъл от тази посока, но... — каза несигурно тя.

— В случай че е дошъл оттук, ще спрем, за да избегнем заличаването на евентуални следи.

Патрулката на Мат спря до тях, шерифът и агентът от ФБР излязоха и се приближиха до джипа откъм страната на Бен.

— Тук ли е? — попита Мат.

Приятелят му посочи и обясни какво мисли Каси за идването на убиец.

— Добре. Вие двамата почакайте тук.

— Мат? — Каси се наведе малко напред, за да може да го види.

— Този път е разположил тялото като за максимално потресаващ ефект. Бъди готов.

Той кимна. Двамата с Бишъп изчезнаха сред дърветата.

Бен се обърна към нея:

— Права ли беше? За онова, което е възнамерявал да й стори?

Каси си пое въздух и го издиша бавно:

— Не съвсем. Имал е още няколко идеи, за които не съм знаела.

— Какво имаш предвид?

Изви глава и го погледна с изплашени очи:

— Нарязал я е, Бен. Тя е на парчета.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Новината, че жестоко обезобразеното тяло на петнайсетгодишната Дийна Рамзи е открито, се разпространи из Райънс Блъф като пожар. Докато Каси и Бен се върнат в полицейското управление — за по-малко от половин час след откриването на трупа, — вече се бе събрала малка тълпа. Минути по-късно, докато черният миниван, собственост на местния погребален агент, мине през града, съпроводен от неколцина полицаи, тълпата се бе удвоила.

Тъй като шерифът все още бе на местопрестъплението, Бен излезе сред хората. Каси остана вътре и не чуваше какво им говори, но наблюдаваше през прозореца в кабинета на Мат и не бе изненадана, когато видимо развълнуваната група се поуспокои и започна бавно да се разотива.

— Този човек има златна уста.

Извърна се от прозореца и видя една полицайка да стои на вратата. Значката ѝ гласеше: *Шарън Уоткинс*.

— Но докога ли ще го слушат? — попита Каси.

Шарън се усмихна:

— Днес го слушат. Наистина на повече от това не е редно да се надяваме. — Поколеба се. — Тук имаме доста добро кафе, ако желаете да пийнете чашка.

Каси бе благодарна за предложението, особено след като знаеше, че повечето от помощниците на шерифа я приемаха с безпокойство, ако не и с открито подозрение.

— Благодаря ви.

— Ще донеса и на съдията. Предполагам, че ще остане тук, докато шерифът се върне.

— Мисля, че планът е такъв. — Бен вече бе провел многобройни разговори по телефона в опит да потуши избухването на нарастващите паника и гняв в града.

— Ще трябва отново да разговаря с кмета. — Шарън въздъхна и се обърна. — Вече два пъти се обажда през последните пет минути.

Нужно му е някакво хоби.

Или пък град, където не дебнат убийци, помисли си Каси.

Не познаваше кмета Рупе, но от разказите за него знаеше, че първият задържал се цял мандат кмет има доста чар и много малко здрав разум. И несъмнено затова се осланяше на съвета и помощта на други градски лидери, особено на Бен и Мат.

Каси върна поглед към прозореца, за да наблюдава как Бен говори на неколцината останали хора, после се върна до мястото си на дивана. Предпочиташе да си е у дома, но той я бе помолил да остане с него и тя се бе съгласила — по-скоро защото се надяваше да бъде от полза, отколкото защото мястото беше приятно и безопасно.

Даваше си сметка, че Бен се тревожи за нея, че не иска да е сама в отдалечената си къща, макар и с покровителственото куче и добрата си охранителна система. Последният ѝ контакт с убиеца го притесни толкова, колкото и мен, мислеше си Каси. А освен това бе съвсем очевидно, че изпитва недотам добри чувства към Бишъп.

Не можеше да му помогне в това отношение — агентът винаги я бе изнервял.

Облегна глава назад върху дивана и затвори очи — и после също толкова бързо ги отвори. Проблемът бе, че щом ги затвореше, виждаше останките на онова бедно момиче, разпръснати из целия хамбар. Въпреки че бе привикнала на отвратителни гледки и се бе научила да се дистанцира донякъде, тази бе така брутална и нечовечна, че се бе запечатала в съзнанието ѝ и никога нямаше да се изтрие напълно. Все пак, когато очите ѝ бяха отворени, имаше шанс съзнателно да гледа нещо друго.

Каквото и да е друго. Картата зад бюрото на Мат бе удобна за целта. Община Сейлъм. Една от най-големите общини в щата, с подобна на триъгълник форма...

Поклати раздражено глава. В ума ѝ се въртеше някаква проклета песен, мелодия, която не можеше да разпознае, но се повтаряше отново и отново — ту заглъхваше, ту се връщаше. Едно от онези влудяващи своеволия на съзнанието, които се появяваха, щом се натрупваха прекалено много неща, изискващи вниманието ѝ.

Шарън се върна с кафе и предложи да изпрати някого за късен обед, стига да поискат. Каси ѝ благодари и полицайката се върна на

бюрото си няколко минути преди Бен да влезе отново в кабинета на Мат.

Тя му посочи чашата, която Шарън му бе оставила, после изрече:

— По едно време навън ми се стори доста лошо.

Той седна зад бюрото:

— Ще стане много по-зле, ако арестуваме някой заподозрян. Не ми се иска да виждам тълпа, готова на линч.

— Послушаха те и си тръгнаха.

— Този път да — отвърна той, като без да знае, повтори думите на Уоткинс. — Но ако не хванем копелето, и то скоро...

— Все още не ме допуска.

— По дяволите, Каси, престани да се опитваш да се свързваш с него без спасителна нишка!

— Казах ти, че не е опасно. — Поклати глава, избягвайки погледа му. — И трябва да продължа с опитите. Иначе за какво съм? До момента успявам да съобщя на Мат само къде да търси труповете. Голяма помощ, няма що!

— Сторила си всичко по силите си.

— Нима? — Загледа се в кафето си. — Не съм сигурна.

— Изглеждаш напрегната. Какво те измъчва? — попита той.

— Не зная. Просто някакво чувство.

Изчака, наблюдавайки я.

— Този път трябва да е изпаднал в безумие, за да направи онова с горкото момиче — отвърна бавно Каси.

Бен не бе зърнал сцената на убийството, но бе видял прежълтялото лице на Мат, каменната физиономия на Бишъп и уплашените очи на Каси. Можеше само да си представя касапницата, която ги е очаквала в хамбара.

— Не мисли за това — предложи й.

— Нямам избор. Не е нещо, което да пропъдиш от ума си. Впоследствие — може би, но не и сега. — Сви рамене конвулсивно. — Само ако съм в състояние да го проумея...

— Как може нещо такова да се проумее?

— Дори и лудите имат своя логика. — Погледна го намръщено. — Вероятно точно това ме притеснява.

— Кое?

— Ами... като че ли е огън и лед. Едната жертва е открита далеч от мястото на убийството, местопрестъплението е чисто, тялото е буквално недокоснато — с изключение на раната, която е нанесена. Не се вижда оръжието. Следващата е намерена в стаята, където е била умъртвена: всичко е потънало в кръв, оръжието е нож, който е взел и оставил на същото място. После взема друг нож и го използва за третата жертва, но отново сцената е подредена и спокойна. А сега това. Изработил оръжието, с което я е убил, и го е отнесъл със себе си, след като е приключил с нея. Но да я убие не е било достатъчно. Да я изнасили — също. Трябвало е да я нареже на парчета...

Бен си пое въздух:

— Нужно е нещо по-сериозно от кухненски нож, за да насечеш едно тяло.

— Използвал е брадва — отвърна Каси. — И я е оставил на местопрестъплението. Взел е примката, но брадвата е оставил в хамбара.

Бен не я попита откъде знае. Вместо това изрече със също толкова сдържан глас:

— Привидно спокоен и овладян, когато убива една жертва, после е побеснял със следващата. Като че ли са му нужни тези гневни изблици?

— Не зная, но ме тревожи. Бих твърдяла, че се е опитвал да прикрие някои от убийствата, но е оставил монетите, а те са като подписи — длъжен е да го знае.

Мат им бе съобщил с безизразен тон, че убиецът е оставил обичайната си монета при Дийна Рамзи. Било пени, поставено на челото ѝ — между избодените ѝ очи.

Каси потри нервно своето чело, докато обмисляше побърканата логика на един маниак, а Бен усети лека тръпка, като си представи студената монета, положена върху кожата ѝ.

Нямаше намерение да я оставя да избяга от погледа му. Не само защото убиецът вече знаеше коя е, а и защото Каси бе твърдо решена отново да влезе в контакт с копелето. И беше склонна да го стори без спасителна връзка.

Поне без него като връзка. Страхуваше се, че в това е проблемът. Беше се отдръпнала — напълно, не приемаше досега с него дори и за да спаси той живота ѝ. Ако все пак можеше да го спаси.

— Нещо ми убягва — продължи тя почти на себе си. — Нещо... но просто не съм наясно какво е.

— Ще те попитам, колкото и да не ми се иска: замисляла ли си се дали нямаме двама убийци?

Каси кимна бързо:

— Разбира се. Но съм убедена, че тези жени са убити от един и същи мъж — всичките.

Бен знаеше, че Мат е стигнал до същото заключение благодарение на оскъдните съдебномедицински доказателства, които бяха успели да съберат, прибавени към монетите и идентичните пози, в които бяха разположени първите три жертви. А и бяха открили кървав отпечатък на стъпка при огледа на последното местопрестъпление, за който шерифът бе сигурен, че съвпада с останените в окървавената кухня на Айви Джеймисън. За него тези факти означаваха един убиец.

— Просто ми се иска да знаех какво ме безпокои — промърмори тя.

— Все още си уморена — отвърна Бен.

— Спах повече от дванайсет часа.

— Може би не са били достатъчни.

Усмивката ѝ бе лека и уклончива:

— Никога не са достатъчни. Добре съм, Бен. Казах ти, че няма да се срива — и наистина няма да го сторя. По-силна съм, отколкото изглеждам.

— Просто...

— Зная. Притесняваш се за мен. Недей.

— За човек с непробиваеми стени не прикривам особено добре някои неща — отвърна ѝ безгрижно.

Каси не изрече нищо, продължаваше да се взира в кафето си.

Дали бе прекалено предпазлив, прекалено покровителствен? Не знаеше. За пръв път в живота си се бе изправил срещу почти непреодолимото желание да закриля една жена. Подозираше, че нито го крие, нито се справя много добре с това. Особено като се отчиташе раздразнителният и независим нрав на Каси.

Онази сутрин си бе наумил да се отдръпне и да ѝ даде възможност и право на избор, от които тя явно се нуждаеше. Но като я гледаше сега, ясно усещаше как времето отлита. Нещо му

подказваше, че отдръпването и изчакването са разумни решения, но не и правилни — те просто не разполагаха с време.

— Никога не сме имали шанс, нали? — чу се да изговаря.

Тя го погледна с онези очи, докосващи го като топла ръка, и недоверието, което зърна в тях, го нарани. Не го попита, но веждите ѝ се повдигнаха в почти безразличен въпрос.

— Никога не сме имали шанса да... бъдем обикновени. Просто двама души, привлечени един към друг. Дори не ни се случва да говорим за обикновени неща, а само за убийци.

Каси се поусмихна тъжно и на Бен силно му се прииска да я прегърне.

— Опитвах се да те предупредя — отвърна тя.

— Каси...

— Няма значение. — Поклати глава.

— За мен има.

— Залавянето на престъпници има значение, Бен. — Гласът ѝ изведнъж прозвуча далечно. — За теб е важно отново да направиш града си безопасен. И може би... аз също съм важна за теб.

— Без *може би* — отвърна ѝ грубо.

Тя го прие без видима реакция.

— Добре. Но без да повдигаме въпроса за приоритети, нали? Нищо не може да бъде... установено, докато този убиец не бъде заловен. Цялата ти енергия — и моята също — трябва да е насочена натам.

— А после? Когато хванат убиеца? Тогава какво, Каси?

— Не зная. — В очите ѝ се четяха опасения и бе спотаено нещо болезнено. — Не зная какво изпитваш. Какво изпитвам аз. Дори не зная дали у всеки от нас ще е останала достатъчно енергия, за да продължи напред...

— Това няма просто да изчезне, както си мислиш. Това ли си мислеше? Че те желая, защото и двамата сме замесени в това разследване — заради сходството?

— И по-странни неща са се случвали — прошепна тя.

Бен поклати глава:

— Грещиш. Нямам навика да свалям най-близката свободна жена. Каси, защо си търсиш извинения?

— Извинения?

— На това ми прилича. Причина след причина да ме държиш на разстояние. Докога? Докато загубя търпение и се предам?

Не й се наложи да отговаря на този въпрос, защото телефонът иззвъня.

— По дяволите! — промърмори Бен, докато Каси го вдигаше.

— Мисля, че кметът иска да разговаря с теб — събщи тя и двамата доловиха облекчението в гласа й.

* * *

Хана Пейн си тананикаше тихо, докато забождаше кройката към плата, разположен на пода в дневната. Трябваше да е в шивалнята си, разбира се — свободната спалня, която Джо й бе обзавел. Но тъй като той спеше в тяхната спалня в съседство с нея, понеже се бе върнал от нощна смяна, тя не искаше да му пречи.

От време на време усещаше лека тръпка на тревога за изчезналата тийнейджърка, но приятелят й бе прав, като заяви, че повече ще се разстрои, ако слуша радио цял ден и чака да чуе нещо за горкото момиче. В края на краищата с нищо не можеше да помогне.

Сгушена в безопасния си малък свят, Хана работеше и трепна, когато точно в два часа телефонът иззвъня. Втурна се към слушалката, за да не се събуди Джо от повторното позвъняване.

— Ало?

Тишина.

— Ало? Кой се обажда?

Засвири нежна музика.

Хана се изплаши, без да може да определи причината. Беше музикална кутия, осъзна мигом. Друго не можеше да издава този тих, звънтящ звук. Просто музикална кутия и някой, който очевидно си прави шега с нея.

— Ало? Кой е? — Не разпозна мелодията.

— Кучка!

Хана затвори телефона, зяпнала. Седна на пода, вледенена. Просто шега, разбира се. Някой се държеше лошо, гадно — това бе всичко.

На Джо нямаше да му хареса, когато го помолеше да си остане вкъщи още една нощ.

* * *

Беше три часът следобед, когато Аби спря колата си на паркинга пред полицейското управление, остави Брайс вътре и се заизкачва по стълбите.

Каси седеше на четвъртото стъпало.

— Здравей! — поздрави я Аби.

Отвърна на поздрава ѝ, после добави:

— Мат още не се е върнал.

— Още ли е навън заради... момичето на Рамзи?

— Да, там, където е била убита. Изпратиха тялото ѝ в града преди около час, но криминалистите още работят на местопрестъплението и събират улики. Или поне неща, за които се надяват да са улики.

— Онзи агент от ФБР още ли е тук?

Каси не се изненада, че другата жена бе научила за него.

— Да, с Мат и останалите.

— Говори се, че е от онези части на ФБР занимаващи се със серийни убийци и пътуващи из страната.

— Не е. Въпреки че според мен е учил бихейвиористични науки в Куантико.

Аби я изглежда:

— Тогава защо е дошъл? Никой не вярва Мат да се е обадил на Бюрото, най-малко аз.

— Не се е обаждал. — Каси се усмихна и ѝ обясни накратко историята за агента, завършвайки така: — Ще се навърта наоколо, ще наблюдава, ще се ослушва и ще предлага нетърсен съвет. Вероятно ще вбеси Мат, въпреки че всъщност е доста добър в разкриването на убийства. Но мисля, че е дошъл заради мен.

— Разбирам. А какво казва Бен по въпроса?

— До момента — немного. — Каси посочи с палец над рамото си. — Кметът и трима членове на градския съвет са вътре и разговарят

с него. Аз просто им се пречках и будех силно любопитство, затова излязох тук да глътна малко чист въздух.

Аби седна на стъпалото до нея.

— Бен цял ден ли те държи тук?

— Предложих да си взема такси до вкъщи, а и един от полицаите пожела да ме закара, но Бен трябваше да остане, докато Мат се върне, и ме помоли да постоя тук. — Сви рамене. — Може би ще мога да помогна.

— Нищо чудно просто да иска да си с него.

Каси обърна поглед към главната улица, разсеяно спря очи на една жена на около две пресечки по-надолу, която, изглежда, събираше боклуци от тротоара.

— Не зная защо би го правил. Или прекарваме времето си в обсъждане на подробностите около манияци — убийци и методите им, или го обръщаме на безкрайни спорове, в които никой от нас не печели. Единият притиска, другият се отдръпва. Прилича на отчайващ танц.

— Танц ли? Картинката ми е позната.

— Много е упорит. Не толкова, колкото твоят Мат, но...

— Няма по-упорит от Мат. — В гласа ѝ се долавяше нотка на забавление. — Що се отнася до Бен, бих го охарактеризирала като *решителен*.

— Така ли? — хвърли ѝ поглед Каси.

— Определено. Според мен нищо не е в състояние да му попречи, щом пожелае нещо.

— Предполагам — това важи и за жените?

Аби стисна устни, като че ли да улесни преценката си:

— Така мисля, въпреки че, честно казано, не е женкар. Обикновено си има приятелка, предпочита да е една. А те, изглежда, запазват приятелски чувства към него, щом историята приключи.

— Естествено. — Каси бе подразнена.

Аби скри усмивката си:

— Е, мил човек е.

— Зная. Зная, че е такъв. — Въздъхна и се загледа как дъхът ѝ се превърна в пара. Беше се постопило следобедна и небето се бе доизяснило, така че седенето на предните стъпала на полицейското

управление бе всъщност приятно, но все пак беше зимен ден и въздухът бе хладен.

— И на вид не е за изхвърляне — продължи Аби, загарявайки по темата. — Разбира се, някои жени не се интересуват от мрачни мъже и предполагам, че щом още е ерген... връстник е на Мат, значи трябва да е на около трийсет и шест-седем — вероятно има проблеми от интимен характер. Но може би съм гледала твърде много дискуссионни телевизионни предавания.

Каси се усмихна, продължавайки да наблюдава жената, която се движеше бавно към тях по тротоара, навеждайки се от време на време да вдигне нещо от земята.

— Проблеми от интимен характер, а? Е, не е единствен.

— Ако искаш, можеш да ми отговориш, че не е моя работа, но кой точно се дърпа?

— В момента — аз.

— О! Не ти харесват мрачни мъже ли?

След кратка пауза Каси отвърна:

— Адвокатите. Всъщност зная, че е бил съдия, а сега е прокурор, но след известно време всичките онези шеги за адвокати започват да ти идват в повече.

— А той е и политик — отбеляза съчувствено Аби.

— Все по-зле и по-зле.

— Предполагам, че би могла да опиташ да го промениш.

— О, не! Всяка жена, която се опита да промени един мъж, си заслужава това, което в края на краищата получава.

Аби се засмя.

Каси също се усмихна, после попита:

— Аби, коя е онази жена, която се приближава към нас?

Тя погледна.

— О, това е Луси Шоу, горкичката.

— Какво събира? Помислих си, че е боклук, но...

— Никой не знае какво си мисли, че събира. Когато успее да избяга от зоркото око на сина си, скита по улиците и събира невидими предмети, докато той не тръгне да я търси.

Спомняйки си, Каси каза:

— О, да, Бен ми спомена за нея. И никой не знае кое й е причинило това?

— Доколкото ми е известно — не. Допусках, че е просто болестта на Алцхаймер, въпреки че не би трябвало да е много над четирийсетте, когато я забелязах за пръв път да кръстосва улиците.

— Сега изглежда на около седемдесет — прошепна Каси.

— Така е, но годините ѝ са по-малко. На младини беше известна с бродериите си. Очевидно все още се занимава с тях в някои мигове на проблясък, защото синът ѝ продава по няколко на църковния панаир всяка година. — Аби направи пауза, после добави: — Трябва да ида да му се обадя. Макар че никога не слиза на платното, нито се наранява, но не е подходящо топло облечена, за да е навън.

Луси Шоу носеше избелели дънки, навити стегнато над глезените, и памучна жилетка върху тениска. На обутите ѝ с чорапи крака се мъдреха отвързани стари маратонки. Посивялата ѝ в по-голямата си част коса бе рошава — просто не бе сресана. Жената изглеждаше болезнено слаба.

Появи се на тротоара, водещ към полицейското управление. Вървеше уверено направо по улицата, но сега бе тръгнала много по-бързо, навеждайки се само веднъж да вдигне нещо, което според нея бе толкова важно. Държеше едната си ръка свита в шепя до тялото си, като че ли носеше дребни предмети, а другата — извита над нея, сякаш за да я предпази. Спря близо до стъпалата, изправи се и се взря в двете жени с невиждащи очи.

— Госпожо Луси, не бива да сте навън в такъв студен ден — каза меко Аби.

Помътнелите сини очи се избистриха, втренчиха се в нея за момент, после се отместиха към Каси.

— Те са навсякъде. — Гласът ѝ бе тънък и шепнещ. Разпръснати са навсякъде. Трябва да ги събера.

— Разбира се — отвърна тихо Каси.

— Значи разбирате?

— Да. Да, естествено.

— Не беше моя вината. Кълна се, не бях виновна.

— Никой не ви обвинява — успокой я Аби.

— Вие не знаете. — Избледнелите очи се върнаха върху лицето на Каси. — Но вие — да. Знаете истината, нали? Вие можете да видите лицето, което крие от всички други. Истинското му лице.

Двете млади жени си размениха погледи, после Каси запита:

— Чие скрито лице, госпожо Луси? За кого говорите?

— За него. — Наведе се към тях и прошепна боязливо: — Той е дяволът.

— Госпожо Луси... — започна Аби отново.

Луси Шоу посегна внезапно и хвана с неподозирана сила коляното на Каси.

— Спрете го! — просъска. — Трябва да го спрете!

Каси затаи дъх и се взря в очите на старата жена.

После — така внезапно, както бе започнал — проблясъкът на лудата премина. Очите като че ли отново се замъглиха, а ръката ѝ се отпусна. Отстъпи назад, извила защитно ръце близо до кръста си, и занарежда раздражено:

— Трябва да ги събера. Всичките. Трябва...

Бързи стъпки отекнаха по тротоара и слаб мъж на около четирийсет и две, който приличаше поразително на Луси Шоу, я хвана за ръката:

— Мамо! Ела, мамо!

— Трябва да ги събера — отвърна му разтревожено тя.

— Да. Ще ги съберем вкъщи, мамо.

— Тъкмо щях да ти се обадя, Ръсел — намеси се Аби.

— Не е искала да ви притеснява. — Гласът му бе малко груб, а тонът — защитен.

— Знаем, Ръсел, просто се тревожихме за нея.

— Благодаря — отвърна той, но ги гледаше намръщено. Очите му се отместиха от Каси и човекът стисна още по-силно ръката на майка си. — Хайде тръгвай — изрече по-меко.

— Разпилени са навсякъде — прошепна тъжно тя.

— Да, мамо, зная.

Двамата стигнаха до края на алеята и свърнаха назад, откъдето бе дошла Луси. Когато отидоха до ъгъла, завиха и изчезнаха.

— Къде живеят? — попита Каси.

— На две пресечки от главната улица. Съвсем близо. — Аби я погледна с любопитство. — Пребледня, когато те докосна. Видя ли, успя ли да видиш нещо?

Каси не отговори веднага, а когато го стори, гласът ѝ бе отнесен:

— Опитвала ли си някога да видиш нещо в повърхността на строшено огледало?

— Така ли изглежда един помрачен разсъдък според теб? Строшено огледало?

— Нейният — да.

— Видя ли нещо?

— Не, нищо достатъчно ясно, за да го разпозная. Освен... — Погледна към Аби, мръщейки се. — Освен котенца.

— Котенца?

— Да, котенца.

* * *

Аби възнамеряваше да разкаже на Мат за телефонното обаждане, което бе получила, но не ѝ се искаше да виси в полицейското управление и да го чака. След като той не се върна до четири часа, когато облаците започнаха да се стелят и студът се засили, тя реши, че достатъчно го е чакала.

— Ще му предам, че си идвала — обеща Каси, после я изгледа с внезапно прозрение: — Защо дойде? Искам да кажа, като се има предвид колко сте разумни двамата, за да избегнете привличането на внимание...

— Ами така.

— Аха. Какво има, Аби?

— Получих едно обаждане. Просто някой перко, дишащ тежко в слушалката — това е. — И шепнещ името ми. — Вероятно Гари ми прави номер. Нямам намерение да тревожа Мат. Само исках да го видя.

— Ще му разкажа за обаждането — отвърна Каси. — Аби, моментът не е подходящ да се криеш, когато се случи нещо страшно. Дори и да е *просто* бившият ти съпруг, който те тормози, Мат е длъжен да знае. Междувременно дръж Брайс до себе си.

Съветът бе добър и Аби го прие.

Прибра се вкъщи с колата, малко по-спокойна от преди, но все още напрегната. Искеше да види Мат. И бе сигурна, че ще го види тази нощ. Познаваше го и знаеше, че той ще дойде колкото може по-бързо, след като Каси му разкажеше за обаждането.

А и не се бяха виждали от онези напрегнати няколко минути в центъра предишния ден, Мат рядко позволяваше да изминат и две

нощи, без да са заедно.

Щеше да е разстроен след този ден, а и уморен. И гладен. Прерови съдържанието на фризера си за продукти за яхния и след час тя вече вреше на печката.

Когато телефонът звънна, не се поколеба да го вдигне.

Но нямаше възможност да каже *ало*.

— *Кучка такава!* — изръмжа Гари. — Да не би да си въобразяваше, че няма да разбере за него?

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Каси слезе долу и докато влизаше в дневната, обяви:

— Оправих леглото в другата спалня.

Застанал до камината, Бен се намръщи.

— Не биваше да си правиш труда. Казах ти, че тук, на дивана, ще ми е добре.

— Ако настояваш да останеш тук, това е съвсем прилична гостна и ще я използваш. Няма как да си си отпочинал нормално на онзи диван снощи. Не е удобен за спане, а и е къс за теб.

Бен понечи да ѝ поясни, че след като и без това не бе могъл да спи и бе ходил да я наглежда средно по веднъж на час цялата нощ, за удобството на дивана нямаше смисъл да се говори. Но тя бе далечна и разсеяна, откакто се бяха върнали в къщата, а той внимаваше да не каже нещо погрешно. Накрая отвърна тихо:

— Благодаря ти.

Бяха си донесли китайска храна за вкъщи от града, когато завръщането на Мат около шест часа позволи на Бен да си върви. Все още не бе превъзмогнал факта, че Каси не оспори намерението му да прекара нощта при нея.

Тя просто кимна в знак на съгласие. Дори отиде с него до апартамента му и се оглеждаше любопитно, докато той подновяваше съдържанието на чантата си.

Нямаше представа какво си бе мислила или почувствала на това място. Не бе направила никакъв коментар.

Сега, когато останките от яденето им бяха разтребени, суграшицата потропваше по тъмните первази и им предстоеше дълга вечер, Бен не бе сигурен в настроението ѝ. Както впрочем и през целия ден. Единственото, което що-годе разбираше, бе, че е твърде отдалечена от него.

Тя се сви в креслото, което, изглежда, предпочиташе, хвърли поглед към Макс, легнал на обичайното си място и зает с вечерния си изкуствен кокал, и каза на Бен:

— Не зная как прекарваш съботните вечери обикновено, но тук има доста книги и видеокасети. Могат да се намерят дори и купчина пъзели в онзи килер. Всичките са доста скучни, предполагам.

Бен сложи още една цепеница в огъня, после седна на дивана на около метър-два от нея и я погледна твърдо:

— Предпочитам просто да поговорим. Освен ако не си прекалено уморена.

— За какво да поговорим?

— За теб.

Тя се усмихна:

— Знаеш всичко за мен. Накарал си секретарката си да ме проучи, забрави ли?

— Разкажи ми онова, което не е научила — подкани я, отказвайки да се предаде.

— Няма нищо за разказване. — Каси обърна очи към камината.

Бен се опита да прозвучи небрежно:

— Дори не зная каква специалност си завършила в колежа или как си се издържала в годините след него.

— Две специалности — психология и английска литература. Имах известни доходи от имотите на майка ми, нали ти казах? Стигаха ми да преживявам. — Звучеше делово, почти с безразличие. — Освен това четях сценарии. Лесна работа, която ми позволяваше да си стоя вкъщи и да избягвам хората.

— Освен когато си помагала на полицията.

— Освен тогава. — Леко смръщване пробяга по лицето ѝ. — Никога не съм преследвала кариера. Просто исках да ме оставят на мира.

— А сега?

— Сега притежавам това. — Посочи стаята. — Благодарение на леля Алекс. Оставила ми е и доста книги и касети, и комплекти за бродирание, с които да запълвам времето си. При добър късмет, когато този убиец бъде заловен, няма да има друго убийство по тези места години наред.

— Значи ще те оставят на мира.

— Толкова много ли искам?

— Ами семейство, Каси? Какво ще кажеш за дъщеря ясновидка, която можеш да имаш някой ден?

— Не. Никакво семейство! Никаква дъщеря! Да предам това проклятие? — Усмивката ѝ се изкриви. Повече от съжаление, отколкото от убеденост, помисли си Бен. — Не смятам да имам.

— Съществува и шанс да не го счита за проклятие.

Каси сви рамене:

— Може би. А може би светът ще е различен. Може би хората няма да се нараняват взаимно. Може би ще бъде открит лек за лудостта — и няма да има вече чудовища, накълцващи тийнейджърки. А може би слънцето ще изгрее от запад?

— Каза, че нямаш способности да предвиждаш бъдещето.

— Нямам.

— Тогавя как можеш да говориш толкова цинично за него?

— Заради опита ми с миналото.

Бен се върна до камината, за да подсили огъня. И остана там, взрян в пламъците.

Не бе нужно Каси да е ясновидка, за да прочете мислите му.

— Зная — каза му тихо. — Аз съм толкова потискащо преживяване! Но трудно е да си оптимист, когато животът ти минава сред чудовища.

— Опитваш се да ме изплашиш ли? — попита Бен, без да сваля очи от огъня.

— Само... казвам нещата направо. — Каси облегна глава назад на стола и се вгледа в него. Дълбоко в нея пулсираше притъпена болка, сякаш всички кости я боляха, взирането в Бен с нищо не я облекчаваше.

Той ще те унищожжи.

Наистина ли? И щеше ли да я е грижа много, ако го направи?

Каси бе наясно, че е фаталистка. И с право. Защото всичките ѝ усилия през годините, потресаващите, изтощителни часове, прекарани в промъкване в съзнанията на побъркани хора и съзиране през техните очи на невъобразими злини, не бяха променили нищо.

Злото убиваше, а невинните умираха.

А тя съобщаваше на полицията къде да открие телата.

Така че — да, разбираше съдбата. Вярваше в нея. И бе открила колко безполезно е да се опитваш да я промениш.

— Каси?

Запита се какво ли е изражението ѝ, че да го разтревожи толкова. А също и защо изобщо се бори срещу нещо, което е писано да се случи.

— Само назовавам нещата такива, каквито са — изрече бавно тя.

Бен отиде и седна до масичката за кафе точно срещу нея, навеждайки се напред, така че не ги разделяше почти никакво разстояние. А дори и то се стопи, когато той посегна и постави ръка на коляното ѝ.

— Каси, не е нужно да съм ясновидец, за да разбера, че се измъчваш. Какво има? Заради мен ли е? Аз ли причинявам това?

В един кратък миг тя си спомни една друга ръка, която я стискаше отчаяно, но образът избледня, когато погледна лешниковите очи и почувства топлотата на ръката му — дори и през дебелия дънков плат. Ръцете му винаги бяха толкова топли!

Толкова топли!

— Разбира се, че е заради теб — прошепна усмихнато.

— Нямам намерение да те наранявам — каза той, тъй като не бе успокоен от усмивката ѝ.

— Тогава целуни ме.

Бен се изправи, хвана ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

— Не че искам да откажа — отвърна с тон на мъж, който държи да бъде разбран напълно, — но какво стана току-що? Защото можех да се закълна, че го смяташе за лоша идея.

— На жената ѝ е разрешено да променя решенията си. Такива са правилата.

— А! — Ръцете му я обгърнаха, но очите му бяха мрачни. — Значи сега мислиш, че е добра идея.

Каси не смяташе да го лъже.

— Мисля... че всъщност никога не съм имала избор. Погледна ръцете си, отпуснати върху гърдите му, усети топлината и силата му и тялото ѝ се облегна на неговото, защото изпитваше тази нужда.

— Каси...

— Вярвам ти — отвърна тя, защото това бе истината. — И... се нуждая от теб. — Нуждаеше се от топлината му, от грижите му. Но най-вече настояваше да разбере — поне веднъж в живота си — какво е да си желана от един мъж. Надигна се, пръстите ѝ докоснаха устните

му, а погледът ѝ напрегнато изучаваше лицето му. — Нуждая се от теб, Бен.

Той имаше глождещото усещане, че отново вижда проява на фатализма ѝ, но се искаха повече сили от неговите, за да се отдръпне заради това от нея. Желаше я още от деня, в който за пръв път бе влязла в кабинета му — далечна, предпазлива и измъчена, а изплашените ѝ очи бяха докоснали някаква струна дълбоко в него. Дори и тя да притежаваше някакви съмнения, той нямаше никакви — не и в това отношение.

Главата му се наклони и устните му жадно покриха нейните. В целувката му нямаше никаква нежност, никакво колебание и Каси откликна мигновено, надигайки се на пръсти, за да се намести поплътно до него, а устата ѝ се отвори нетърпеливо под неговата. Чувстваше я толкова крехка в ръцете си, но усещаше и стоманена сила, и несъмнено женско желание. Комбинацията бе изключително съблазнителна.

С ясното желание да бъде съблазнен, Бен все пак успя да попита дрезгаво:

— Сигурна ли си?

В гласа ѝ се долавяше вълнуващо нетърпение, когато отговори:

— Никога през живота си не съм била по-сигурна за каквото и да било.

Това бе повече от достатъчно. Бен я целуна отново, после я вдигна на ръце и я отнесе на горния етаж.

* * *

— Честно казано, почти съм облекчена — каза Аби на Мат, искрено, но и в опит да не го тревожи. — Приемам за добър знак факта, че Гари се обади, вместо да нахлуе тук.

— Как можа да ти дойде такава идея, по дяволите? — Мат най-сетне бе престанал да крачи из кухнята и да ругае под носа си, но бе ясно, че повече от всичко му се иска да смаже Гари.

— Мисля, че ако беше научил, че излизам с друг, а не с теб, щеше да ме погне. Но ти му внушаваш респект. По-едър си, по-млад, в

много по-добра форма, а си и въоръжен. Не смятам, че смее да те предизвиква.

Мат я придърпа в обятията си и я прегърна силно:

— Това не означава, че няма да опита нещо много по-подло от телефонните обаждания, когато е сигурен, че ме няма. По дяволите, Аби, този път няма да приема отказ! Или ще остана тук, или ти ще се преместиш при мен!

Не успя да се въздържи да не се засмее, макар и колебливо:

— Няма да получиш отказ. След като Гари вече знае, не ме интересува кой друг ще научи. 1

— Добре. — Целуна я, без да бърза.

Когато бе в състояние да изрече няколко членоразделни думи, Аби каза:

— Сигурно си уморен. Не си ли уморен?

— Не чак толкова. — Сгуши лице до шията ѝ, вдъхвайки аромата ѝ, защото го обичаше, после се насили да вдигне глава. — Но умирам от глад. Докато не подуших онази яхния, не осъзнавах колко време е минало от закуската насам.

— Закуската? Честно казано, Мат... — Измъкна се от прегръдката му и се зае да сервира масата за вечеря.

Никой не засегна темата за причината за изгубения му апетит през деня. Едва след като приключиха с храненето, Аби повдигна въпроса:

— Не е нужно да се връщаш в кабинета си тази вечер, нали?

— Не, няма нищо за вършене там. — Тонът му беше печален.

— Каси каза, че убиецът няма да остави достатъчно улики, за да го идентифицирате — права ли е за това?

— До момента. — Въпреки по-ранните си думи, изглеждаше уморен. — Ако успеем да намерим евентуален заподозрян, вероятно ще разполагаме с достатъчно, за да го опандизим. Не е използвал презерватив, когато е изнасилил момичето на Рамзи.

Аби се опитваше усилено да се държи в тон с привидната му отдалеченост.

— Значи може да е — как ги наричате? — доказан чрез проба от секрет?

— Може би. Но дори и да не е, при този напредък на ДНК изследванията би следвало да сме в състояние да научим от спермата

му всичко, освен името и адреса. — После добави: — Не че ДНК доказателствата винаги убеждават съдебните заседатели, както ни е известно, но разчитам Бен да се погрижи този да не ни се изплъзне, ако се стигне дотам.

— Ако?

Мат въздъхна тежко:

— Може и никога да не го хванем, Аби. Не ми се щеше да го призная и пред себе си, но истината е, че серийните убийци обикновено биват залавяни само ако се провалят. А рядко го правят.

— Но това градче е толкова малко, градче, в което всички са си съседни. Как може едно чудовище да се скрие тук?

— Под носа ни. Върви си по своите задачи като всички нас и вероятно се усмихва. — Мат поклати глава. — Не е двуглав, нито притежава дяволска опашка или каквото и да е друго, предупреждаващо хората, че е зло копеле.

Аби помълча за минута, после попита:

— Помогна ли ти с нещо онзи агент от ФБР?

— Донякъде. Има някои познания за серийните убийци и доста повече — за разследването на убийства. Мислех, че само ще ми се пречка, но до момента не се е опитвал да поеме случая. Всъщност не е изненадващо, след като основният му интерес е към Каси.

— И тя така каза. Но какво прави той, Мат? Не мога да разбера, иска да открие някакво доказателство, че не е измамница ли? Или че е?

— Според самия него — само наблюдава. Не мога да установя дали ѝ вярва или не. Твърди, че интересът му към Каси се е породил преди няколко години, че разследванията, в които е участвал обикновено, са — мисля, че използва израза *необичайно интересни*. Затова я наглежда през свободното си време. Изтъкнах, че Каси вероятно би могла твърдо да го осъди за тормоз, ако реши, че не одобрява наблюденията му, но той не изглеждаше особено притеснен.

— А тя?

— Напрегната е в негово присъствие, но не е особено разстроена, доколкото мога да преценя.

Аби се поколеба:

— Смяташ ли, че може Бишъп да не се интересува от ясновидските ѝ способности?

Мат отпи от кафето си:

— Не бих се изненадал, ако Бен се бои от нещо подобно.

— Но ти какво мислиш?

— Бишъп не се разкрива много, затова не съм в състояние да преценя какви са чувствата му. Що се отнася до Каси, тя гледа Бен, когато той не я гледа.

— Харесвам я — призна Аби.

Мат я погледна с тъжни очи:

— Да, и аз също.

— Но?

Поклати глава:

— Без но. Просто се питам какво ли причинява всичко това на нея. На тях.

— Не им е лесно.

— Не. А дори и да изключим тази ситуация, смятам, че и двамата имат проблеми за разрешаване.

Аби повдигна вежда:

— Не ми е трудно да се досетя за проблема на Каси. Но Бен? Винаги е изглеждал съсредоточен, уравновесен и емоционално стабилен.

— Така е, нали? — Мат поклати глава. — Всички си имаме проблеми, Бен — също. Но в определен смисъл Каси може да се окаже най-доброто нещо, което някога му се е случвало. Благодарение на нея мисля, че най-сетне започва да разбира разликата между това една жена да се нуждае от теб и да имаш нуждаеща се жена обесена на врата ти.

— Имаш предвид Мери?

— Да. Вярно е, че старият съдия беше студен, но ако беше по-зряла, нямаше да се вкопчва в Бен през всичките тези години и да се опитва да получи емоционалната сигурност, която ѝ е била потребна. След като му се бе обесила на врата, особено след смъртта на баща му, не е чудно, че последното, което би желал от една жена, е дори и намек, че може да иска от него повече, отколкото е готов да ѝ даде.

— Разбираемо е, струва ми се. И предполагаш, че Каси иска нещо, което Бен е готов да ѝ даде?

— Смятам, че Каси не желае абсолютно нищо от него, въпреки че е до болка очевидно колко самотна е в живота си — отговори бавно

Мат. — И може би това е причината. Вероятно в случая Бен е този, който се нуждае от повече, отколкото му се предлага.

— Според онова, което тя ми е споделяла, разбирам, че Каси се опитва да не се обвързва с него.

— О, та те вече са обвързани! Тази вечер е при нея, също както и снощи, и както ще бъде там утре вечер. Ще я пази.

— Никога не ми е правил впечатление на особено покровителствен към дамите, от които се интересува.

— Забелязала си го, а?

— Той знае ли вече? — усмихна се Аби.

— Не мисля. И бих заложил едногодишната си заплата, че Каси не е сигурна дали се чувства отговорен за нея, или просто се опитва да се вмъкне под полата ѝ.

Аби трябваше да се засмее.

Мат се усмихна в отговор, но после отново стана сериозен:

— Смятам, че тази жена е видяла прекалено много чудовища отблизо. И въпреки че за нея си наистина отворена книга, тя твърди, че не е в състояние да чете мислите на Бен, а предполагам, че това още повече ѝ пречи да го пусне близо до себе си.

— А колкото по-дълго остане на свобода този убиец...

— Толкова по-лошо ще бъде и за двамата им. Точно сега, колкото и неуловима и крехка да е връзката ѝ с убиеца, тя е единствената ни следа. — Мат направи пауза. — И той го знае.

* * *

Нави музикалната кутия внимателно и я остави да свири, усмихвайки се, когато двамата танцьори се завъртяха и заподскачаха един край друг във вечния си кръг.

Беше уморен и се нуждаеше от сън, защото утре го очакваше толкова много работа. Но все още не.

Първо трябваше да отвори кутията със съкровищата си и да разгледа всяка вещ, също както правеше винаги преди лягане.

Колието на Беки Смит.

Иглата с паун на Айви Джеймисън.

Дантелената кърпичка на Джил Къркууд. Тя беше малко посмачкана, тъй като бе свършил в нея на няколко пъти през изминалите нощи, но лепкавото доказателство за привързаността му само караше усмивката му да се разтяга.

Взе най-скорошния си трофей в ръце и го разгледа на светлината на лампата. Гащичките на Дийна Рамзи. Харесваше му усещането от копринената материя между пръстите. Харесваха му красивите сини и зелени цветенца по тъканта. Харесваше му ароматът им.

Поднесе ги към носа си за няколко минути, затворил очи и дишайки тежко, после ги върна нежно в съкровищницата си заедно с другите предмети.

Затвори кутията, отнесе я в скрина и я постави до квадратното парче черно кадифе, което заемаше централно място под огледалото.

Оставаха само две монети — десетцентовата и петдесетцентовата.

Намръщи се към тях за момент, опитвайки се да си спомни защо бяха толкова важни.

О, да! Символи на привързаността му. Трябваше да остави такива символи при дамите. Това беше... важно.

Не биваше да забравя колко е важно.

Значи още две.

Вече ги бе избрал и бе наясно какво ще им направи. Щеше да е толкова забавно! Единственият въпрос бе коя да е първа...

Онче, бонче... хвани жената за крачето... ако писка... не я пускай...

Вдигна очи и се взря в огледалото — тъжен, но не и изненадан, когато оттам не го гледаше никой.

* * *

Каси се сепна в съня си, но нямаше представа какво я бе изтръгнало от блажената дрямка. После, когато Бен се надигна на лакът до нея, си спомни.

— Хей! — Докосна лицето ѝ с нежните си пръсти. — Добре ли си?

Ръцете му бяха винаги така топли. Обичаше ги. Искаше ѝ се да замърка като котка всеки път, когато я докосваше. Помисли си, че вероятно би било редно да се засрами от това.

— Добре съм — отвърна най-сетне.

— Плачеше насън.

Изучаваше лицето му на светлината на лампата, запаметявайки го със съсредоточеност, която едва ли съзнаваше.

— Просто кошмар, предполагам.

— Не си ли спомняш?

— Не, наистина. Беше за някакво огледало. И не можех да се отърва от музиката. — Изведнъж се намръщи. — И все още не мога.

— Каква музика?

— В главата ми се върти една мелодия, цял ден ту се появява, ту изчезва. Смътно ми е позната, но не съм в състояние да си спомня коя е.

— Нищо чудно аз да я разпозная.

Каси му се усмихна:

— Повярвай ми, просто не бива да ме чуваш как тананикам. Аз съм музикален инвалид.

— Нима? — Отпусна се до нея, облегал глава на една ръка, докато другата бе положена леко върху корема ѝ. — Трудно ми е да го повярвам. Имаш толкова музикален глас.

— Тогава сигурно е наследствено. Не мога да пея вярно. — Не си спомняше той да е дърпал завивките върху им, но се радваше, че го е сторил. Не че толкоз се срамуваше, колкото ѝ бе малко неудобно да лежи гола до него.

Малко ли? Господи!

Страстта бе най-удивителното нещо. Съвсем обяснимо бе, че за нея бе писано толкова много. За пръв път през живота си Каси разбираше как хората можеха да твърдят, че са загубили ума си от страст.

— Каси?

Премигна срещу него:

— Хм?

— Отнесе се. Къде отиде?

Тя се питаше дали очите ѝ го издават. Дори споменът за страстта бе удивителен. Прочисти гърлото си:

— Никъде конкретно. Колко е часът?

Бен погледна към нощното шкафче:

— Минава единайсет.

— Трябва да изведе Макс.

— Аз ще го свърша. По-късно. — Наведе се и я целуна бавно и нежно.

Докато вдигне глава, ръцете ѝ се бяха обвили около врата му и Каси бе напълно сигурна, че мърка. Откъде се бяха появили проклетите завивки? Искаше ѝ се да ги няма.

Като че ли и на Бен му бе хрумнала същата мисъл. Отметна одеялата и чаршафите, докато те се озоваха някъде около бедрата му, разголвайки почти изцяло Каси. Очите му обходиха малките ѝ бели гърди, после ръцете му ги докоснаха.

Тя чу приглушен звук да се откъсва от устните ѝ и не можеше да го спре. Остро усещаше и най-небрежното докосване. Поразителната интимност на ръцете му върху голото ѝ тяло бе нещо, което чувстваше до дъното на душата си.

Не съзнаваше, че очите ѝ се бяха затворили, че ноктите ѝ се бяха впили в твърдите мускули на плещите му. Леглото бе изчезнало, стаята, къщата. Светът. Усещаше само топлите му ръце, галещи плътта ѝ, даряващи удоволствие, което не си бе представяла, че е в състояние да изпита. Гърдите ѝ пламнаха и я заболяха, чувстваше празнота в корема си, а когато ръцете му се плъзнаха надолу между краката ѝ, Каси си помисли, че ще умре.

Галеше я уверено и умело, увеличаваше желанието ѝ, докато едва издържаше на остро то напрежение. Напираше желанието ѝ да го умолява да спре да я измъчва, но успя да издаде само някакво безсловесно скимтене.

После го почувства между бедрата си — бавният, неумолим натиск на твърдата му плът в тялото ѝ и меките звуци, които тя издаваше, бяха израз на тържество и удоволствие.

— Отвори очи, любима — прошепна той. — Погледни ме.

Лицето му бе напрегнато, очите — потъмнели и съсредоточени, когато се срещнаха с нейните — и Каси бе удивена отново. Не бе в състояние да чете мислите му и все пак някак си надникна по-дълбоко

— и това невероятно интимно общуване накара удоволствието ѝ да се извиси още повече, докато телата им се движеха в синхрон.

— Бен! — прошепна тя, подчинявайки се на принудата да произнесе името му и дочувайки паниката в собствения си глас.

— Тук съм. — Устните му докоснаха нейните, поиграха си с тях, а ръцете му обгърнаха раменете ѝ и пръстите му се заровиха в косата ѝ. Огненият му поглед бе прикрит от натежали клепащи и все пак бе впит в очите ѝ. Бедрата му се задвижиха в ускорен ритъм.

Напрежението у Каси стана непоносимо. Въпреки това нямаше друг избор, освен да го понася. Сетивата ѝ се бяха изплъзнали от контрол, тялото ѝ бе въввлечено в отчаяно стремглаво преследване на завършеността и тя се бе вкопчила в Бен като единствена котва, която ѝ бе останала в океана от неописуеми усещания.

Когато освобождаването най-сетне дойде, то я помете със силата на приливна вълна, а удоволствието я остави без дъх, сърцето ѝ сякаш спря и тя притихна, замаяна и разтърсена. Едва ѝ стигнаха сили да прегърне Бен, когато той потрепери и изстена в своята кулминация. Единствената мисъл, която ѝ хрумна, бе как за малко нямаше никога да познае това изживяване.

Измина доста време, преди някой от тях да има сили да помръдне, тогава Бен премести тежестта си на лакти и сведе към нея все още потъмнелите си и напрегнати очи.

Загубила всякакъв свян, Каси възкликна:

— Ау!

В очите му проблесна забавление.

— Бих ти благодарил, но определено си беше постигнато с общи усилия. — Гласът му бе дрезгав.

— Винаги... ли е така? — Първия път бе достатъчно поразително, но Каси не бе уверена, че ще успее да издържи, ако става още по-силно.

— Досега не е било — отвърна Бен и я целуна лениво.

Каси стегна крака, когато той понечи да се надигне.

— Не си отивай.

— Прекалено съм тежък, любима.

— Не, не си. — Питаше се дали изобщо е усетил ласката.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Щеше ѝ се да усеща колкото може по-голяма част от тялото му, прилепена до нейното, възможно по-дълго.

Бен имаше огромно желание да остане на мястото си поне още малко. Целуна я отново и смътно осъзна, че задържа пръстите си, преплетени в копнините ѝ коси, като че ли очаква тя да се опита да му избяга.

Смяташе, че вероятно би го направила.

Дори когато бе сгушила тяло до него, дори в удовлетворението от най-невероятното любене, което някога бе изпитвал, в очите ѝ съзираше нещо, което му подсказваше, че тя отново се отдалечава от него, отдръпва се по начин, който той вижда и усеща, но не е в състояние да определи.

Искаше да я сграбчи, да я прегърне силно, но инстинктът му го предупреждаваше, че това само би я отдалечило още по-бързо. Прозрението за това предизвикваше болка някъде в гърдите му.

— Мръщиш се — прошепна тя, изглаждайки нежно с пръсти челото му.

— Така ли? — Изви глава, за да целуне вътрешната страна на китката ѝ, топла и мека.

— Нещо не е наред ли, Бен?

— Мисля, че трябва да монтираме кучешка врата на Макс, защото наистина не ми се ще да те оставя — отвърна небрежно.

Усмихна се, но преди да успее да отговори, и двамата чуха тихия звук откъм вратата. Обърнаха глави и видяха кучето да размахва бавно опашка с почти извинително изражение.

— За вълка говорим... — отбеляза Бен и с неохота пусна Каси.

Мислеше си, че докато свършат всичките дейности — да изведе животното навън, за да потича за последно, да включи алармената система и да се увери, че огънят, който по-рано бяха оставили в камината, е подновен за през нощта, — Каси можеше отново да е заспала. Но тя бе само сънена и с готовност се отпусна в прегръдките му веднага щом той се пхна в леглото до нея.

— Защо се забави? — прошепна. — Докато те нямаше, музиката се върна пак.

— Макс искаше още един кокал. — Целуна я, без да се учудва много, когато откри, че отново я желае, и то със същото нетърпение, както първия път.

Каси обви ръце около врата му:
— Престани да говориш за кучето.
И двамата забравиха за животното.
И за музиката.

* * *

Рамото му образуваше удобна възглавница, а усещането за допира на тялото му до нейното извикваше наслада, в която ѝ се струваше, че може да се удави. Смътно възприемаше тропането на суграшицата по перваза, воя на вятъра от време на време, ала съзнанието ѝ бе съсредоточено най-вече върху дълбокия и равен звук от дишането на Бен.

Той ще те унищожи, долетя шепот от гроба.

— Не ме интересува! — прошепна в отговор Каси.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

28 февруари 1999 г.

— Искан ми се да дойдеш до участъка с мен — каза неспокойно Мат, гледайки как Аби си налива втора чаша кафе.

— Бих го сторила всяка друга неделя, но днес Ан не може да присъства и трябва аз да свиря на органа. Нали не се притесняваш, че ще съм в църквата? Наоколо ще има хора, знаеш го.

— Айви Джеймисън бе убита, преди да успее да стигне до църквата миналата неделя.

— Е, вече обеща, че ще ме закараш, така че би трябвало да пристигна благополучно. — Усмихна му се. — И понеже ще ме водиш, няма да е лошо и да ме вземеш после.

— Не е нужно да се тревожиш за това.

Аби се протегна през масата и докосна ръката му.

— Нищо няма да ми се случи, Мат. А ти си длъжен да си в участъка — и двамата го знаем. И ако подозренията ти са основателни, ще трябва да провериш всичките си бележки по първите три убийства.

— Не зная дали ще ни отведе донякъде — призна той. — Вероятно ще ни помогне частично да разберем този кучи син. Но се налага да проверя.

— А ще трябва да прегледаш и доклада от аутопсията на дъщерята на Рамзи — продължи с неохота тя.

Той се намръщи:

— Не изгарям от нетърпение да го сторя. А и не очаквам да е от голяма полза. Въпреки че бе разчленена, белезите от удушаване се виждаха по шията ѝ. Предполагам, че докладът ще потвърди, че Каси е била права и за това. Удушил я е с въженце.

— А Каси? — попита Аби. — Все още ли смяташ да помолиш двамата с Бен да дойдат в участъка?

— Ако се окаже прав за липсващите вещи. Не зная дали това ще помогне, но смятам, че е нужно да обсъдим някои неща. А вероятно

Каси ще може да се свърже с убиеца.

— А Бишъп?

Мат сви рамене:

— Онова, което той забеляза на местопрестъплението вчера, ме накара да се замисля. Познанията му могат да се окажат от полза, а на този етап не съм толкова горд, че да не помоля за помощ — стига да не въвлече и ФБР със себе си. Така че — защо не?

Всъщност Мат се обади на Бишъп в стаята му в мотела от патрулката, докато откарваше Аби до църквата, и агентът пристигна в участъка само минути след като той се настани зад бюрото си.

— Аутопсията? — попита Бишъп, забелязвайки документите, които шерифът изучаваше.

— Да. Била е удушена с тънка жица или нещо подобно. Каси беше права за това. А има и още нещо. Убил я е, докато я е изнасилвал.

Агентът седна на кожения диван:

— За пръв път му е, нали?

— Да. При първите три жертви не бе установен сексуален контакт, въпреки че Каси твърди, че този род убийства винаги са сексуални, а материалите, които прочетох, потвърждават думите ѝ. Виждали сте докладите. Какво мислите?

— Права е. Става дума за надмощие, а това обикновено се превръща в сексуално доминиране. — Бишъп се замисли за момент. — Малко изненадващо е, че не е опитал това с първите три, но е напълно реално да е достигнал до сексуално удовлетворение, наблюдавайки ужаса им преди и по време на умъртвяването.

Беше ред на Мат да се замисли.

— Каси твърди, че и когато Джил Къркууд е била убита — третата жертва, — убиецът е носел маска като за Хелюин. Нямаме представа дали не е имал нещо подобно и при първите две жертви — или пък и при четвъртата.

— Нищо чудно така да е опитвал да предизвика повече ужас у жертвата си. Ако е така, ако я е носел само тогава — не преди или след това, — предполагам, че едва сега започва да оформя и усъвършенства почерка си.

— Каква окуражаваща перспектива! — подхвърли Мат.

— Но се боя, че е разумна. Убива, защото му харесва, и всяко преживяване му дава още идеи за следващото убийство. — Гласът на

Бишъп бе далечен. — Може никога да не узнаем какво е предизвикало този импулс, какво го е накарало да прекрачи линията на фантазиите си, за да ги осъществи, но каквото и да го движи, то явно се засилва и усложнява. Първата жертва не бе физически малтретирана, въпреки че е редно да приемем, че се е постарал да я ужаси емоционално, преди да ѝ пререже гърлото. Втората жертва или се е съпротивлявала — с известен успех, — или убиецът е възнамерявал сериозно да си устрои кърваво клане, само за да види какво е.

— Господи! — промърмори Мат.

— Интересно, че е последвал това разпускане с много по-хладнокръвно и тихо убийство, носел е маска, специално предназначена да ужаси жертвата. Несъмнено е бил изтощен след убийството на Джеймисън — и все пак неудовлетворен.

Мат изръмжа:

— Айви вероятно никога не е удовлетворявала мъж през живота си, още по-малко — със смъртта си.

Бишъп бегло се усмихна:

— Да, тя е жертвата, която изпъква сред останалите, нали?

Шерифът се облегна в стола си.

— Да не би да твърдите, че това може да означава нещо?

— Не бих се изненадал. Другите възрастово варираха от петнайсет до трийсет и две — Джеймисън бе значително по-голяма. Другите бяха доста привлекателни според всякакви критерии, а тя — не. Единствено тя бе убита в дома си, а съществува вероятност и сама да е пуснала убиеца. И докато момичето на Рамзи бе разчленено явно в пристъп на силна ярост, трябва да отбележим, че преди това е било умъртвено. Джеймисън е починала в борбата, която е превърнала местопрестъплението в кървава баня.

— Значи убиецът може да е имал конкретна причина да мрази Айви и затова я е избрал — това ли имате предвид?

— Възможно е. Другите три жертви, изглежда, са били набелязани според комбинация от външен вид и уязвимост, но Джеймисън не се вписва тук. Нищо не пречи да разберем защо.

Мат кимна:

— Добре. Ще изпратя неколцина от хората си да разпитат още веднъж съседите и познатите ѝ. Айви редовно вбесяваше много хора, затова стесняването на кръга може да отнеме известно време.

— Междувременно открихте ли дали има липсващи вещи при първите три жени?

— Да, изглежда, че има — и ме е яд, че не попитах по-рано.

— Няма да е от значение, докато не намерите вероятен заподозрян. Навярно няма да ни каже нищо полезно за убиеца, нито ще ни предложи следа къде да го търсим. Но ще прибави няколко пирона към ковчега, когато го арестуваме.

— Ако изобщо го арестуваме. — Мат направи пауза, после продължи енергично: — Няма как да бъдем напълно сигурни, но миналата нощ и тази сутрин наредих на хората си да проверят отново в семействата и заради случая с Джил Къркууд да претърсят дома ѝ. Беки Смит почти винаги е носела тънка златна верижка, според майка ѝ. Не беше открита по нея, а липсва и в кутията ѝ за бижута. Майката на Айви твърди, че дъщеря ѝ носела за църква една игла с паун, а от нея няма и следа. При останките на момичето на Рамзи липсват гащите, затова можем да допуснем, че е взел нещо и от Джил Къркууд, въпреки че нямаме представа какво би било то.

— Трофеи — изрече Бишъп. — Ще ги държи у себе си, вероятно в чекмедже или кутия.

— Както казахте, това ще ни помогне. Ако го хванем.

Мат въздъхна.

— Ще го хванете. Единствената грешка, която непрекъснато повтаря, е, че действа в малък район, в рамките на затворено общество. Рано или късно ще изскочи явна връзка с някоя от жертвите му.

— Да — отвърна Мат. — Но още колко жертви ще паднат, докато го хванем?

* * *

Нямаше много движение по пътищата — заради снежната нощ и студеното облачно утро, но още по-добре. И се съмняваше, че ще го очакват толкова скоро, така че и това беше добре.

Но най-хубавото от всичко бе, мислеше си той, че никога, наистина никога нямаше да очакват да примамат жертвата си от такова несъмнено безопасно кътче.

Църковните камбани забиха и той се усмихна.

* * *

Прекараха по-голямата част от неделната сутрин в леглото, станаха към десет часа, след като Макс настоя, по кучешки, че толкова им стига. Но едва след като приключиха със закуската и почистиха кухнята, Каси с нежелание повдигна болния въпрос:

— Наистина, трябва да опитам отново.

Устните на Бен се свиха, но гласът му остана спокоен, когато отвърна:

— Опита вчера, когато Мат се върна в кабинета си, и все още те блокираше. Защо сега да е различно?

— Бен, не може да ме блокира безкрайно. Рано или късно ще успея да проникна. Честно казано, бих предпочела да е скоро. Не искаш ли това да приключи?

— Разбира се, че искам. Само че ти отнема толкова сили, Каси.

— Едва когато действително установя връзка. — Погледна го непоколебимо. — Опишването на почвата изобщо не е трудно. И трябва да знаем дали не дебне някого друг, или не планира ново убийство скоро.

— Каси...

— Веднъж, поне веднъж би ми се щяло да успея да кажа на Мат нещо повече от това къде да намери поредния труп.

Бен се приближи до нея, обгърна я с ръце и я притисна до себе си:

— Зная.

Отпусна глава до гърдите му, а собствените ѝ ръце се вдигнаха в жест, който все още бе внимателен, и се плъзнаха около талията му. Питаше се дали той има някаква представа, че е първият човек след смъртта на майка ѝ, който ѝ предлага успокояваща прегръдка.

— Няма надежда за покой, докато той е на свобода.

— Зная.

— А и почти всичко друго би било по-добро от тази проклета музика! — допълни тя някак печално.

— Още ли те тормози?

— Ъхъм. — Откъсна се от него, без да изпитва неудобство от физическия контакт.

— В момента, в който не мисля за нищо, пропълзява обратно.

— Разпознай песента и ще изчезне.

— Вероятно. — Каси поклати глава. — Както и да е, просто трябва да се концентрирам върху нещо.

Бен не се възпротиви срещу това. Оставиха Макс в кухнята, зает с кокала си, и отидоха в дневната, за да може Каси да се разположи удобно. Когато наистина намери върху какво да се съсредоточи, насочвайки усилията си към установяване на връзка с мозъка на убиеца, отново срещна преградата, която не успяваше да преодолее.

— По дяволите!

— Каза, че не може да те блокира безкрайно — напомни ѝ той.

— Зная. Но преградата е ужасно солидна. — Посегна да разтрие челото си. — Тази проклета *музика*.

— Често ли изниква непозната мелодия в главата ти?

— Не, почти никога. — Взря се в него, изведнъж силно разтревожена. — Почти никога. Когато си музикален инвалид, музиката не се запечатва в паметта ти. А тази звучи като от музикална кутия. Не съм слушала музикални кутии от много време.

Преди Бен да успее да отговори, телефонът звънна. Каси трябваше да стане от дивана, за да стигне до слушалката, тъй като бе на страничната масичка.

— Ало?

Бен видя как лицето ѝ се стяга, докато изслушва за момент. После тръшна слушалката. Той се изправи и тръгна към нея, без да се замисли:

— Каси?

— Грешен номер — обясни меко тя.

Постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Не мисля. Какво ти казаха?

— Нищо важно. — Засмя се леко — по-скоро примиренчески, отколкото от радост. — Спомняш ли си, че ме предупреди, че вероятно ще получа няколко обаждания от подозрителни граждани? Беше именно едно от тях. Но не се безпокой — наричали са ме и с по-лоши думи от *вещица*, повярвай ми.

— По дяволите! — Бен я придърпа в прегръдките си. — Предполагам, че беше неизбежно да се сблъскаш и с това. Но повечето

хора тук са доста толерантни, Каси. Просто се боят и се паникьосват в момента.

— Зная. Добре съм, наистина.

Той се отдръпна само колкото да успее да я целуне, но първото успокоително движение бързо се превърна в нещо друго. Ръцете му се плъзнаха надолу по бедрата ѝ, притиснаха я по-плътено и Каси издаде приглушения звук на истинското удоволствие.

Почувства се леко притеснена, когато той вдигна глава, за да ѝ се усмихне, но изразът на очите му бе познатото вече доказателство за собствената му възбуда.

— Споменава ли съм ти, че ми е много трудно да държа ръцете си настрана от теб? — попита той, галейки я.

Каси прочисти гърлото си, но гласът ѝ въпреки това прозвуча дрезгаво:

— Не, не си. Но го забелязах от снощи насам.

— И преди съм го изричал: за човек с дебели стени, изглежда, доста неща не мога да скрия.

Тя се замисли над забележката му.

— Честно казано, радвам се. Нямам опит в тези работи, затова съм благодарна, че не ме караш да гадая.

Бен се засмя:

— Не, не те карам.

— Заради неопитността ми ли? — попита с любопитство тя.

— Защото не съм в състояние да сваля ръце от теб. — Отново я целуна с неприкрита страст. Добави дрезгаво до устните ѝ: — Толкова се радвам, че промени решението си за нас! Не зная още колко можех да издържа.

Каси плъзна ръце около шията му, надигайки се на пръсти, за да се намести по-удобно. Много по-удобно.

— Защо? — изследваше шията ѝ той.

— Няма значение.

Бен вдигна глава и я погледна.

— Защо? — повтори.

Вече бе смутена:

— Да кажем просто, че ми е трудно да си обясня защо ме желаяш.

— Ако отново говориш за твоята обремененост, не ми е ясно защо си мислила, че това ще ме спре. Всеки след двайсет и една години си има някакво минало. Или поне би трябвало. — Сви рамене. — Бога ми — не ми се струваш много притеснена за моето.

Каси се радваше, че той се съсредоточава върху емоционалните аспекти. Наистина не желаете да ѝ се налага да обяснява, че намира донякъде за объркващо физическото му влечение към нея.

— Колко лошо може да е твоето? — попита, отдалечавайки се още повече от въпроса за желанието.

— О, като по учебник! — Отново се зае да гали шията ѝ. — Доминиращ баща, незряла майка, която нямаше и най-малка представа как да се държи като родител. Отегчителни работи. — Гласът му бе преднамерено лековат, почти пренебрежителен.

— Струва ми се, че си пораснал съвсем нормално, въпреки това — забеляза тя, позволявайки на пръстите си да се заровят в косите му и да се насладят на усещането.

— Ммм! И все пак... налице са стените ми.

— Изглежда, тревожат те много повече, отколкото мен — коментира разсеяно, питайки се дали Макс би се разстроил, ако те се върнат в леглото.

— Надявам се това да е добър знак.

Каси бе спасена от нуждата да отговори, когато Бен я целуна, а отговорът ѝ бе дори още по-страстен, защото разговорът за обремененост и стени ѝ бе напомнил, че съдбата рядко може да бъде отхвърлена.

Когато телефонът звънна отново, искаше ѝ се да изругае на глас, но го стори Бен. И именно той вдигна слушалката с неприкрито раздражение, подсилено от подозрението, че е още едно шантаво обаждане.

— Прекъсвам ли нещо? — попита Мат и продължи веднага: — Както и да е. Извинявай, че се натрапвам в любовния ти живот, но наоколо дебне убиец. Нищо чудно и да си спомняте.

— Помня — отвърна му Бен. — Какво става?

— Няколко интересни развития може би. Мисля, че се налага да свикаме военен съвет. Можете ли да дойдете в кабинета ми?

Устоя на импулса да откаже. След като бе прегърнал Каси и стройното ѝ тяло беше притиснато плътно към неговото, бе доста

трудно да мисли за нещо друго.

— Бен?

Припомняйки си, че убиецът знае коя е Каси и представлява голяма заплаха за сигурността ѝ, той отвърна:

— Тръгваме.

— Внимавайте по пътищата. Навън е адски хлъзгаво.

— Добре.

Когато затвори, Каси попита сухо:

— Значи излизаме?

— Да, по дяволите! — Поддържа я в прегръдките си още миг, после я пусна. Не бе нужно да си ясновидец, за да почувстваш нежеланието му. — Мат настоява да говори с нас. Дано да има нещо важно за казване.

— Ще си взема якето — въздъхна Каси.

* * *

— Аби? — Хана Пейн стоеше на вратата на една от класните стаи и като надникна вътре, видя Аби да събира тетрадките, останали от неделния ѝ клас.

— Здравей, Хана! Какво има?

— Кейт и Дона се грижат за децата по време на проповедта, така че съм свободна. Искаш ли да ти помогна с нещо?

— Няма нищо, за което да се сетя — освен ако си съгласна да довършиш тук, докато се кача и се погрижа музиката да е на мястото си.

— Разбира се, ще се радвам.

— Добре, благодаря. Ще се видим горе.

Останала сама в стаята в подземие, Хана събра тетрадките и ги прибра в шкафа, после оправи столовете и вдигна чифт ръкавици, които някой бе изпуснал. Мъжки ръкавици, от черна кожа, много хубави при това. Повъртя ги в ръце, разглеждайки ги, питайки се дали Джо би желал такива за рождения си ден следващия месец. Обикновено не носеше ръкавици, но...

Влагата, която чувства по два от пръстите си, ги бе изцапала в розово. Взирайки се, Хана усети тръпка на тревога. Просто боя

вероятно или... нещо такова.

Един звук, долетял от вратата, я накара да се завърти, а сърцето ѝ подскочи в гърлото.

— Какво държиш там? — попита той.

* * *

— Значи никакъв късмет, а? — попита Мат.

— Не, съжалявам. — Този път Каси и Бен седяха на кожения диван, а Бишъп заемаше един от столовете за посетители в кабинета на шерифа. Каси току-що се бе опитала отново да се свърже със съзнанието на убиеца, но безуспешно.

— Струва си да се опита — сви рамене Мат.

— Ще пробвам отново по-късно — отвърна тя.

Той кимна.

— Е, както ви казах, смятам, че имаме още някои сведения за убиеца. Събира трофеи. И *вероятно* е убил Айви Джеймисън от озлобление. Списъкът с хората, които е вбесявала в седмиците преди смъртта си, расте, така че номерът е да го стесним до минимум.

Музиката в главата на Каси започваше да я подлудява, но въпреки това тя изрече:

— Мат, помниш ли какво ти споделих вчера за казаното от Луси?

— Да. Че някой бил дявол.

— Какво мислиш по въпроса?

Повдигна вежда, гледайки я:

— Нищо особено, трябва да призная. Съвсем смахната е, и то повече от десет години вече.

— А синът ѝ?

— Какво за него?

— Дали има някаква връзка с някоя от жертвите? — Потри чело раздражено.

— Ръсел? Доколкото ми е известно — не.

Прошепна почти на себе си:

— Вчера беше с яке, затова не зърнах китките му... но ръцете можеха да бъдат същите. Така ми се струва.

Бен я наблюдаваше отблизо:

— Но нали каза, че не си видяла нищо разбираемо в ума на Луси освен котенца?

— Не, не видях. Това е просто едно чувство. — Отвърна на погледа му, намръщена. — Нещо ми убягва, зная, че е така. Има нещо в срещата с нея и сина ѝ, което наистина ме притеснява. Нещо, което видях — или не видях. Или просто не разбрах.

Бен погледна към шерифа:

— Кой е лекарят им, Мат, знаеш ли?

— Мисля, че е Мънро. Защо?

— Дали ще е в църквата?

Мат поклати глава:

— След като свърши аутопсията рано тази сутрин, предполагам, че е зад бюрото си и си пие чисто уиски. Какво сте решили да го питам?

— Дали Ръсел Шоу е правил опит за самоубийство.

Шерифът сви устни, после посегна към телефона.

Бишъп, който бе чул историята на Луси Шоу предишния ден, се обърна към Каси:

— Серийните убийци рядко са луди в клиничния смисъл на думата, така че е малко вероятно да е наследил психическото заболяване на майка си.

— Не това имах предвид.

— Какво тогава?

— Откакто Бен ми разказа за нея, чудя се какво е предизвикало заболяването ѝ. А след като я видях, не смятам, че страда от болестта на Алцхаймер, старческо изкуфяване или нещо подобно. Мисля, че ѝ се е случило нещо, някакъв шок, който е погубил разсъдъка ѝ.

Бен се намеси:

— Като например да открие, че може да е отгледала психопат в лицето на сина си?

— Не е изключено. — Каси потри отново чело.

— Пак ли музиката?

— Да, по дяволите!

— Музика? — Бишъп все още я наблюдаваше. — Чувааш музика в главата си?

— Да, но не съм полудяла, тъй че не се надявай.

Мат затвори телефона и каза:

— Лекарят ще провери картоните. Взе да мрънка за поверителността, но ако открие онова, което търсим, ще ни се обади.

Бишъп се обърна към Каси:

— Откога чуваш тази музика?

— От вчера сутринта — ту изчезва, ту се появява.

— Откакто се събуди след последния контакт със съзнанието на убиеца? Откакто те хвана там?

— Да, оттогава — кимна тя.

* * *

Главата я болеше. Лицето ѝ бе забулено с някакъв тъмен плат. За момент страхът от сблъскване надделяваше в мозъка ѝ, но после осъзна, че китките ѝ са вързани зад гърба. Седеше върху нещо студено и твърдо, а зад нея имаше... Заизследва колебливо с пръсти и разпозна нещо като голи тръби, студени и непомръдващи. Китките ѝ бяха вързани заедно от другата страна на тръбата с нещо като колан. И той не се помръдваше, въпреки че опита. И...

Първо чу музиката. Приглушено от торбата на главата ѝ, звъntenето все пак приличаше на звука от музикална кутия. И свиреше... „Суон Лейк“. Зад него, отвъд, се долавяше друг звук, приглушеното бръмчене, което знаеше, че трябва да успее да разпознае, но не можеше.

Това прозрение едва се бе зародило в съзнанието ѝ, когато дочу още един звук — слабото търтене на обувки по груб под — и разбра с ужас, че не е сама. Той беше тук.

Инстинктивно, в абсолютна паника, тя се заопъва от колана, обгръщащ китките ѝ, успявайки единствено да ги разрани и да привлече вниманието му.

— О, значи си будна, а?

— Моля те — чу се да изрича разтреперано. — Моля те, не ме наранявай. Недей...

Издърпа торбата от главата ѝ и тя примигна от неочакваната светлина. Отначало видя само висящи голи крушки и някаква обемиста машинария отсреща в стаята с малко стъклено прозорче, което разкриваше огън вътре.

Огън?

— Толкова се радвам, че се събуди! — Гласът му бе нелепо весел.

Вдигна поглед към него, съсредоточи го върху лицето му и изпита неопишуема изненада:

— Ти?

— Много ми харесва мигът на удивление — отвърна той, после се наведе и я зашлеви брутално през лицето с голямата си длан. — И първият пристъп на страх.

* * *

— Може ли тази музика да идва от него? — попита Бишъл.

— Не е медиум, все още не — възпротиви се Каси, — така че как би могъл да ми изпраща нещо?

— Вероятно не го праща. Нищо чудно да го е загнездил в съзнанието си — както човек рецитира стихче или брой и смята, за да блокира нещо. Теб. Може би си постоянно във връзка с мозъка му, а той се опитва да те държи настрана.

— Възможно ли е? — попита я Бен.

— Не зная. Предполагам, че да. Не е изключено да е хитър начин да ме държи настрана, без да упражнява много усилия, да ме разсейва чрез музиката.

— Това означава ли, че сега може да успееш да се свържеш? — обади се Мат.

— Поне ще опитам.

Опита, но предположението, че убиецът би могъл да използва безкрайната мелодия, за да я разсейва, не й помогна изобщо.

— Има стабилни стени — обяви тя, отваряйки очи с въздишка. — А не го разбирам. Няма начин да ги е построил толкова бързо, не и за да се предпази от наскоро осъзната заплаха. А и по-рано ги нямаше, иначе не бих могла да се свързвам с него по този начин.

Телефонът звънна отново и Мат бързо го вдигна. Поздрави, после на няколко пъти каза: Да, а очите му се присвиваха. Разговорът бе кратък и когато затвори след обичайните благодарности, — видът му бе мрачен.

— Какво? — настоя да узнае Бен.

— Ръсел Шоу никога не се е опитвал да се самоубие, според сведенията на доктор Мънро.

— Но? — продължи Бен, долавяйки неизказаното в гласа на приятеля си.

— Но синът му — да. Майк Шоу явно си е прерязал вените преди около дванайсет години, когато е бил само на четиринайсет.

— Синът му? — повтори Каси. — Внукът на Луси?

— Да. Майката почина по време на раждането на Майк. Ръсел и Луси го отгледаха. Живееше с тях допреди година, после се премести в една от онези бараки до старата мелница на около миля от града.

— Съществува ли някакъв шанс да съм го срещала? — Каси гледаше въпросително Бен.

Той ѝ отговори мрачно:

— Доста шансове, въпреки че вероятно не си обърнала внимание... Майк Шоу е първа смяна барман в дрогерията.

— Аз съм го срещал — каза Бишъп. — Направи ми впечатление, че проявява жив интерес към убийствата.

— В неделя трябва да почива — разсъждаваше Каси, припомняйки си, че дрогерията бе затворена по това време.

— Също и в някой от другите дни. — Бен погледна към Мат. — Можем ли да разберем дали е почивал в петък, по време на отвличането на момичето на Рамзи?

— Да, много лесно, щом шефът му се прибере от църква, но... — Мат прерови папките на бюрото си и отвори една от тях. — Май си спомням — о, по дяволите! Бинго!

— Какво? — попита нетърпеливо Бен.

— Майк Шоу е един от хората, за които майката на Айви Джеймисън спомена, че са имали разногласия с нея няколко дни преди да я убият. Изглежда, хапнала е в дрогерията и изобщо не била доволна от готварските умения на Майк. Направила го на пух и прах — както само тя си знаеше, — и то пред шефа му и още половин дузина клиенти.

Бишъп се намеси:

— Бих допълнил, че това вероятно го е поразстроило.

— Съвпада по възраст — отбеляза Бен. — И е много силен физически.

Мат се намръщи:

— Да видим дали ще разберем почивал ли е в петък. Това достатъчно ли е, за да претърсим дома му? Съдия Хейс ще подпише ли такава заповед, Бен?

— В този случай ли? Да — отвърна приятелят му. — Ще подпише.

* * *

— Майк, защо правиш това? — Опитваше се да запази гласа си колкото може по-спокоен, въпреки че никога през живота си не се бе ужасявала толкова.

Той изцъка с език и поклати глава:

— Защото мога, разбира се. Защото искам. — Вниманието му бе привлечено от забавянето на музикалната кутия, той бързо прекоси стаята по бетонния под към тежката стара маса, където беше тя. Вдигна я и я нави, после отново я положи на масата.

— Готово! — промърмори на себе си.

На около метър от нея имаше старо желязно легло до огнеупорна стена. Жената хвърли поглед нататък с нарастващ страх. Нали той не възнамеряваше да...

— Майк...

— Искам да млъкнеш. — Тонът му бе любезен. — Просто млъкни и гледай. — Отвори оръфана кожена чанта, която също бе върху масата, и започна да вади разни неща от нея.

Касапски нож.

Брадвичка.

Бормашина.

— О, господи! — прошепна тя.

— Чудя се дали тук, долу, има контакт — промърмори, озъртайки се намръщено наоколо. — По дяволите! Трябваше да проверя.

— Майк...

— О, виж — ето го и контакта. — Изви глава и й се усмихна. — Точно зад теб.

* * *

Интеркомът избръмча и Мат посегна нетърпеливо към бутона.

— Да?

— Шерифе, една жена на име Хана Пейн иска да говори с вас — каза Шарън Уоткинс. — Твърди, че е важно... и мисля, че е най-добре да я изслушате.

Шарън имаше повече опит в отдела от него, затова Мат уважаваше преценката ѝ.

— Добре.

— На четвърта линия.

— Благодаря, Шарън. — Натисна бутона на указаната линия и включи микрофона. — Шериф Дънбар. Искали сте да говорите с мен, госпожице Пейн?

— О... да, шерифе, исках. — Гласът ѝ бе млад и несигурен, а също и много изплашен.

Мат съзнателно смекчи своя:

— За какво, госпожице Пейн?

— Ами... Джо влезе в класната стая, когато ги намерих, и настоява, че вероятно не бива да ви безпокоя, и то в неделя, но просто се притеснявам. Седяха си там, в стаята, като че ли ги е забравил, а мисля, че по тях има кръв и... и сега тя изчезна!

Мат продължи търпеливо:

— Започнете от началото, госпожице Пейн. Къде сте и какво сте открили?

— О, в баптистката църква съм, шерифе — „Оук Крийк“. И открих чифт черни ръкавици в една от класните стаи на неделното училище. Мъжки са и ми се струва, че са изцапани с кръв, защото са влажни и пускат розово по ръцете ми.

В гласа на Мат пропълзя напрежение:

— Разбирам. Виждате ли етикет по тях? Имате ли някаква представа на кого може да принадлежат?

— Ами точно затова се притесних. Защото инициалите отвътре са МШ, красиво избродирани, както го прави госпожица Луси, а той посещава неделното училище, затова трябва да е Майк. Но той не е горе на проповедта, проверих. И тя също изчезна, а трябваше да е тук

и да свири на органа. Зная, че не би си тръгнала, без да поръча на друг да свири, не и след като ми се обади, че ще наглежда музиката...

— Хана! — извика настойчиво Мат. — Кой е изчезнал? За кого говорите?

— За Аби. Госпожа Монтгомъри.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не биваше да се държиш лошо с мен, Аби — изрече внимателно Майк.

— Лошо с теб? Майк, кога съм се държала лошо с теб?

Единствената ясна мисъл на Аби бе да го поощрява да продължи да говори, да протака и да отлага неизбежното. Нямаше никаква представа кое време беше, колко време оставаше до часа, когато Мат щеше да дойде да я вземе и щеше да открие, че я няма в църквата. Как щеше да я намери на такова място, където и да бе то? Не виждаше нищо познато — нито гледка, нито звук, подсказващи й каква сграда се издига над тази мрачна и миришеца на мухъл стая.

— Онзи заем. — Той вдигна касапския нож и го насочи нагоре, за да види лъскавото острие. — Заемът, който ми бе нужен, за да си купя готиния „Мустанг“ 95 преди Коледа. Наистина трябваше да ми дадеш парите, Аби.

Не си направи труда да обяснява съотношението дълг и доход. Вместо това отвърна твърдо:

— Съжалявам, Майк.

— Да, разбира се. Сега.

Преглътна с усилие, почти хипнотизирана от начина, по който той продължаваше да върти острието на касапския нож. *Продължавай да говориш. Само продължавай да говориш!*

— Ами Джил Къркууд? С какво е проявила лошо отношение към теб?

— Присмиваше ми се. Тя и Беки — и двете ми се смееха. Видях ги. — Остави ножа за момент и пак нави музикалната кутия, после отново го взе и се намръщи.

— Откъде знаеш, че са говорели точно за теб?

Главата му се извърна с бързината на кобра, нанасяща удар, а младото му приятно лице бе изкривено от горчива обида.

— Да не би да недочуваш? *Видях ги.* Кикотеха се, сблизиха глави. Разбира се, че говореха за мен и ми се присмиваха. Но вече не се

смеят, нали, Аби? Обзалагам се, че в момента ти се иска да ми бе дала онези пари, а?

— Да — прошепна тя. — Да, Майк, иска ми се.

* * *

Страхът на Мат сякаш се материализира в стаята и за Каси бе почти невъзможно да изолира тези емоции, но се опита.

— Музика — прошепна тя със затворени очи. — Продължавам да дочувам откъслечни звукове от музикалната кутия. Мисля, че той я е пуснал, но... По дяволите! По дяволите! Не мога да проникна.

— О, господи! — възкликна отчаяно Мат.

— Можеш ли да се свържеш с Аби? — попита тихо Бен.

— Не и с нейните стени.

— Дори сега?

— Особено сега. Построени са през годините, през цял един живот, предназначени да предпазват ума и духа ѝ, така че е обичайно да се отдръпва още по-цялостно зад тях, когато възникнат проблеми. По дяволите! Само ако успееш да намеря начин да заобиколя музиката...

Тогава се обади Бишъп:

— Не се опитвай да я заобиколиш. Остави я да те носи. Концентрирай се върху музикалната кутия.

Отвори очи и се взря в него за момент, после ги затвори и се съсредоточи яростно:

— Музиката... музиката... кутията... Виждам я. Има двама танцьори, въртящи се и подскачащи един край друг...

* * *

Аби бе вперила поглед към музикалната кутия, защото прекалено много я ужасяваше гледката към ножа, който той държеше. Беше една от онези евтини малки играчки, които обикновено подаряваха на момиченцата в ранното им детство: картон, покрит с гериптова хартия, зацапана и избеляла. От вътрешната страна на капака имаше огледало,

пропукано поне на три места. Между двете разглобяеми, покрити с кадифе плоскости подскачаха и се въртяха две малки фигурки под накъсания акомпанимент на звънтящата музика.

„Суон Лейк“, помисли си тя. Лебедова песен. Дали Майк бе достатъчно умен за това? Не вярваше да е. Вероятно кутията бе някакъв спомен от детството му, чиято значимост тя никога нямаше да узнае...

Къде си, Мат?

— Мисля, че говорихме достатъчно — заяви той, обръщайки се, усмихнат, към нея. Държеше касапския нож.

Аби преглътна:

— Кутията, Майк. Отново спира.

Хвърли поглед през рамо, после се обърна, за да вдигне музикалната кутия.

— Не бива да допусна това да стане — промърмори. — Музиката не бива да спира.

* * *

Каси се намръщи.

— Музиката не бива да спира. Не може да позволи на музиката да спре. Искатя да я слуша, да я слуша, защото... тогава тя... той... няма да ме допусне в съзнанието си. Това е. Пуска я, за да ме изолира. Но вече съм в състояние да го почувствам. Чувствам как бие сърцето му...

— Каси? — изрече Бен. — Можеш ли да видиш онова, което вижда той? Къде е?

Тя леко наклони глава, сякаш се заслушва, после отвърна:

— Все още е в Църквата. Помещението със стария бойлер в подземиято. То е звукоизолирано и той знае, че на никого няма да му хрумне да го търси там, особено след като ме е изолирал...

— Църквата е на пет минути път. — Мат скочи от стола и се втурна към вратата, преди още гласът на Каси да е заглъхнал, а Бишъл го последва по петите. Агентът нареди бързо и меко:

— Накарай я да се отдръпне *веднага!*

Бен кимна, но не изпускате от очи бледото лице на Каси.

— Каси, не можеш да ѝ помогнеш. Върни се.

— Но... той се подготвя. Нямам време да приготви леглото, когато го е донесъл рано сутринта. Връзва възетата към рамката за китките ѝ и глезените ѝ. Иска да си поиграе с нея дълго, много дълго.

Бен знаеше, че времето изтича — и за Аби, и за Каси, — но трябваше да попита:

— Наранил ли я е вече? Наранил ли е Аби?

— Халосал я е, за да не разбере никой, че я е отвлякъл. Тя се опитва да разговаря с него, да го вразуми. Той не се противи, защото мисли, че разполага с всичкото време на света. Но... се възбужда все повече. Харесва му да я гледа как се опитва да се спаси. Пита се дали... дали ще пици като последната кучка. Харесало му е... — Гласът ѝ замря, дъхът ѝ секна.

— Какво има, Каси? Какво виждаш?

— Не виждам. Усещам. Ботушите му са твърде тесни. Все още са твърде тесни. — Изглеждаше озадачена. — Защо не ги свали? — Замълча, свъсила вежди.

— Каси? Достатъчно. Трябва да се измъкнеш от ума му веднага. Трябва да се върнеш при мен.

За миг изглеждаше така, сякаш щеше да продължи да се съпротивлява на нареждането му, но после си позволи да отпусне схванатите си мускули. Миг по-късно бавно отвори очи и още по-бавно изви глава да го погледне.

— Налага се Мат да побърза — прошепна.

Бен я привлече в прегръдките си, усещайки как трепери до тялото му.

— Ще стигне навреме — увери я той и му се искаше да е толкова сигурен, колкото звучеше.

* * *

Патрулката взе завоя на две гуми. Бишъп се държа, докато всичките четири колела стъпят отново на пътя, после се върна към проверката на оръжието си.

— Колко врати има? — попита.

— Само една.

Гласът на шерифа бе равен и излъчваше онзи вид спокойствие, който е по-опасен от нитроглицерин в чаша вода. Бишъп го стрелна с бърз, преценяващ поглед.

— Прозорци?

— Не. Това е второто подземие. Единственият вход е през тежка дървена врата в основата на дървено стълбище, до което ще стигнем през първото мазе.

— Може ли вратата да е заключена?

— Не и отвътре. Въпрос на безопасност е — при наличието на старата пещ вътре. Освен ако копелето не е добавило свои укрепления, разбира се.

— Не ми се ще да го допусна — отвърна агентът.

— Тогава няма да го правим. Да предположим, че е заключил или барикадирал вратата отвътре. Това означава, че имаме време само за един-единствен изстрел — и трябва да го изненадаме. Ако не проникнем от първия път, ще разбере, че сме там и ще разполага с време да опре нож в гърлото на Аби.

Ако вече не го е направил. Бишъп не го изрече на глас естествено.

* * *

Използва касапския нож, за да отреже парчета въже от едно тежко кълбо, после го остави на масата до музикалната кутия. Нужни му бяха няколко минути, но вече бе приготвил леглото, а парчетата въже бяха вързани за желязната рамка, за да приковат китките и глезените ѝ. Беше навил музикалната кутия още няколко пъти, докато се занимаваше с това, като неведнъж губеше търпение заради прекъсванията.

Тази целеустременост ужасяваше Аби повече от всичко друго.

Къде си, Мат?

Опитала бе с всички сили да разхлаби колана, свързващ китките ѝ, но отново не бе постигнала друго, освен да се нарани. Тръбата зад гърба ѝ бе солидно закрепена в стената и циментовия под и само един господ знаеше колко дълбоко бе вкопана в земята. Нямаше начин да се освободи.

Майк отиде да навие отново музикалната кутия. Вдигна касапския нож и за момент се взря в него, после го остави до кутията и се върна към нея.

— Недей...

Пренебрегвайки задъханата ѝ молба, той клекна до нея и посегна към китките ѝ. За миг коланът се стегна почти нетърпимо, после рязко се отпусна. Аби разбра веднага, че все още е безпомощна: докато кръвта се втурваше към вдървените ѝ пръсти, те горяха и пулсираха и практически бяха безполезни. Тогава Майк я сграбчи за ръцете и я повлече с ужасна сила, но коленете ѝ се подгънаха и тя увисна пред него.

— Майк, моля те, не ме наранявай! — Гласът ѝ трепереше от ужас, а звукът на собствения ѝ парализиращ страх събуди живи спомени за неотдавнашното ѝ боязливо свиване пред наказващите юмруци на Гари: умоляваше го да спре, да не я наранява повече.

Никой не бе дошъл да я спаси тогава.

Никой нямаше да дойде да я спаси и сега.

Когато Майк започна да я влачи към кушетката, Аби намери сили да забие пети в пода и да му се съпротивлява.

— Не! Дявол да те вземе, няма да бъде лесно!

Свари го неподготвен и стовари неистов удар в челюстта му, който улучи и отметна главата му назад. За секунда хватката му се разхлаби и тя се отскубна.

Направи две олюляващи се крачки встрани, преди да усети ръцете му да се сключват около шията ѝ изотзад и да я повличат обратно към солидната стена от мускули на гръдния му кош.

— Кучка! — изръмжа той, стягайки пръсти. — Шибана кучка! Ще те науча аз! Ще те науча...

Пръстите ѝ отчаяно задърпаха неговите в напразен опит да ги разхлабят. Мрак забули погледа ѝ и тя отново се отпусна, когато новооткритата сила стремително напусна нозете ѝ.

Видях го да те убива, Аби. Не успях да зърна лицето му и не зная кой е, но беше разярен, ругаеше и ръцете му стискаха шията ти.

О, господи! В края на краищата Александра се бе оказала права. Съдбата не можеше да се промени...

* * *

Беше много тихо, когато стигнаха до тежката дъбова врата, и светлината от горното мазе едва открояваше дървените стъпала зад тях. Сетивата на Мат бяха силно изострени към всяко изскърцване под краката на полицая, вървящ на няколко крачки зад него, и Бишъп. Страхувайки се от онова, което се криеше оттатък, Мат склочи пръстите си около топката и бавно я завъртя. Но когато се облегна на незаключената врата, тя отказа да се помести. Все още движейки се бавно, въпреки всички инстинкти, болезнено крещящи у него, той се отдръпна.

Бишъп се наведе и използва миниатюрна писалка — фенерче, за да огледа вратата.

— Изглежда, сякаш отвътре е поставено ново резе прошепна.

Мат хвърли поглед към пушката, която носеше агентът, и се опита да преглътне с пресъхнала от ужас уста.

— Тогава ще се наложи да си проправим път със стрелба.

— Ако сме достатъчно бързи, изненадата трябва да ни даде няколко секунди преднина, преди той да успее да реагира.

Няколко секунди.

Мили боже!

Мат погледна пистолета в ръката си. Махна предпазителя и го приготви.

— Ти прострелваш вратата, аз влизам пръв.

Смениха си местата и Бишъп се прицели.

— Готов ли си?

— Давай!

Внезапното изгърмяване на пушката бе оглушително. Агентът го придружи със силен ритник по вратата — и тя се отвори със скърцане.

Мат вече тичаше, когато видя сцената вътре, и осъзна, че повечето от най-лошите му страхове са се сбъднали.

Близо до средата на стаята Аби се бе отпуснала върху Майк Шоу, а шията ѝ бе обхваната от силните му ръце. Нейните собствени ръце висяха безжизнено отстрани, а коленете ѝ се подгъваха, докато животът я напускаше.

Животински вик се изтръгна някъде из дълбините на душата му и Мат светкавично прекоси няколко крачки, които ги деляха. Дивият му поглед бе впит в нея, но видя Майк да се извъръща, а младото му лице бе изкривено в ужасяващо разярена гримаса.

Не се поколеба: завъртя пистолета си и стовари дръжката в носа му. Пръстите му мигновено пуснаха Аби и се вкопчиха в собственото му лице. После, преди да успее да стори нещо повече от това да си поеме въздух с болезнен вик, Мат го ритна в свивката на крака и онзи се просна.

Шерифът го остави на Бишъп и полицаия. Коленичи на пода до безжизненото тяло на любимата си и я взе в прегръдките си, усещайки, че се разтреперва.

— Аби? Мила, моля те...

* * *

Отначало Аби си мислеше, че всичко е свършено. Но после чу оглушителен шум и смъртно осъзна, че Майк се отдръпва зад нея, пръстите му се стягат почти конвулсивно. Нямаше повече въздух, мракът изпълни всичко — и тя пропадна.

— Аби... Аби! Скъпа, отвори очи. Погледни ме, Аби! Погледни ме...

Гласът на Мат.

Опита се да преглътне и откри, че гърлото ужасно я боли. Опита да отвори очи и се наложи да се бори с тежестта, която ги притискаше. Държеше я в прегръдките си, а изражението му бе толкова яростно, че би я изплашило, ако го видеше върху лицето на друг мъж. Но за нея бе лесно да се усмихне на Мат.

— Здравей — прошепна с болезнено гърло.

Той простена и я притисна още по-силно, а през рамото му видя Майк, проснат на пода, да ругае бясно, докато един полицаей закопчаваше с белезници ръцете му зад гърба. Носът му кървеше.

Бишъп стоеше до масата, свел очи към музикалната кутия, която вече не свиреше, и към касапския нож, от който Майк бе на няколко крачки само. Агентът държеше пушката си, обясняваща експлозията, която си спомняше, че е чула по-рано. Очевидно нея бяха използвали,

за да проникнат през вратата и да отвлекат вниманието на престъпника за достатъчно време, та да се вмъкнат в стаята.

Това се казваше спасение в последния момент.

Аби успя да вдигне ръце, да ги обвие около шията на Мат и да прошепне:

— Случи се чудо. Този път някой дойде.

1 март 1999 г.

— Истинската изненада — възкликна Бен, след като затвори телефона следващия следобед — е, че Хана Пейн вероятно е спасила и собствения си живот, освен този на Аби. Мат твърди, че открил полароидни снимки в къщата на Майк Шоу — всички жертви преди и след като ги е отвлякъл. Имал е по една и на Аби и Хана. Така че тя е щяла да бъде следващата. Споделила е с Мат, че е получила зловещо телефонно обаждане миналия ден, също както Аби. Аби смяташе, че нейното е от Гари, но той се кълне, че не е.

— Преди или след като Мат го е ударил?

Бен се изкиска:

— Мисля, че след това. Може да се каже, че Гари Монтгомъри е много упорит мъж. Мат му показва съвсем ясно, че ако бившата му жена получи дори и дракотина през следващите четирийсет години, спукана му е работата. И предвид факта, че бе направо полудял, след като почти не я загуби заради серийния убиец, не се съмнявам, че човекът е повярвал на всяка негова дума.

— Аз — също.

Бен седна до нея на дивана и поклати глава:

— Все още не мога да го проумея. Майк Шоу — серийен убиец. Господи, участваше в кампанията ми!

— Признал ли е нещо?

— Немного. И тъй като областната обществена защитничка вече обяви, че по-скоро ще си подаде оставката, отколкото да поеме такъв клиент, а баща му отказва да наеме друг адвокат — не че някой се натиска!, — има известни проблеми с разпита му.

— Как ще бъдат разрешени?

— Ще потърсим някой извън областта, комуто няма да се налага да живее тук след процеса. Съдия Хейс вече се обади на няколко добри адвокати, все някой от тях ще поеме случая — заради популярността, ако не за друго. А освен това, когато водещите вестници публикуват новината, ще притичат доста перковци извън щата, които биха продали и душата си за такова дело.

— Но ти нали ще бъдеш прокурор?

— И още как! Неговият адвокат ще пледира за разглеждане в друг окръг, но където и да е, аз ще бъда прокурор.

— Добре. Не те чух да споменаваш нещо за Бишъп?

— Мат каза, че ще поостане малко. Ще ни предложи познанията си в събирането и описването на уликите, които бяха открити в дома на Майк. — Бен направи пауза, после продължи внимателно: — Което, разбира се, по никакъв начин няма да е свързано с теб. Искам да кажа — оставането му.

Каси го погледна, усмихвайки се леко:

— По никакъв начин.

— Тъхъ — отвърна на погледа ѝ той.

— Не трябва ли днес да си в съда? Тоест зная, че областният прокурор има известна свобода на действие, но повечето хора работят в понеделник.

— Взел съм си заслужен отпуск, преди да се захвана с работата по най-големия случай, познат в тази област. Правната система няма да спре без мен за няколко дни.

Каси се замисли:

— Разбирам. Но това естествено по никакъв начин не е свързано с мен.

— Заради Макс е. Сърце не ми дава да го изоставя.

Тя хвърли поглед към кучето, което хъркаше тихо на килимчето си пред камината.

— Да, очевидно се привързва.

Бен ѝ се ухили:

— Добре, добре. И двамата сме наясно, че не си такава. А аз зная, че вече не си в опасност, дори и от шантави обаждания, като се има предвид, че кметът е готов да ти връчи ключа на града, след като Мат подчерта, че си спасила живота на Аби и си му помогнала да залови убиеца.

— Надявам се, че ще предадеш на Негова светлост, че не желая ключа на града. — Каси се чувстваше неудобно при тази мисъл и нарастващата сигурност, че Бен си е наумил нещо. — Но се радвам, че успях да помогна, макар в края. Все пак нищо не се е променило в действителност.

— Нима? — Вече бе сериозен, внимателен.

— Не. Не съм част от града. Преместих се тук заради тишината и спокойствието, също както и леля ми. — Каси сви рамене. — Тя успя да преживее тук двайсет години, без да се обвързва, предполагам, че и аз ще мога.

— Вече си обвързана, Каси. Ти стори нещо, което Александра никога не бе правила — рискува себе си заради местните хора.

— Нямах голям избор. Знаеш го.

— Имаше. Би могла да избягаш, да избегнеш целия проблем и да прехвърлиш на нас залавянето на Майк. Все пак остана и помогна.

Тя си пое дъх:

— Но си наясно също, че бе необичайно събитие, вероятно веднъж в живота на този град. Няма да се случи отново.

— Значи възнамеряваш да се погребеш тук? Да заемеш мястото на Александра като ексцентричката на града?

— Има и по-лоши съдби — прошепна тя.

— А ние, Каси?

Извърна глава и погледна към огъня, който бяха запалили, защото денят бе студен, с връхлитащи снежни вихрушки, и отново си помисли за предсказанието на леля си за участта на Аби. Алекс бе сгрешила — или пък знанието за нея някак бе дало възможност на Аби да промени онова, което иначе би могло да се случи.

Дали не бе сгрешила и за Бен? А Каси пък можеше да е сбъркала, когато бе видяла собствената си съдба. Поне съществуваше такава възможност.

Нали?

— Каси?

Боеше се да го погледне.

— Не зная. Предполагам, че просто съм допуснала, че би могло да продължи известно време. Докато ти омръзна.

— Да ми омръзнеш? — Постава ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. — Да не би да си останала с впечатлението, че това е

просто връзка?

Зяпна го:

— А какво друго би предположил ти?

— Нещо много по-трайно. — Докосна лицето ѝ с нежни пръсти, отметна кичур копринени черни коси. — Надявам се.

От всички възможности, които би могла да обмисли, тази никога не ѝ бе хрумвала и Каси бе повече от изненадана, че е хрумнала на него. Отвърна бавно:

— Смятам, че е малко рано да говорим за нещо трайно, а ти? Искам да кажа, че и двамата не търсим никакъв вид ангажираност.

— Вероятно не, но...

— Бен, знаеш, че не съществува *вероятно* по въпроса. Стоях... настрана от хората през по-голямата част от живота си и очевидно е, че ти не си готов за каквото и да е вид дългосрочно обвързване.

— Как така е очевидно? — После разбра. — О, заради стените ми.

Не бе нужно да си ясновидец, за да видиш, че напомнянето го обезпокои и Каси му отправи печална усмивка.

— Все още се опознаваме, все още се учим да си вярваме. Да си дадем време, а, Бен? Време без... външен натиск... като серийни убийци, тласкащи ни към нещо, за което още не сме готови. Няма защо да бързаме, нали?

— Предполагам, че няма. — Привлече я в прегръдките си, усмихвайки се, но погледът му бе все още тъжен.

— Стига да не възнамеряваш да ме изриташ от леглото си скоро.

— Това — отвърна тя, плъзвайки ръце около шията му — никога не е влизало в плановете ми.

* * *

Беше се смрачило вече, когато Бен се събуди в осветената от лампата спалня и откри, че е сам. Облече се и слезе долу. Каси беше в дневната. Миризмата на нещо вкусно се носеше из кухнята, а тя бе заета с прибирането и пакетирането на няколко купчини книжа и дневници, лежали на масичката за кафе през последните няколко дни.

Спря за момент на прага, за да я погледа, усещайки присвиване в гърдите и студена топка от безпокойство в стомаха си. Сгрешил ли беше? Разумът му подсказваше да почака, да внимава с отправянето на искания, но инстинктите му диктуваха, че Каси знае как се чувства той в момента.

Смяташе, че го обича. Смяташе, че с нейното минало и почти патологично нежелание да допуска и най-обикновен физически контакт не би била способна да го приеме като любовник, ако не го обичаше и не му вярваше поне отчасти. Но си даваше сметка също, че предишният опит на Каси с мрака и насилието в прекалено много мъжки съзнания прави почти невъзможно доверието ѝ към някой мъж, особено ако не е в състояние да чете мислите му.

Проклетите му стени!

Нямаше да му се посвети, докато не бъде сигурна в него, а стените му правеха това невъзможно. Дори и да успееше да ги срине, Бен не беше уверен, че това би привлякло Каси на негова страна и тя би останала в живота му завинаги. Дълго време бе прекарала в уединение и се бе убедила, че самотата е най-добра за нея. Би ли — и можеше ли! — да промени живота си така драстично, като приеме него и всички хора и отговорности, които той би донесъл със себе си?

Не бе сигурен.

Придаде си непринудено изражение и влезе в дневната.

— Изостави ме — обвини я шеговито.

Тя се усмихна:

— Съжалявам — огладнях. Спагети. Наддявам се, че ти харесват.

— Обичам ги. — Искаше да я докосне, но се насили да не издава така явно нуждата си от нея. — Какво правиш тук?

— Прибирам тези неща.

— Мислех, че смяташ да ги четеш.

Каси му отправи поглед, който изобщо не можеше да разгадае.

— Понякога е по-добре да не знаеш как ще се развият нещата.

— За Александра ли говориш?

Погледна към дневника в ръката си, после го прибави към другите книги в кашона.

— Разбира се.

Не ѝ повярва, но прие казаното, страхувайки се да не я притиска, когато отвърща така уклончиво.

— Е, винаги имаш възможност да ги прочетеш по-късно.

— Да. По-късно. — Затвори кашона, после обърна очи към него, усмихвайки се. — Сосът трябва да е готов, а ти?

— И аз — също.

* * *

Движеше се внимателно, пазейки се от изострения слух на кучето, въпреки шума от суграшицата и вятъра. Бдителността му диктуваше да се отдръпне, но искаше да се приближи още, достатъчно, за да вижда вътре.

Там бе толкова приятно! В камината гореше хубав огън. Светлините и апетитният аромат на вкусна храна правеха кухнята топла и уютна. Тихите гласове, чувстващи се добре един с друг и въпреки това притеснени, думите, омекотени от копнеж, от надежда, несигурност и страх.

Бяха напълно погълнати един от друг.

Не подозираха за наблюдаващите ги очи. Стоеше отвън, с вдигната яка и нахлупена ниско шапка, за да предпази лицето си от боцкащата суграшица. Студено бе. Земята бе заледена и краката му в тънките обувки бяха измръзнали. Но той остана на мястото си дълго, наблюдавайки.

Не бе разбрала. Въпреки цялата тази работа не бе разбрала, че бе сторил всичко заради нея.

Но щеше да разбере.

Скоро.

2 март 1999 г.

— Край на почивката! — заяви Бен, оправяйки възела на вратовръзката си, докато Каси лежеше в леглото и го наблюдаваше. — Типично за съдия Хейс да ме извика обратно на работа.

— Ами има право — отвърна тя. — След като Майк Шоу вече разполага с адвокат и повечето улики са събрани от къщата му, време е да идеш на работа.

— Нужно ли е да си толкова разумна? — Отиде и седна на ръба на леглото, усмихвайки ѝ се. — Измъкват ме от едно много топло легло в много студена утрин и смятам да се пооплача.

Посегна и докосна лицето му с един от онези леки, колебливи жестове, от които дъхът му секваше.

— Топлото легло ще те чака да се завърнеш. Ако...

— О, определено ще се върна — увери я Бен. — Ако успея — още за обед, ако не — около пет. И в двата случая ще донеса готова храна. Някакви предпочитания?

— Не. Лесно е да ми се угоди.

— Да — отвърна, навеждайки се да я целуне, — наистина. Опитай се да заспиш отново, любима. Ще изведа Макс и ще го нахраня, преди да тръгна. Ще се видим по-късно.

Каси се заслуша в леките звуци, докато той си тръгваше, после прегърна възглавницата му и вдъхна аромата, останал по калъфката. Вече бележеше присъствието си в живота ѝ. Леглото ѝ миришеше на него, а уханието на афтършейва му се носеше из стаята. Тоалетните му принадлежности бяха в банята до нейните. На стола в ъгъла беше една от ризите му.

Нещо постоянно?

Боеше се да мисли за това, защото бе така удивително и непредвидимо прекрасно, та чак не вярваше, че е възможно. Животът я бе научил, че на нея просто не ѝ се случват прекрасни неща. Затова и бе започнала да посреща приятните изненади с подозрение.

Винаги съществуваше някаква уловка.

Но докато открие каква е, Каси просто искаше да се наслаждава на момента, да се потопи в удоволствието. Беше в топло легло, където до нея бе лежал топъл мъж, и всеки мускул от тялото ѝ бе блажено уморен.

Той беше много... страстен мъж.

Усмихвайки се на себе си, тя си спомни страстта му и потъна в сън.

Когато звънът я събуди, Каси помисли, че е будилникът ѝ и погледна с негодувание към нощното шкафче. Но тогава телефонът иззвъня отново и тя се пресегна през леглото, за да го вдигне.

— Ало?

— Каси, би ли предала на Бен да довлече задника си тук? — попита Мат с изнервен глас. — Този проклет защитник е провел няколко телефонни разговора на път за насам и сега съм обграден от медиите. *Националните* медии. Нямам желание да разговарям с тях, това е работа на Бен, по дяволите!

Посегна да обърне часовника към себе си и сърцето ѝ замря.

— Мат... той тръгна оттук преди повече от два часа.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Последва дълга тишина, после Мат изрече внимателно:

— Пътищата са в ужасно състояние. Нищо чудно да е спрял, за да изтегли някого от канавката. В джипа си има вериги и крик. Вероятно така е станало. Ще пратя патрулка в тази посока.

— Щеше да се обади на някого от нас.

— Може да не е имал време. Не се паникьосвай, преди да разберем има ли причина.

Гърлото ѝ бе така пресъхнало, че едва преглъщаше.

— Идвам в града — каза твърдо.

— Каси, чуй ме. Не се шегувах за медиите. Има три новинарски коли пред участъка и навсякъде е претъпкано с журналисти. Не ти трябва да идваш.

— Мат...

— Стой в готовност. Ще проверя какво е станало и ще ти се обадя в мига, в който науча нещо.

— Побързай — прошепна тя. — Моля те, побързай!

В продължение на един безкраен час Каси кръстосваше стаята и гризеше ноктите си, а въображението ѝ се развихряше. Въпреки че знаеше, че няма да е в състояние, опита да се свърже с Бен, казвайки си, че просто не е възможно нещо да му се е случило, без тя да разбере. Би го почувствала.

Но чувстваше само собствения си ужас.

Когато патрулката на Мат спря на алеята ѝ, бе наясно, че новините са лоши. Вцепенена от страх, излезе на верандата, за да посрещне шерифа и Бишъп, а лицата им говореха, че инстинктът не я е излъгал.

— Не е мъртъв — изрече тя.

— Не, не е. Поне така смятаме. — Мат хвана ръката ѝ и я поведе обратно към къщата, а физическият контакт ѝ вдъхна острото усещане за тревогата му.

Каси седна на дивана, взирайки се ту в единия, ту в другия.

— Какво означава това *така смятаме*?

Мат седна до нея.

— Открихме джипа, но не и Бен. Изглежда, спрял е, за да отмести паднало дърво от пътя. Глупак! Колата му би успяла да мине през него без проблем. Мислел е за онези след себе си.

— Не разбирам — каза тя. — Ако не е бил в джипа, тогава къде е? Какво се е случило?

От мястото си до камината Бишъп отговори:

— Имаше следи от гуми, сочещи, че зад него е дошло друго превозно средство. И дървото не е паднало от само себе си.

— Искаш да кажеш, че е било капан?

Мат кимна:

— Така мислим, Каси. Изглежда, някой е спрял, уж за да помогне на Бен. После го е отвлякъл, вероятно след като го е ударил. Имаше... открихме малко кръв на мястото. — Бързо продължи: — Един от моите хора оглежда най-подробно цялото местопрестъпление, а изпратих да доведат и кучетата, но не очаквам да уловят кой знае каква следа. В участъка разглеждат регистрите и проверяват дали ще намерим някой, който би таил особено силна злоба към Бен.

Каси опита да се съсредоточи:

— Кой? Кой би направил подобно нещо?

— Като всеки прокурор и бивш съдия, и той си е създал някои врагове, и въпреки че всеки от тях би могъл да го изтласка от пътя, залагането на такъв капан надминава очакванията ми. Това беше... не зная... някак си лично. — Мат размени поглед с Бишъп, после допълни: — Открихме нещо на предната седалка на джипа.

— Какво?

Шерифът бръкна в джоба на якето си и извади найлонова торбичка за веществени доказателства. Вътре имаше малка червена роза, грижливо изработена от хартия.

— О, боже мой! — прошепна Каси.

* * *

Главоболието бе намаляло до тъпо пулсиране и кръвта на бузата му бе изсъхнала, но Бен все още се чувстваше отвратително. Всеки

път, когато извърнеше рязко глава, му се завиваше свят и му се повдигаше, а неколкократното крещене с напразната надежда, че някой друг — освен похитителя му — би го чул, му бе донесло само допълнителни болки и гадене. Измръзнал и схванат, продължаваше да сгъва пръстите си, надявайки се да предотврати пълното вкочаняване и да разхлаби въжетата, стягащи китките му към облегалките на стола, на който седеше.

Беше проучил всеки сантиметър от стаята, но нямаше много за гледане. Беше почти гола, с два прозореца с плътни завеси, стар килим, зацапан и протрит. До затворената врата имаше още един стол. Имаше и камина, където гореше слаб огън и посмекчаваше студа. Единствената друга светлина идваше от нелепо елегантна лампа, поставена между прозорците.

Така че единственото, което даваше сигурен ориентир по отношение на мястото, където го държах, бе наличието на някакво електричество, въпреки че не го хабяха за отопление. Това и настоящото му положение му подсказваха, че похитителят му не е особено загрижен за благополучието на пленника си. Металният стол, за който бе вързан, се намираще точно в центъра на стаята, захванат с винтове за пода, и няколкото опита го бяха убедили, че само с мускули трудно би успял да го помръдне. Радваше се, че китките му бяха приковани към двете странични облегалки, а не зад гърба, но дори и позата да бе по-удобна, не му позволяваше прилагането на достатъчно сила, за да отмести стола.

Но мислеше, че малко е разхлабил въжетата — освен ако просто не си въобразяваше.

Първоначалният шок от безпомощното му състояние най-сетне бе отминал и бе заместен от гнева и слисването. Смяташе, че страхът несъмнено ще се добави по-късно. В първите дълги минути на тишина съзнанието му беше заето от въпроса кой го мрази достатъчно, за да извърши това.

Смътно си спомняше, че бе спрял джипа, за да отмести паднало на пътя дърво — и нищо повече. Предполагаше, че някой е дошъл отзад и го е ударил с нещо тежко.

Но кой?

Навремето бе изпратил в затвора няколко души, но не бе в състояние да се сети за никой, достатъчно силно подразнен, за да

организира отвличането му. Подбраният момент също му се стори изключително странен. След като практически всички в областта бяха обзети от облекчение при залавянето на серийния убиец, кой би се замислил за стара омраза?

Продължаваше да разхлабва въжетата, възползвайки се от самотата си в стаята, защото не хранеше илюзии, че тя ще трае дълго. И се оказа прав.

Когато мъжът влезе в помещението няколко минути по-късно, бутайки количка, покрита с бял плат, първата мисъл на Бен бе, че му е напълно непознат. Среден на ръст, жилав, но неособено висок или кой знае колко силен на вид, с права коса и с нездрав цвят на лицето — като на човек, който не прекарва много време на открито. Единствената необикновена физическа особеност, която забеляза, бяха несъответстващо едрите му крака и ръце, които му придаваха малко комичен вид. Чертите му бяха правилни, дори приятни, а на физиономията му бе изписана полуусмивка.

Точно тя накара Бен да почувства внезапно и остро студа в стаята.

— Здравейте, съдия! Нали така ви наричат? Съдии? — Гласът му бе дълбок, а тонът дружелюбен.

— Някои хора. — Инстинктите му подсказваха да съдържа както остроумието, така и нервите си, да отпусне тялото си и да говори спокойно. Но косъмчетата на тила му бяха настръхнали.

— О, май това се отнася до повечето хора. И на вас ви харесва.

— А аз как да ви наричам? — попита Бен.

Мъжът се усмихна, откривайки равни бели зъби.

— Какво пише на всички фланелки напоследък? *Жената на Боб, Шефът на Боб, Братът на Боб*. Наричайте ме просто Боб.

— Добре, Боб. Мога ли да зная с какво съм те вбесил?

— Може, но няма. — Взе стола до вратата и го постави до покритата количка, на няколко крачки срещу пленника си, и седна. Въплъщение на спокойствието, той събра двете си големи ръце в скута и продължи да се усмихва мило.

— Да поиграем ли на гатанки?

Боб поклати глава.

— О, с удоволствие ще ви информирам, съдия. В края на краищата нали в това е смисълът? Никой не бива да умира, без да

узнае защо.

— Тогава кажете ми.

— Заради най-старата мъжка игра, съдия. Съперничество.

— Ясно. И за какво си съперничим?

— Ами за нея, разбира се. За Каси.

Бен овладя импулса да се нахвърли върху другия и запази хладния си тон:

— А аз си въобразявах, че трябва да се тревожа само за агента от ФБР.

Усмивката на Боб се разтегна.

— Бишъп? Не е нужно някой от двамата ни да се безпокои за него, що се отнася до Каси. Не е влюбен в нея. Харесва му да вярва, че я разбира, но всъщност не е така. Аз съм единственият, който я разбира.

Достатъчно лошо бе, че похитителят му познава Бишъп. Галещите нотки в гласа му, когато изговаряше името на Каси, започваха да карат Бен да настръхва.

— Откъде се сдобихте с това специално прозрение?

— Много е просто, съдия. Разбирам Каси, защото — за разлика от вас с Бишъп или който и да е мъж в живота ѝ — аз съм част от нея. От години съм в съзнанието ѝ.

* * *

— Бишъп реагира по същия начин и отказа да ми обясни. Защо не го сториш ти? — каза Мат. — Какво означава това хартиено цвете за вас двамата?

Каси преглътна с усилие и си наложи да запази спокойствие.

— Започна... преди повече от четири години. Полицията в Лос Анджелис ме повика заради поредица от убийства. Беше необичайно, защото убиецът нападнаше всички възрастови групи — от момиченца до възрастни жени, независимо от расата им. Жертвите нямаха нищо общо, освен пола си. Умъртвяваше ги по различен начин, криеше някои тела, но оставяше други на видни места, където можеха да бъдат лесно открити. Изглеждаше, сякаш за него е почти игра да заставя хората да гадаят. Привлеченият в разследването психолог от ФБР изготвящ профили, си скубеше косите.

— Значи полицията повика теб — каза Мат. — И?

— Той винаги оставяше хартиени рози върху телата на жертвите си и аз ги използвах, за да се свържа с него. Съвсем лесно се вмъкнах в съзнанието му точно когато дебнеше следващата си жертва. Полицията успя да спаси момиченцето, но убиецът се измъкна в суматохата. После изчезна.

— Искаш да кажеш, че спря да убива?

Каси кимна:

— За известно време — поне така смята полицията. Изминаха повече от шест месеца, преди да се появят три нови трупа, всеки с по една от хартиените му рози. Отново успях да се вмъкна в главата му — и той отново успя да се изплъзне. През следващите две години възобновяваше активността си: внезапно убиваше две-три жертви, после изчезваше, преди някой да има шанса да се приближи. Включително и аз. Нямаше никаква зависимост, която да се проследи, нямаше начин да предвидим кога и къде ще започне да убива отново. Тогава...

— Тогава?

Бишъп продължи историята с хладен глас:

— Тогава за кратко време уби няколко деца — и целият град пощуря. Накрая — и за пръв път — убиецът остави нещо повече от роза. Отпечатък. Полицията можа да го идентифицира като някой си Конрад Васек, избягал психично болен, ужасил всеки лекар, принуден да се опита да го лекува през двайсетте години, изминали от затварянето му на дванайсетгодишна възраст.

— И не са успели да го открият, въпреки че са знаели кой е? — попита Мат.

— Не. Този човек е признат за откачен гений, психопат по рождение, но изключително умен. И обича игрите. — Погледът на Бишъп се отмести към Каси. — Особено новите.

— Ти не беше там — прошепна Каси, взирайки се в розата.

— Чух за това впоследствие — обясни той. Насочи поглед към Мат. — По времето, когато Васек уби една възрастна жена и след това тийнейджърка, в пресата изтече информация, че полицията в Лос Анджелис се опитва да го проследи с помощта на ясновидка. Васек сигурно го е приел като предизвикателство. Отвлече малко момиченце, но не го уби веднага. Вместо това, когато Каси се свърза с него, отведе

полицията на дълго и лудо преследване, после сполучи някак си да отвлече вниманието на Каси за достатъчно време.

— Неправилно изтълкувах онова, което видях — обади се Каси. — Изпратих полицията по грешен път. Когато намериха детето, тялото му бе още топло.

— И ти понесе вината? — попита Мат, не вярвайки.

— Самообвинявах се. И това... преля чашата. Не бях в състояние да понеса повече. Тогава напуснах Лос Анджелис и дойдох тук.

Бишъп добави меко:

— Питам се колко ли време му е отнело на Васек да те открие.

Каси се взря в него с осенило я прозрение.

— Разбира се — прошепна тя. — Ето защо светлината падаше от две различни посоки, когато се опитах да се свържа с Майк Шоу. Ето как Майк успяваше да ме изтласка с такава сила от съзнанието си, да ме блокира толкова дълго, без да е телепат — защото не е бил той. Някак си Васек е бил свързан с ума на Майк и го е контролирал. Управлявал го е през цялото време.

* * *

— В съзнанието й — повтори бавно Бен.

— Тя си нямаше понятие, че съм там, разбира се. Мислеше, че влизаме в контакт само когато помагаше на полицията в опитите да ме заловят. Но отдавна съм в състояние да се вмъквам в ума й — практически по своя воля. В мислите й. В сънищата.

— В кошмарите. — До този момент Бен не бе успявал да види реалността на нейните чудовища. Но сега проглеждаше. Най-сетне разбираше. И не студът в стаята се пропи до мозъка на костите му и заби ледени късчета, оставящи пареща болка.

Мили боже, Каси!

Чудовището, което се наричаше Боб, продължи да се усмихва.

— В кошмарите й? О, не съм съгласен. Аз само... я насърчавах... да използва естествените си заложби. Напомнях й коя е всъщност. Затова я последвах тук. Мислеше, че може да избяга от себе си, но грешно беше да й го позволя. Предопределени сме един за друг —

Каси и аз — и се налагаше да ѝ го покажа. Трябваше да ѝ покажа, че умовете ни са вече свързани.

— Като убиваш още жени?

— Като се уверя, че използва естествените си заложби.

Бен преглътна надигащата се в гърлото му жлъч и се насили да отговори спокойно.

— Значи си дошъл тук и си потърсил инструмент, който можеш да използваш, за да привлечеш вниманието ѝ. Да я впечатлиш със собствените си способности. Нужен ти е бил някой със слабо съзнание, което да успееш да контролираш, някой с инстинкта — ако не и с познанията — на убиец по природа. Майк Шоу.

— Редно е да признаеш, че Майкъл беше идеален. И имах късмет да го открия в това заспало малко градче. Един социопат, преливащ от готовност за първото си истинско убийство. Нужно му бе само малко напътствие, а то бе съвсем просто.

— Какво е усещането — попита Бен — да убиваш чрез дистанционно управление?

Боб изглеждаше доволен от въпроса, явно щастлив да обясни:

— Интересно е. И по-удовлетворяващо, отколкото очаквах. Той е напълно примитивен, разбира се, воден от гняв и въображаеми обиди, лишен от всякакъв финес. Сигурен съм, че вашите експерти ще го намерят за клинично луд. Но не много умен, боя се. И все пак представляваше отлична глина, която да моделирам за собствените си цели.

— А те бяха да впечатлиш Каси.

— Исках тя да разбере — поясни той, — че сме двете половини на едно цяло, че сме създадени един за друг. Усетих го от първия път, когато се докосна до съзнанието ми. Но тя, изглежда, не разбираше тържеството на убийството и как те... освобождава то. Затова се наложи да ѝ покажа.

— Тогава защо използва инструмент? — запита Бен. Ако успееше да го накара да продължи да говори, да се разкрие още повече, тогава може би щеше да изникне някаква слабост. Нещо, за което да се хване, както действаше със свидетелите в съдебната зала, за да измъкне от тях онова, което му бе нужно.

— Ами за да покажа на Каси колко съм могъщ, разбира се. — Боб се замисли. — Наистина съм такъв. Принуден бях да поддържам

връзка с Майкъл през повечето време, за да контролирам ума му, като същевременно прикривам присъствието си от Каси.

— Как успяваше да го правиш?

— Лесно бе да установя връзка с Майкъл — и не много трудно да я поддържам. Просто бе нужно да е в постоянен физически досег с нещо мое. Що се отнася до прикриването на присъствието ми пред Каси, правя го от почти три години.

— Защо да се криеш от нея изобщо? Искам да кажа, нали си целял да я впечатлиш, защо първо да не се разкриеш?

— За да я изненадам естествено. — Усмивката на Боб най-сетне се стопи и обикновените му иначе очи се озариха от странен блясък. — Това бе преди да разбере, че ще я объркаш.

— Това ли направих?

— И двамата го знаем. Беше съвсем недокосната, невинна, а ти го разруши. Накара слабото ѝ женско тяло да обърка инстинктите и сетивата си, използва опита си, за да я научиш на телесните наслади. — Само за миг изглеждаше леко разсеян, като че ли чуваше далечен звук, но после поклати глава. — Ти я поквари.

— Тогава изненадан съм, че все още я желаеш.

— Ще се наложи да я пречистя — това е повече от ясно. Никога не може да си върне невинното състояние, но е постижимо да стане достойна за любовта ми.

Бен не смяташе да пита как. Вместо това отвърни хладно:

— Е, не съм избивал други жени заради нея, но съм готов да се обзаложа, че предпочита моята представа за любовта пред твоята.

— Ти я обърка. Беше напълно концентрирана върху мен и върху онова, което можех да направя, когато беше в Калифорния. Щеше да възвърне концентрацията си, ако не беше ти. — Усмивката му бе тънка и особено неприятна. — Казал си ѝ, че я обичаш, нали?

— Не знаеш ли? — подразни го меко Бен. — Не беше ли в главата ѝ, когато бях в леглото с нея?

Странният блясък в тези обикновени иначе очи се засили, но част от усмивката се запази.

— Да ти призная, един ден седях в съда и те наблюдавах. Много си добър. Доста умел в... прегриването на гърла. Но се боя, че съществува нещо, което си забравил.

— О! И какво е то, Боб?

Боб посегна и дръпна ъгъла на бялата покривка върху количката до него, откривайки разнообразен набор от инструменти, свързани от една-единствена прилика. Всички бяха много-много остри. Вдигна нещо, прилично на скалпел, и опита острието му с палеца си, после се усмихна на Бен:

— Когато аз се нахвърля на нечий врат, използвам истински нож.

* * *

Мат затвори телефона и се обърна към Каси: — Права беше за проклетите ботуши. На практика е трябвало да ги разрежат, за да ги свалят от краката на Шоу, но Васек е изписал името си достатъчно ясно от вътрешната им страна. Откъде?...

— Все му бяха много тесни — прошепна Каси от мястото си до камината, където бе застанала и галеше Макс. Вече не успяваше да седи на едно място и през последните няколко минути неспокойно кръстосваше стаята.

Мат бе озадачен:

— Защо Васек го е накарал да носи ботушите му?

— Заради връзката. Той е удивително силен телепат, но се е опитал да направи нещо невероятно. Да контролираш чужд разсъдък по този начин, бил той болен и разклатен... Нужно му е било нещо негово постоянно да е в досег с Шоу, за да бъде връзката почти автоматична. Според данните на полицията на Лос Анджелис, той е доста по-дребен от Майк, така че никоя от дрехите му не би станала, но — странно! — има големи ръце и крака. Майк би могъл да обуе неговите ботуши, дори да са малко тесни. Получило се е доста успешно.

Мат поклати глава:

— Един от хората ми ги носи насам. Какво те кара да мислиш, че ще успееш да се свържеш с Васек чрез тях, когато с цветето изобщо не стана?

— Защото ги е използвал за тази цел. — Каси си пое дълбоко дъх, опитвайки се да запази спокойствие и да се концентрира, да запази енергията си. — Не съм убедена дали ще стане, но трябва да пробвам.

Мат не я попита дали се е опитвала да влезе в телепатична връзка с Бен. Знаеше, че го е сторила и че се е провалила, а отчаянието ѝ бе така болезнено, че той извърна очи.

Погледна към агента от ФБР и каза:

— Едно не ми се удава да разбера. Ако го е направил, за да впечатли Каси, тогава това отвличане на Бен и внезапното мълчание се вписват в плановете му. Дали е заради Майк? Защото вече не му е подръка?

Погледът на Бишъп бе впит в Каси:

— Според мен отвлякъл е Райън от чиста ревност. Съвсем очевидно е през последните няколко дни, че Каси е влюбена в него и че Бен се е самоназначил за неин пазител.

Тя потръпна, но не изрече нищо.

Мат попита директно:

— Тогава защо просто не го е убил веднага? Защо го е отвлякъл жив?

Въпреки че изражението му бе каменно, все още личеше, че Бишъп не иска да отговори на този въпрос. Накрая го стори с по-мек тон:

— Защото държи да си поиграе с него. Да облекчи ревността си и да накаже Каси.

Тя издаде сподавен звук, после каза:

— Ще затворя Макс в кухнята, преди да дойде полицаят. — И излезе забързано от стаята.

— Следващия път — обърна се шерифът мрачно към Бишъп — просто ми *кажи*, че въпросът е глупав.

— Добре. Излезе ли нещо от онези следи от гуми?

— Наредил съм на хората си да прегледат под лупа пътя и да се опитат да ги намерят отново. При толкова суграшица и кал имаме шанс все пак. — Замълча за секунди, после добави: — Смяташ ли, че Бен е още жив?

— Да.

— Защо? — Изгледа го с любопитство.

— Защото котката обича да измъчва жертвата си, преди да я убие.

— Съжалявам, че попитах.

Бишъп поклати глава:

— Няма да е физическо мъчение, поне отначало. Доколкото познавам Васек, той ще пожелае да поговорят, да се похвалят с онова, което е успял да стори, вероятно ще се опита да се изфука като по-подходящ за Каси. Освен това може би ще го смуги фактът, че жертвата му е мъж. Райън би трябвало да се възползва от това, ако е достатъчно умен.

Мат се надяваше, че приятелят му е достатъчно съобразителен.

Когато няколко минути по-късно Каси се върна в дневната, отново бе спокойна. Ако двамата мъже забелязаха, че очите ѝ са зачервени, поне не го коментираха.

— Къде е полицаят? — попита тя шерифа.

— Още пет минути, имай търпение.

— Не мога.

— Опитай. А когато ботушите пристигнат, ако допуснем, че са ти от полза, какво смяташ да правиш? Щом е толкова силен, колкото твърдите, как ще успееш да се вмъкнеш в съзнанието му, без да усети?

— Просто ще го направя. — Гласът ѝ бе безизразен. — Просто ще го направя.

Би продължил да спори, но точно в този момент телефонът звънна и Мат отиде да го вдигне.

— Казах на всички да изключат радиостанциите си. Чуват се от километър — промърмори обяснение, което никой не му бе поискал.

Каза *ало*, после няколко пъти — *да*. Каси го наблюдаваше и несъзнателно си представи тесни черни пътища и в далечината — стара къща. Едно почукване на вратата я разсея и докато агентът отвори и въведе хората на Мат в дневната, шерифът вече затваряше телефона.

— Открили са мястото — каза му тя.

— Може би. — Беше по-скоро мрачен, отколкото обнадежен. — Следите от гуми съвпадат и водят към предполагаема необитаема къща. Нямаше да е зле да получим потвърждение.

Каси пое чифта лъскави ботуши от змийска кожа от младия полицаи, който бе много учуден, но ѝ ги даде, без да протестира.

— Застани там до вратата и си затваряй устата, Дани! — нареди шефът му.

— Да, сър.

Тя седна на дивана, стиснала ботушите в ръце и взирайки се в тях.

Спомняйки си какво правеше обикновено Бен, Мат попита:

— Нужна ли ти е спасителна връзка?

— Не и за това. Държа просто да проверя дали мога... — Затвори очи и след миг прошепна: — Получава се. Част от мозъка му не е нащрек — онази част, която е използвал, за да се свързва с Майк Шоу. Вратата не е голяма, НО все пак я има. Достатъчна е.

— Можеш ли да ми кажеш къде е и какво прави? — попита Мат.

Тя се намръщи леко, после понечи да отвори очи:

— Замалко да ме хване. Бърз е. Много бърз. — Прехапа долната си устна, докато оставяше ботушите на масичката за кафе. Гласът ѝ не трепна, когато продължи: — Не бях достатъчно дълбоко, за да виждам през очите му. Но за момент си помисли къде е, видях същата къща, както в твоето съзнание, Мат.

— От това се боях. Къщата е много изолирана, практически наскреж полето. Няма никакво прикритие. — Мрачният му поглед се отмести към Бишъп. — Ако Васек ни види, че идваме, може да ни задържа неопределено време, след като Бен е в ръцете му. А ако е въоръжен...

— Обикновено е — потвърди агентът.

— По дяволите! Просто нямам идея как ще успеем да го изненадаме! Ако влезем с щурм, веднага би ни забелязал, и ще има достатъчно време да...

Каси вдигна ръка, за да го прекъсне, не желаейки да чува за евентуалната възможност. Изправи се и отиде до камината, вече изстинала.

— Няма да ви види, че се приближавате, аз ще отвличам вниманието му.

— Как? — запита Бишъп.

Погледна го:

— Ще му дам друга тема за размисъл — себе си.

* * *

— Значи — каза Бен — единственият начин да се справиш с един съперник е, като му прережеш гърлото, така ли?

— Не е единственият. Просто е най-добрият. Трябва да напуснеш живота на Каси.

— И тогава тя ще дотърчи в твоите обятия? Не вярвам.

— Ще дойде с голямо желание, съдия — отвърна лудият. — След като се погрижа за теб. След като тя научи урока си.

— А той е?

— Че ми принадлежи. Че няма да допусна никого в живота ѝ. Особено пък любовник. И ако все още не го разбира, когато вече те няма, ще се наложи да убия двама-трима, които тя счита за свои приятели, и смятам, че това ще я вразуми. — Усмивката му се разшири. — Съгласен ли си?

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не можеш — възпротиви се Бишъп.

— Зная, че ти се иска да вярваш в това, но...

Агентът се приближи към нея и я сграбчи за китките, за да я възпре, когато тя понечи да се извърне.

— Не това имах предвид — изрече грубо.

Мат видя Каси да се вцепенява, да се взира в мъжа с изненада и нещо друго, което не бе в състояние да определи, но чувството пробяга по деликатното ѝ лице като сянка. После Бишъп отново заговори с остър глас и моментът отмина.

— Ако открито докоснеш съзнанието му, ако влезеш през тази тясна вратичка, която е използвал за Шоу, връзката ще е толкова твоя, колкото и негова. Може да я задържи, да те въвлече по-дълбоко, да затвори обратния ти път. А какво ще се случи, ако ченгетата го застрелят и убият? И двамата знаем какво ще стане най-вероятно, защото Васек няма да позволи да го заловят жив. Ще се погрижи да го убият. И няма да те пусне. Ще си твърде дълбоко, Каси.

— Твърде дълбоко? — повтори Мат. — Искаш да кажеш, че няма да успее да излезе дори и ако той умре?

Бишъп пусна китката ѝ:

— Би могъл да я задържи дори докато умира и да я повлече със себе си.

— Няма как да си сигурен. — Каси разтриваше разсеяно китката си, без да гледа към двамата мъже. — В най-добрия случай всичко е само теория. Освен това аз съм достатъчно силна, за да се оттегля.

— Не можеш да бъдеш сигурна — отвърна ѝ той. — Този човек, това чудовище, е обсебено от теб. Проследил те е на три хиляди мили и когато те е открил, методично е разрушил останките от разума на Майк Шоу, за да притежава инструмент, чрез който да привлече вниманието ти, без самият той да се издава. Измислил е всичко това, създал е ситуация, която да те въвлече, да те впечатли с хитростта си.

Наистина ли считааш, че някога ще те пусне, ако свалиш гарда си и се изложиш на показ, ако с готовност идеш в ръцете му?

— Достатъчно силна съм — повтори уверено тя.

— Не мисля.

Стрелна го с поглед, после извърна глава, за да се вгледа в шерифа.

— В едно можем да бъдем сигурни: ако не спрем Васек, той ще убие Бен. И после ще продължи да убива. Още жени, Мат. Вероятно тук, в твоя град. Това е най-добрият ни шанс да го пипнем. Знаеш го.

Мат беше полицаи и схващаше логиката. Но мисълта да позволи на Каси да се пожертва го възпираше.

— Няма ли начин просто да го подразниш някак? Да привлечеш вниманието му само дотолкова, че да успеем с хората ми да се приближим? Ще са нужни няколко минути, най-много пет. Можеш ли да го сториш, без да му дадеш възможност да те повлече навътре?

— Разбира се, че мога.

— Не може! — възпротиви се Бишъп. — Всичко или нищо, Дънбар. За да привлече вниманието на този човек, тя ще трябва да се разкрие, да влезе и да се покаже. Струва си да се обзаложиш, че ще я сграбчи здраво. Ако се вмъкне в главата на копелето и вие го убие, тя ще умре. — Отправи му тънка усмивка. — Но ще спасиш приятеля си. Вероятно си готов да платиш тази цена.

Шерифът направи крачка към агента, но гласът на Каси прозвуча учудващо меко:

— Бишъп, ако кажеш още една дума, ще съжаляваш! — Погледът ѝ се впи в лицето на Мат и тя се усмихна. — Не бива да се тревожиш. Нищо няма да ми се случи. Няма никаква опасност, не забравяй. Ще го запомниш ли?

Мат я погледна, намръщи се само за миг, като че ли притеснен от нещо съвсем мимолетно. После отвърна на усмивката ѝ:

— Ще го запомня. Няма опасност. Нищо няма да ти се случи.

— Да, нищо. Важното е да изненадате Васек и да спасите Бен. — Гласът ѝ бе все така нежен. — Тъй че отведи хората си на позиция и когато сте готови, обадете ми се. После ми дайте точно пет минути, преди да действате. Става ли?

— Става, Каси. Ще оставя Дани тук с мобилния ми телефон и той ще докладва, когато сме готови.

Бишъп не пророни и дума.

— Вероятно ще ни отнеме петнайсет минути да стигнем и да застанем на позиция, но ще те уведоим — продължи Мат. — И ти обещавам: ще изведа Бен жив оттам.

— Разбира се. — Изрече го, сякаш просто нямаше никаква друга възможност.

Шерифът кимна решително и напусна стаята, след като предаде телефона си на младия и объркан полицаи, който застана смутен до вратата.

Агентът посегна, взе един стол и го постави зад нея:

— Хайде седни, преди да си паднала.

Тя го стори, питайки се дали изглежда толкова зле, колкото се чувства. Със сигурност — не.

— Доста голям риск пое, като изразходи ценна енергия, за да успокоиш съзнанието на добрия шериф. — Гласът му не бе съвсем присмехулен. — Между другото Райън знае ли, че си способна на това?

Каси си пое въздух:

— И аз самата не бях наясно.

— Дънбар няма да е доволен, когато разбере, че си му погодила номер.

— Сигурно. Но няма да усети веднага. Не още. А когато го стори, вече няма да има значение. — Беше така уморена и напрегната от ужас и от тревогата си за Бен, а ѝ предстоеше още толкова работа!

Бишъп облегна рамене на полицата над камината, кръстосал ръце пред гърдите си с безизразно лице, както винаги. Само белегът му изглеждаше побелял и гневен.

Каси се питаше дали агентът знае, че белегът е барометър на емоциите му.

— Планът е пълна лудост — заяви той, сякаш това имаше някакво значение.

— Може би.

— Дори и да допуснем, че проработи и Райън излезе жив оттам, няма да е благодарен на Дънбар или на мен. Ще ни обвини, че сме те използвали.

— Няма.

— Нима? Очакваш да реагира разумно? Когато види какво си направила, какво ти е струвало?

— Нищо няма да ми се случи.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш! — прекъсна я той. — Влез в съзнанието му, а аз ще те измъкна.

— Зная.

— Нима?

— Да. — Усмихна се бегло. — Но не се тревожи. Няма да издам тайната ти.

За пръв път гласът му се смекчи:

— Не мисли за мен. Каси, това е лудост. Дори и във върхова форма, събрала всички сили, шансовете ти срещу Васек биха били нищожни. А така изтощена и капнала, така изплашена за Райън, когато едва ли мислиш ясно, не виждам начин да излезеш жива от това изпитание.

— Имам най-доброто основание на света да оцелея. Силата на волята е много важна, това ти е известно не по-зле, отколкото на мен. — Направи пауза, после добави: — Но в случай че стане нещо, предай на Бен...

— Какво да му предам, по дяволите? — Въпросът му прозвуча грубо на фона на заглъхващите ѝ думи.

Каси поклати глава:

— Няма значение. Трябваше сама да му кажа, когато имах възможност.

— Мразя мелодрамите! — отвърна рязко Бишъп.

Въпреки всичко тя се засмя:

— Да, така си и мислех. Не се бой, повече няма да те подлагам на подобни изпитания.

Помълчаха няколко минути, после Бишъп изрече рязко:

— Каси, искам да ми обещаеш нещо.

— Стига да мога.

— След като влезеш, не пускай спасителната си връзка. Каквото и да каже или стори Васек, каквото и да ти покаже, не ме пускай.

— Добре. Ще се постарая.

— Аз — също — бе мрачният му отговор.

Настъпи тишина, нарушавана само от пукането на огъня и скърцането на обувките на Дани, докато пристъпяше притеснено от

крак на крак. Каси седеше на стола и се взираше в пламъците, а Бишъп я наблюдаваше. Полицаят пък гледаше и двамата и почти подскочи, когато телефонът в ръката му звънна.

Вдигна го, изслуша съсредоточено, после отвърна: „Да, сър“ и без да го изключва, се обърна към Бишъп:

— Трябва да оставя линията отворена. Шерифът казва, че са се приближили, доколкото са посмели, и ще действат точно след пет минути.

Каси отиде и седна на дивана, за да вземе ботушите в ръце, и почти не забеляза кога Бишъп дойде и се настани до нея.

— Не прекъсвай спасителната връзка! — напомни ѝ той.

Тя взе ботушите, притисна ги до себе си с двете си ръце и затвори очи. Агентът не откъсваше поглед от нея и в мига, в който видя издайническото потрепване на клепачите ѝ, каза:

— Говори ми, Каси. Влезе ли?

— Да. — Гласът ѝ бе кух, далечен, и той се намръщи.

— Знае ли, че си вътре?

— Да, да, знае.

* * *

— Каква беше тази работа с музикалната кутия? — попита Бен, наблюдавайки как похитителят му взема още един остър инструмент от количката и го разглежда. — Каси смяташе, че Майк я използва, за да я блокира. Но си бил ти, нали?

— Разбира се. Майкъл е толкова телепат, колкото и ти. Използвах я, за да разсея Каси и да поддържам концентрацията на Майк върху ритуалите. Беше необходимо.

— За да поддържаш контрола си върху него ли?

— Защо протакаш? — попита любопитно Боб. — Толкова ли е важен още един час живот?

— Задавал ли си този въпрос и на другите си жертви? — контрира го Бен.

— На няколко. Повечето не бяха на себе си, така че не получих задоволителен отговор.

Въпреки студа в стаята, Бен усещаше как по врата му се стича вадичка пот. Не бе трудно да поддържа разговора с чудовището, но имаше тревожното чувство, че все още не е съвсем ясно кой с кого си играе.

Искаше му се да може да се свърже с Каси. Да я докосне. Но дори и да знаеше как, по никакъв начин не желаше присъствието ѝ в стаята.

Онова, от което се боеше най-силно, бе реалната възможност Каси все пак да намери път дотам. Ако знаеше, че е изчезнал, щеше да опита да се свърже и отблъсната от стените му, щеше да се докосне не до неговото съзнание. Ако това побъркано чудовище бе и наполовина право за връзката между двамата, тя неизбежно щеше да влезе в контакт с тъмното зло.

Бен помнеше каква част от себе си бе рискувала за сравнително непознатите жители на Райънс Блъф. Какво би рискувала, за да спаси живота на любимия си?

Тази мисъл го ужасяваше.

Единственият изход бе да накара чудовището да говори, да продължава да търси слабо място в бронята му от самодоволство и да се надява, че ще успее да намери някак начин да се освободи, преди Каси Да дойде да го търси.

— Мога да ти дам смислен отговор — предложи той на похитителя си. — Още един час живот е важен. Още една минута, дори още една секунда. Защото докато остава някакво време, има вероятност то да се окаже достатъчно.

— Достатъчно за какво?

— За да те убия.

Боб се взря за момент в него, удивен, после започна да се смее. Но смехът му прекъсна внезапно и той се изправи на крака, сякаш забравил за ножа в ръката си, а чертите му придобиха предишното изражение на разсеяност. Очите му бяха далечни, нефокусирани. Гласът му се сниши до онази галеща нотка, която накара кожата на Бен да настръхне, а кръвта му да се смрази, щом чу думите му:

— Е, здравей, любов моя!

* * *

— Разбрал е, че си вътре? — настоя да знае Бишъп.

— Изненадан е — прошепна тя. — Не смяташе, че съм забелязала ботушите. — За момент замълча и чертите ѝ се изкривиха от отвращение. — О, господи! Какви неща си мисли! Съзнанието му е толкова мрачно, толкова... зло. Той няма душа.

Бишъп хвърли поглед към часовника си.

— Успяваш ли да гледаш през очите му, Каси?

— Не. — Звучеше несигурно. — Задържа ме... твърде дълбоко.

— Задържа ли те?

Гласът ѝ бе едва доловим:

— Искан да видя... тайните му места.

— Каси, чуй ме. Опитай да се отдръпнеш. Опитай се да погледнеш през очите му.

— Искан. Искан да видя Бен.

— Опитай. Много внимателно.

Последва цяла минута тишина, после тя потръпна. Очите ѝ се отвориха, а зениците ѝ бяха огромни и невиждащи.

* * *

Бен беше наясно, че връзката е била осъществена, че Каси или част от нея е там. Не знаеше дали може да го види, но за него бе очевидно, че похитителят му бе в нещо като транс: очите му бяха празни, бе концентриран изцяло навътре.

Нямаше да разполага с друг шанс.

* * *

— Каси?

— Не ми позволява да погледна. Това... му харесва. Харесва му да чува гласа ми в мозъка си. Искан да остана там... завинаги. Вратата. Ще затвори вратата...

Бишъп посегна и стисна здраво китката ѝ.

— Каси? Дръж се за мен, Каси. Не може да затвори вратата, ако не му позволиш.

Дишането ѝ се забави и стана повърхностно, а бледността на кожата ѝ стигна дотам, че дори и устните ѝ загубиха цвят.

— Опитвам... се — прошепна тя. — Толкова е силен... толкова силен. Ядосва се, разярен е, че... му се съпротивлявам...

— Дръж се за мен, Каси. Не се пускай!

* * *

— *Дойде при мен. Знаех, че ще го сториш.*

— *Трябваше да дойда.*

— *Да. Предопределени сме един за друг.*

— *Не.*

Васек усети шока при спокойното ѝ отрицание, последван от гореща ярост. Да. Принадлежим си.

— *Аз принадлежа на Бен. — Пълна сигурност.*

— *Объркана си, любов моя, но няма нищо. Ще ти покажа истината.* — Използва способностите си, за да я обгради с присъствието си, да я хване и започне да я тегли по-дълбоко. Опита се да пререже обратния ѝ път. Да пререже пътя ѝ за бягство.

— *Не съм твоя любов.*

— *Разбира се, че си.*

— *Не.* — Някак си успя да му устои, да се предпази да не я плени. — *А и ти не си част от мен. Независимо какво си мислиш, независимо колко пъти смяташ, че се промъквал в мозъка ми, без да зная.*

Васек бе по-объркан, отколкото би си признал.

— *Никога не си разбирала! Никога!*

— *О, така ли?*

Смехът ѝ се заби в мозъка му като сребърен кинжал.

— *Никога не си знаела* — обяви той, но твърдението бе кухо и тя долови тази празнота. Чувството му за превъзходство бе разколебано за пръв път.

— *Разбира се, че съм знаела.*

— *Не ти вярвам!* — Опита се да пробие увереността ѝ, да изпита твърденията ѝ, но присъствието ѝ бе спокойно и хладно,

изключително далечно. Усещаше него, но не и духа ѝ. Долавяше онези мисли, които тя му позволяваше да приеме.

У него се надигна гняв — все по-разгорещен, все по-див. Не, нямаше! Никога не бе...

— *Ти губиш.*

* * *

Бен нямаше представа как е успял да разхлаби въжетата достатъчно, за да освободи китките си. Може би защото това чудовище нямаше голям опит с връзването на жертвите си, понеже обикновено ги убиваше набързо. Нищо чудно да е бил разконцентриран и затова — по-небрежен. Или пък просто отчаянието бе вдъхнало на Бен неподозирани сили.

Докато го правеше, разкървави китките си, но ръцете му все още можеха да действат, когато ги изхлузи от въжетата и се наведе, за да развърже глезените си. Не изпускаше от очи неподвижното, немигащо чудовище, молейки се да има време да прекоси късото разстояние между тях, да стисне хилавата му шия и да задуши това зло копеле.

Каси!

Беше я попитал какво би се случило, ако навлезе твърде дълбоко, а тя бе отговорила с тъжна усмивка, че просто няма да се върне. Колко дълбоко бе сега? И какво щеше да стане, ако чудовището, в чийто ум бе уловена, умреше, преди тя да успее да избяга?

Бен се поколеба само за секунда и в тази секунда нещо тежко строши прозорците и двама от хората на Мат залегнаха на пода с насочени към престъпника оръжия. А той се извърна към тях с изкривено лице и ужасен, тържествуващ поглед, отправен към Бен, когато ръката му се вдигна с блестящия нож в заплашителен жест, който всеки полицаи би разпознал и на който би реагирал инстинктивно.

— Не! — изкрещя Бен, скачайки от стола.

Беше твърде късно.

* * *

— Каси?

В стаята цареше такава мъртвешка тишина, че Бишъп чу изстрелите по отворената телефонна линия. Бяха произведени почти едновременно, но успя да преброи три и при всеки от тях слабото тяло на Каси потръпваше. После очите ѝ се затвориха, издиша тежко и се отпусна, съвсем безжизнена.

Облегна я на възглавниците и опита да намери пулса ѝ. Беше толкова слаб, че едва го долавяше, а кожата ѝ бе ледена.

— Каси? — Плесна рязко бузата ѝ, но не получи никакъв отговор. Изкрещя през рамо на полицаия: — Повикай Бърза помощ!

— Боже мой! — прошепна Дани. — Вижте косата ѝ!

— *Веднага* повикай Бърза помощ!

10 март 1999 г.

— Направих всички възможни изследвания — Неврохирургът, когото Бен бе довел със самолет, се намръщи, взрян в бележките си. — Магнитно-ядреният резонанс показва отсъствие на тумор, кръвоизлив или оток на мозъка. Няма никакво видимо нараняване или травма, никаква болест, която да установим. Диша самостоятелно. ЕЕГ показва наличие на мозъчна дейност, макар и много необичайна според мен.

Бишъп, който стоеше от другата страна на болничното легло и се взираше през прозореца, се извърна, за да погледне към доктора.

— Тоест? — Гласът му бе хладен.

Доктор Роудс поклати глава:

— Искам да кажа, че има дейност в област на мозъка, в която обикновено тя е малка или отсъства, особено по време на кома.

— Това добър знак ли е?

— Не зная — отвърна директно лекарят. — Също както не зная и откъде се е взел този бял кичур в косите ѝ така внезапно. Ако някой друг ми бе казал, че се е появил просто изведнъж...

— Бях там — каза Бишъп. — Появи се за секунди, когато загуби съзнание. Започна от корените и стигна до краищата.

— Медицинската литература твърди, че са бабини деветини — промърмори на себе си лекарят.

— Коригирайте я — предложи агентът.

— Може и да се наложи да го направя. По няколко въпроса. Просто не разбирам от какво е предизвикана комата. Няма никаква причина, известна на медицината.

Бен се обади, седнал до леглото:

— Значи твърдите, че нямате никаква представа какво й е?

— Зная, че е в кома, съдия. Но нямам понятие какво я е причинило. Не зная колко ще продължи. Може да се възстанови от само себе си. — Роудс явно се чувстваше безпомощен. — Съжалявам. Просто не сме в състояние да направим нищо. — Премести поглед от единия към другия мъж, после въздъхна и напусна стаята.

— Няма да се възстанови от само себе си — каза Бишъп.

— Ти беше спасителната й връзка. — Гласът му бе груб. — Защо я пусна?

— Ако я бях пуснал, щеше да е мъртва. — Гласът на агента бе спокоен, дори мек.

Бен посегна и докосна нежно бузата на Каси, впил очи в лицето й, както в продължение на дългите часове през изминалата седмица. В страховитото неподвижното й лице.

— Тогава какво се случи, по дяволите?

— Казах ти. Беше затворена в съзнанието на един маниак, когато той умря. Не бе достатъчно силна, за да се освободи напълно от онази оттегляща се вълна психична енергия.

— Да се освободи напълно? Къде е тя?

— Някъде по средата.

Бен не се въздържа и се изсмя, но съвсем невесело:

— Господи! Много полезна информация!

— Сам попита.

— Виж, ако ще стоиш там и ще ми изливаш откъслечни мъдрости като Йода, поне ми кажи нещо, което мога да използвам, за да я върна.

— Добре. Ако държиш да си я върнеш, върви след нея.

— Как? Не съм медиум.

Бишъп се отдалечи от прозореца и тръгна към вратата, свивайки рамене:

— Тогава е загубена. Поръчай й заупокойна литургия и продължавай да си живееш живота.

— Копеле!

На вратата агентът се обърна и отпрати към него настойчив поглед:

— Ти си единственият, когото е допуснала близо до себе си след повече от десет години усамотение. Единственият, който има буквално телесна връзка с нея. И единственият, който е в състояние да я върне.

След което излезе от стаята.

Бен се вира след него няколко минути, после погледна неподвижното, бледо лице на Каси. Най-сетне свикваше с чисто белия кичур в черната ѝ коса над лявото слепоочие, но пълната ѝ неподвижност го смазваше.

Беше опитал да ѝ говори. Умоляваше я. Наблюдаваше как Роудс и персоналът се опитват с най-различни шумни и на вид болезнени методи да я събудят, но съвсем безрезултатно. Сърцето ѝ биеше. Дишаше. Имаше и мозъчна активност.

Но не беше тук.

... буквално телесна връзка с нея.

Какво в крайна сметка означаваше това? Че понеже са били любовници, ги свързва нещо ли? Искаше му се да е така. Но през последната безкрайна седмица, когато седеше и я гледаше, говореше ѝ, опитваше се да я достигне, така и не получи никакъв отговор.

Белият кичур му бе напомнил за леля ѝ и в пристъп на отчаяние Бен прегледа дневниците на Александра Мелтън, търсейки нещо, с което да помогне на Каси. Откри неочаквана и поразителна информация, включително и факта, че Александра е оставила предупреждение към племенницата си да стои настрана от него, за да не бъде унищожена.

Предупреждение, което Каси явно бе пренебрегнала.

Научи, че майка ѝ и леля ѝ се бяха скарали заради това как да я възпитават, като майката настоявала на детето да бъде насадено силно чувство за отговорност да използва дарбата си в помощ на другите, докато лелята предупреждавала, че заложбите ѝ са опасни и лесно могат да я унищожат, както собствените ѝ ясновидски способности за малко не я унищожили.

Бен се надяваше, че има шанс да е открил някакъв отговор тук, смятайки, че оцеляването на Александра след някакъв психичен шок трябва да се отнася и до Каси. Но после разбра, че Александра бе оживяла само защото шокът не е бил така силен, както този на

племенницата ѝ. Тя е била изтеглена от побъркано съзнание, а не от умиращо.

Дневниците ѝ не му предложиха никаква помощ, нито дори минимална надежда.

— Бен?

Обърна се и видя Мат, застанал до вратата.

— Никаква промяна — осведоми го тихо.

Личеше си, че приятелят му изпитва чувство на вина заради намесата си в историята с Каси.

— Аби иска да дойде да я види. Казах ѝ, че утре вероятно ще е по-удобно.

— Да.

— Поръча ми да ти предам да не се тревожиш за Макс — живее си отлично при нас.

— Благодаря — кимна Бен.

— Обещах на Мери, че ще я закарам вкъщи днес, но Роудс изяви желание да ме замести.

Въпреки тревогите си Бен се усмихна тъжно:

— Въобразявам ли си или те двамата се харесаха от пръв поглед?

— Не си въобразяваш. — Мат се отпусна. — Роудс изглежда напълно лапнал, а Мери разправя на всички, че Александра Мелтън ѝ е предсказала преди много време, че заради сина си ще се влюби във висок тъмнокос мъж и ще се омъжи за него.

— Заради мен? Е, вярно — аз го доведох със самолет от Рали. Погледна към Каси. — Радвам се, че съм бил полезен на някого.

— Тя ще се оправи, Бен.

— Зная. Зная, че ще се оправи. — Трябваше да си го повтаря, да продължава да вярва.

Мат понечи да се обърне, но се поколеба:

— Предполагам, че в момента изобщо не те интересува, но Шоу най-сетне проговори. И най-последно научихме защо е използвал монетите.

— Защо? — попита, въпреки че наистина сега това не го интересуваше.

— Заради Васек. Част от садистичните му фантазии била нуждата да остави символ на привързаността си към жертвата. Наясно е бил, че обичайните му хартиени рози ще го издадат пред Каси, затова

измислил монетите. А те са от колекцията на собствения му баща, заключена в банков сейф от двайсет години — може да се провери. Това е първата материална връзка между Шоу и Васек.

— Добре — отвърна Бен.

— Открехме и още нещо. За онези котенца, които Каси е видяла в главата на Луси Шоу. Явно Луси е имала любима котка и е била развълнувана, когато тя родила. Върнала се у дома след пазаруване един ден и намерила Майк, седнал на пода наред дневната. Кълцал котенцата на парченца със скаутското си ножче. Бил само на осем години.

— Боже господи! — възкликна Бен.

— Да. Ръсел се прибрал и заварил Луси да се опитва да... събере тези парченца... Оттогава именно горката жена се опитва да прави все това...

Бен се взря в лицето на Каси и почувства силна болка. Чудовища! Мили боже, колко още подобни ужасни истории бяха запечатани в ума ѝ? И колко невероятно бе, че въпреки това е била в състояние да влезе в кабинета му и да предложи помощта си в опитите да се спре още един и изверг, тероризиращ града?

— Бен? Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря ти, Мат.

— Добре. Ще се видим утре.

— Да. — Поседя там още няколко минути в тишината на стаята, после се изправи и се приближи до вратата. Върна се до леглото на Каси и седна.

Дълго размишлява за чудовищата, решително призовани в нежното и уморено съзнание — отново и отново — въпреки страха. После насочи мислите си към стените, с които се обгражда един мъж в опит да се защити от миналото си. Доста трудна задача, но лишена все пак от присъствието на чудовища. Стени, които изолират болката и спомените, но също и целебния дух на жената, в която бе влюбен.

Бен хвана хладната ръка на Каси, наведе глава над нея и започна да събаря стените си.

ЕПИЛОГ

12 март 1999 г.

— Длъжна бях да забележа — говореше Каси, клатейки глава. — Безпокоеше ме фактът, че убиецът има различно поведение, различни методи и начин, по който оставя жертвите си. Трябваше да се сетя за методите на Васек.

Застанал до леглото ѝ, Мат отвърна:

— Как би могла, след като от него са те делели три хиляди мили разстояние и месеци раздяла? Освен това, както е споделил истината пред Бен, копелето се е погрижило да не се досетиш за него.

— С други думи — обади се Бен — не си и никога не си била виновна за престъпленията на Конрад Васек. — *Забрави го*, добави безмълвно и когато тя се обърна, за да му се усмихне, той почувства физически топлината и ведрия полъх в съзнанието ѝ.

Командваш ме.

Никога.

Признай си — харесва ти да ме командваш.

Харесва ми да си до мен — има огромна разлика.

Каси протегна ръка и пръстите ѝ се преплетоха с неговите. Усетил погледа на шерифа, той не я целуна, но си го помисли и усмивката ѝ се разшири.

Несъзнаващ играта им, Мат започна да коментира:

— След като Васек е мъртъв, Майк Шоу е съсипан и дори надутият му адвокат призна, че единственият въпрос е дали го очаква газовата камера или доживотно пребиваване в тапицирана стая в лудницата. Ако питат мен, предпочитам да не харчат парите от данъците ми, за да го издържат.

— Ще бъдеш сред мнозинството — отговори Бен. — Но се обзалагам, че ще го изкарат невменяем.

Мат поклати глава:

— Тогава по-добре да го извозим някъде далеч от община Сейлъм. Получи се едно объркване заради ролята на Васек в цялата история, но всички знаят, че Майк е бил заловен с ръце около шията на Аби. — При този спомен лицето му помръкна.

— Тъй като нямаме затвор или болница, която да е и състояние да се погрижи за него, предполагам, че ще го преместят другаде.

— А Луси? — обърна се Каси към Мат.

— Най-последно ще получи помощта, която ѝ е била необходима от години. Изправен срещу делата на сина си, Ръсел най-сетне бе принуден да признае, че не е било разумно да пази някои тайни само в семейството си. Цял живот е прекарал със съзнанието, че родът им има наследствена психическа обремененост, която се предава от поколение на поколение. Смятал е, че е в състояние да се справи с това: да опази майка си от евентуални опасности, а Майк — от по-лоши прояви. Би могъл и да успее, ако Васек не си бе потърсил инструмент.

Което не е по твоя вина, напомни настойчиво Бен на Каси.

Зная, зная.

— Както и да е, всичко свърши — обобщи Мат. — Нещата най-сетне се връщат в обичайното си русло. А утре те изписват от болницата, което ми напомня за уверенията на Бен, че всичките ти ясновидски способности са отишли по дяволите.

— Не се изразих точно така — възпротиви се приятелят му.

— Но доста сходно. Е, истина ли е? Вече не можеш да четеш мислите ми?

— Очевидно не мога да чета ничии мисли — освен тези на Бен.

Шерифът се ухили на приятеля си:

— И как се чувстваш като отворена книга?

Бен се усмихна на Каси:

— Направо е страхотно и дълбоко вълнуващо.

Мат поклати глава:

— По-добре ти, отколкото аз. Завинаги ли е?

— След като прочетох дневниците на леля Алекс, трябва да приема тази възможност — отговори Каси. — Поне така мисля. По-късно е възвърнала част от способностите си, но това ѝ е отнело почти двайсет години и вече не е била толкова силна, колкото преди.

— Преди какво?

— Преди замалко да бъде впримчена в съзнанието на един луд. Не е споменала много подробности, но доколкото разбрах, точно преди да се скара с майка ми, я помолили да помогне за откриването на изгубено дете. Похитителят бил напълно побъркан и тя останала заключена за известно време в съзнанието му.

— Тръпки ме побиват! — отбеляза Мат.

— Да. — Каси премълча, че вече се е сблъсквала с подобен факт, че Конрад Васек си е намирал път до ума й безброй пъти, без тя да го усети, и сега трябваше да се отърси от това. — Леля Алекс е била променена след тази случка. Емоционално, психически и физически. — Вдигна ръка и докосна за момент белия кичур върху лявото си слепоочие.

— А ти? Съжаляваш ли за нещо?

— За нищо.

Мат я изучаваше:

— Да ти призная — изглеждаш доста по-спокойна. Май мълчанието е злато, а? Тоест — като изключим Бен.

Каси му се усмихна:

— И представа си нямаш.

— Значи ако ми е нужна гадателска помощ в бъдещите ми разследвания...

— Опитай с листа от чай. Или с кристална сфера.

— Всичко друго, но не и ти?

— Точно това имам предвид.

— Мм. Но ще останеш тук, нали?

— Да — отвърна Бен. — Ще остане.

Командваш ме.

Никога.

— Радвам се да го чуя — отговори сериозно шерифът. Изгледа ги за момент, после добави: — Смятам, че е време да тръгвам.

— Нямаме намерение да те гоним — каза меко Бен.

Мат се ухили:

— Добре, тръгвам си. Но преди да заключите вратата след мен, знайте, че Бишъп вероятно ще се отбие по някое време днес, за да се сбогува.

Бен изчака, докато приятелят му излезе, преди да заяви пред Каси:

— Да се сбoguва! Ще извади късмет, ако не го натупам.

— Казал ти е, че можеш да ме върнеш — напомни му усмихнато тя.

— Да, но копелето ме остави сам да се досетя за начина. Ако го бе сторил още в началото, нямаше да прекараш цяла седмица в кома, а аз нямаше да се побъркам от тревога по теб.

Каси изглеждаше замислена:

— Може би и двамата се нуждаехме от време. Аз — за да... се рея из преддверието на ада, където не ми оставаше друго, освен да разсъждавам над нещата, а ти — за да откриеш готовността да се отвориш и да ме достигнеш.

Вдигна ръката ѝ и я потри до бузата си:

— Бог знае защо ми бе нужно толкова време, защо не бях готов да си призная по-рано, че те обичам. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало, а се боях да го приема. Толкова се страхувах, че за малко не те загубих.

— Не ме загуби. — Гласът и бе ведър, както и усмивката ѝ. — Всяко нещо си има причина, Бен. Леля Алекс е знаела, че ако бъда въвлечена в издирването на убиеца тук, Аби ще бъде спасена, но освен това е знаела и какво ще ми се случи — ще бъда пленена от смъртта на убиеца — и се е уплашила, че ще бъда унищожена. Затова е опитала да промени и двете съдби. Предупредила е Аби с надеждата, че ще успее да промени собствената си орис, а на мен е оставила предупреждение да те избягвам, надявайки се, че това ще ме опази. Трябвало е да ми го предадат навреме, но щастливо стечение на обстоятелствата го е забавило. Това пък ми даде шанса да те срещна и да се влюбя в теб — единственият човек, който действително можеше да ме спаси. Всичко е било писано да стане точно както си е.

— Щом така казваш — прошепна Бен. Но ужасът да я загуби беше все още жив у него. Наведе се и я целуна.

— Мога да намина и по-късно — обади се Бишъп откъм вратата.

Бен издаде груб звук, но Каси му отправи приветлива усмивка:

— Не, влез.

— Ако си дошъл да се сбoguваш — додаде Бен.

Бишъп не се натъжи от нетърпението да го отпратят.

— Тъкмо затова съм дошъл — отвърна спокойно.

Каси погледна към любимия си и той се примири.

— Благодаря за помощта — обърна се Бен към агента.

— И ме проклинаш, че не я предложих по-рано. Мислиш си го, нали?

— Добре е да те разбират.

Каси се намеси:

— Значи ни напускаш. Заради още един мним ясновидец, когото да разобличиш ли?

— Не, боя се, че няма да е толкова интересно. Повикаха ме в службата заради далеч по-обикновени въпроси.

— Е, мога да кажа, че за мен е било удоволствие, но и двамата ще знаем, че е лъжа. Поне беше любопитно, както обикновено.

— За мен — също. — Бишъп погледна Бен за момент, после отново към Каси: — И да не пропуснете да ме поканите на кръщенето. А дотогава ви желая всичко добро.

— И на теб също. — Каси изчака, докато той бе почти до вратата, и каза: — Бишъп?

Обърна се, повдигнал въпросително вежда.

— Успех! Надявам се да я намериш.

Коравото белязано лице остана напълно безизразно, абсолютно неразгадаемо. После той кимна — по-скоро като потвърждение, отколкото като съгласие — и излезе.

— Да намери кого? — поинтересува се Бен.

— Онази, която търси — усмихна се Каси.

— А тя е?

— Друга история.

Той се замисли за момент над това, после премигна:

— Кръщение ли?

— Не зная защо смята, че ще има кръщение — отвърна Каси разсеяно. — Знае, че не съм религиозна.

— Кръщение?

Плъзна ръце около шията му, когато той се наведе над нея, а смехът ѝ бе нежен и топъл:

— Ясно си спомням, че когато излизах от комата, те чух да твърдиш, че със сигурност си готов за дългосрочно обвързване. В интерес на истината — доста се бе разгорещил.

— Да, но... Сигурна ли си? Толкова скоро?

— Напълно. Имаш ли нещо против?

Мила моя...

Обичам те, Бен!

Каси... моята Каси... Толкова те обичам!

Мина доста време, преди той да вдигне глава:

— *Буквално телесна връзка.* Точно така се изрази той, докато ти все още беше в кома. Сметнах, че има предвид, че сме любовници, но явно не е искал да каже това. Сега пък пожела да го поканим и на кръщенето! Знаел е. По дяволите, Бишъп е *знаел*. Как?

Каси отвърна ведро:

— Предполагам, че го е отгатнал чрез листата от чай, скъпи. Има ли значение?

Топлите ѝ сиви очи му се усмихваха, стройното ѝ тяло бе в прегръдките му, а удивителната близост на присъствието ѝ гореше в него някъде по-дълбоко от мисълта. И Бен реши, че нищо друго няма значение.

Абсолютно нищо.

Издание:

Кей Хупър. Откраднати сенки

ИК „Хермес“, Пловдив, 2004

Редактор: Виктория Петрова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN 954-26-0171-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.